

Kuifje

Nº 13
42e jaargang
24-3-87

HET WEEKBLAD VOOR DE SUPER-JEUGD VAN 7 TOT 7

8 extra-pagina's
BETUIGINGEN VAN VRIENDSCHAP AAN E.P. JACOBS

NEE!?!

40F - NEDERLAND f 2,65

EDITO

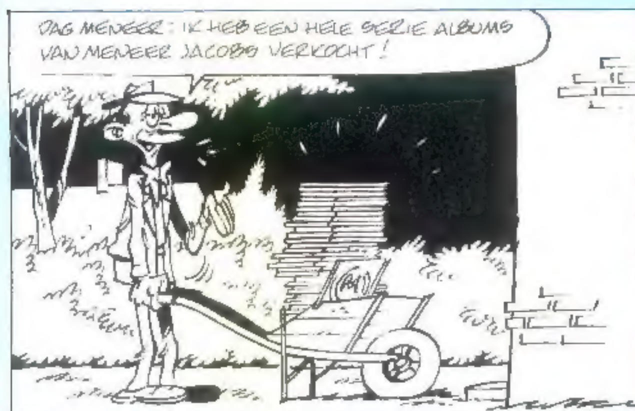
Wat een immens verlies voor de stripwereld!
En wat een pijnlijk verlies voor zijn vrienden!
Edgar P. JACOBS was zowel een uitzonderlijk kunstenaar op tal van gebieden, als een edelmoedig en trouw mens.
Sedert onze eerste ontmoeting in 1946, heeft hij mij zijn vertrouwen geschonken.
Buiten onze beroepsrelaties, hebben wij samen onvergetelijke momenten gekend, in Brussel en in Parijs, momenten die gekenmerkt werden door vriendschappelijke medeplichtigheid en wederzijdse waardering.
Vaarwel, Edgar P. JACOBS, ik zal U nooit vergeten.

Raymond LEBLANC
Uitgever

NIEK NOPPES

PHILIPPE RICHELLE

IDÉE: DIDGÉ

RICHELLE 87

Jacobs in beeld

Edgar-Pierre Jacobs zou op 20 maart 83 zijn geworden... Hij ontsliep in de nacht van donderdag 19 op vrijdag 20 februari, in zijn woning temidden de Brabantse heuvelen, in Lasne Chapelle-St-Lambert... Hij was helemaal alléén...

Foto's: **Oscar, Kievits, Vernal, Dargaud, Lombard, Sénépart**

E.P. JACOBS: HET DOEK IS GEVALLEN

Nog voor hij ons definitief had verlaten, maakte E.P. Jacobs al deel uit van de Geschiedenis van de Tekenstrip, Geschiedenis met hoofdletter. Hij laat ons immers een merkwaardig œuvre na dat onafscheidelijk verbonden is met ons 9e kunstpatrimonium.

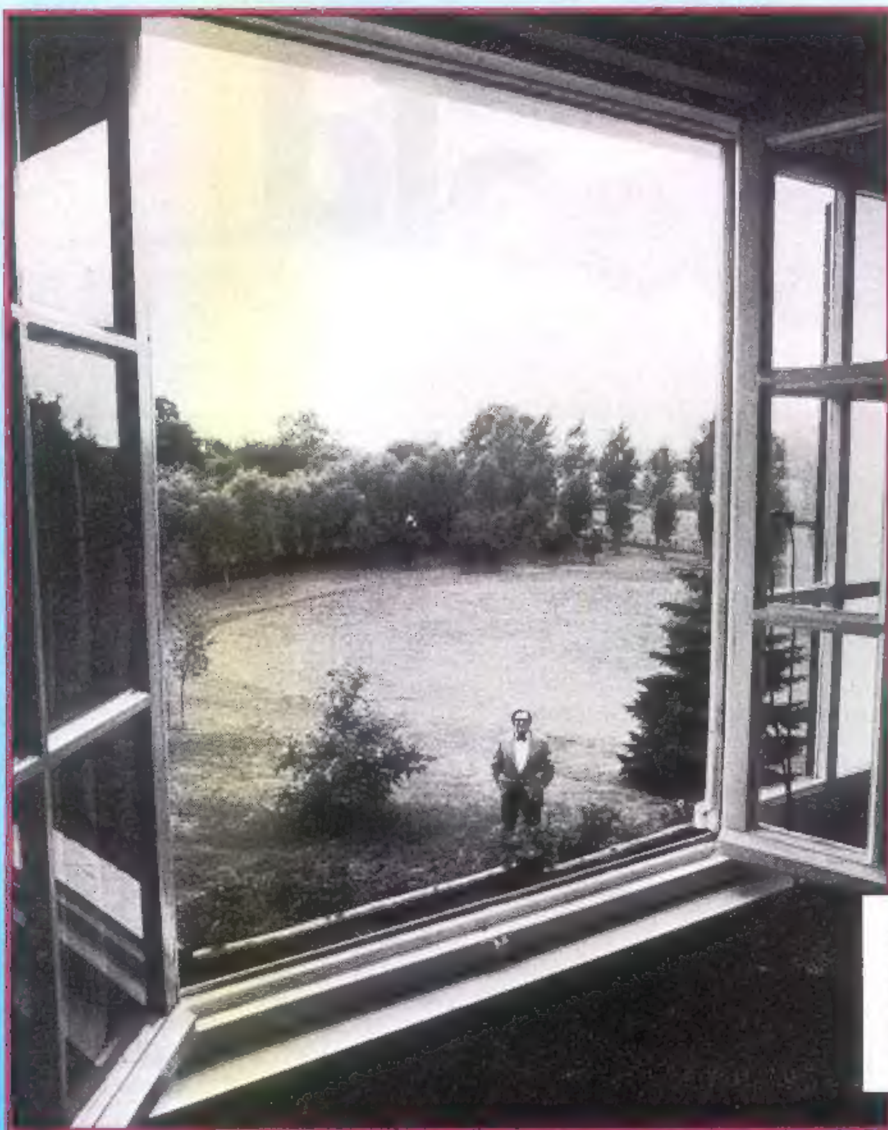
Ik zal altijd aan hem denken als een uitbundige, levenslustige man die als geen ander de kunst van het vertellen beheerste. Voeg daar nog het brede wat overdreven gebaar bij en men denkt onwillekeurig aan de Franse acteur Sacha Guitry. De jongste jaren stond hij vaak in het middelpunt van de belangstelling en werd zijn werk hoog geprezen. Over die vele invitaties die hij kreeg voor cocktails, reizen, reportages en noem maar op, zei hij wel eens in vertrouwen en met een tikkeltje weemoed, dat het hele gedoe bij hem over kwam als de pindanootjes die men een oude, tandeloze aap toewerpt.

Hij was de eerste medewerker van Hergé en heeft aan hun samenwerking slechts een einde gemaakt omdat hij zich volledig aan zijn eigen werk wilde wijden. Hij was één van de pioniers van het weekblad Tintin/Kuifje toen ik een baan kreeg als assistent in de Hergé-Studio's. Om wat bij te verdienen, kleurde ik 's avonds de platen in van bijna alle tekenaars van het weekblad uit die periode: Jacques Martin, Willy Vandersteen, Paul Cuvelier, Raymond Macherot e.a. En zo kreeg ik ook de platen van E.P. Jacobs, bv. de twee albums van «Het Geheim van de Grote Pyramide». Wie weet hoe kieskeurig en nauwgezet Jacobs was, heeft misschien enig idee van de enorme moeilijkheden van onze samenwerking.

Enkele maanden geleden bewees hij me nog zijn vriendschap door aanwezig te zijn op de informatie-avond, georganiseerd met het oog op de oprichting van het Belgische Stripcentrum. Hij verleende ons zijn steun om dit doel te verwezenlijken. We hadden gehoopt de officiële opening, voorzien voor 1988, met hem te kunnen vieren.

Als hommage aan E.P. Jacobs kunnen we nu alleen nog maar ervoor zorgen dat zijn werk in de beste voorwaarden tentoon wordt gesteld. We kunnen ook erop wijzen dat zijn œuvre een grote invloed heeft gehad op de tekenstrip, invloed die ook nog in de actuele strips merkbaar is. Het doek is gevallen en wij bewaren een onvergetelijke herinnering aan het spektakel dat E.P. Jacobs ons zo gul heeft geboden meer dan een halve eeuw lang.

GUY DESSICY
Directeur van het Belgische Stripcentrum

Edgar-Pierre Jacobs in gezelschap van Anne-Marie Decoster, public-relations bij de Lombard Uitgaven, op de 35e verjaardag van het weekblad Tintin-Kuifje gevierd te Brussel in 1981.

Bij een reportage voor het Brusselse weekblad « Spécial » maakte fotograaf Oscar in 1970 een van de mooiste en best bekende foto's van Edgar-Pierre Jacobs.

JE BUIK ERVAN VOL! Aangezien « De valstrik » in Frankrijk verboden werd en « Het mysterie van de grote Piramide » te didactisch bevonden werd, besloot Edgard P. Jacobs, als reactie op deze verschillende tegenslagen, een verhaal voor iedereen uit te vinden, volgens een eenvoudiger intrige, namelijk die van een detectiveverhaal.

Inderdaad had een onderaardse aardverschuiving in 1961 te Parijs twintig huizen vernield met een twintigtal doden als gevolg. Dit voorval had veel inkt doen vloeien over het « Parijse ondergrondse » dat ongekend is maar dat ongeveer 300 km gangen en gaanderijen omvat.

Er werden hierover verschillende historische feiten verteld, zoals bijvoorbeeld het verhaal van de concierge van Val-de-Grâce, die zich naar een kelder had begeven en er verloren gelopen was.

Zijn skelet werd een honderdtal jaren later teruggevonden, zijn schoenzolen waren versleten door het vele lopen.

Hierin zag Edgar P. Jacobs een buitengewone intrige voor de avonturen van zijn helden. Maar hij liet het daarbij, daar hij voor de moeilijkheden vreesde die daaruit konden voortvloeien.

Dit is de reden waarom « Het halssnoer van de koningin » als een uitstekend detectiveverhaal beschouwd wordt, maar waarin men de zo bijzondere fantastische stijl van Jacobs niet terugvindt.

Germaine Hergé en Jacobs bij de opening van het Belgische Stripcentrum. Dat was op 16 april van vorig jaar.

Jacobs gezien door Hergé

«Men moet tekenaar Jacobs aan het werk gezien hebben om zich er rekenschap van te geven hoeveel zorg hij aan zijn verhalen besteedt. Het is geen fanatieke haarkloverij, maar een kwestie van overtuiging. Jacobs gelooft in de verhalen, die hij in beeld brengt. Hij kruipt in de huid van Mortimer, hij IS Blake en hij VOELT zich Olrik. Zelfs zijn geheime bewondering voor deze laatste kan geen geheim blijven.

Je moet hem gezien hebben als hij met het potlood in de hand voor zijn grote spiegel een beweging maakt en ondertussen de uitdrukking van zijn gezicht en de houding van zijn lichaam bestudeert. Je moet gezien hebben hoe hij tot tien maal toe hetzelfde trekje verbetert. Je moet gezien hebben hoe hij op de punt van zijn penseel zuigt voor hij ergens een vleugje Indiaans rood vermengd met wat okergeel plaatst. Maar je moet ook gehoord hebben hoe hij dagenlang te keer kan gaan als de drukker van deze wijze alchemie slechts een rode vlek overlaat...

Je moet met hem gewerkt hebben om te weten hoe hij elke tekst en elke tekening eindeloos oppoetst en verbetert tot hij tevreden is met het resultaat».

Hergé 12.10.1971

E.P. Jacobs signeert een album voor Robert Vandebrugge, fotograaf bij het Agentschap Belga.

Jacobs, Hergé en Tibet.

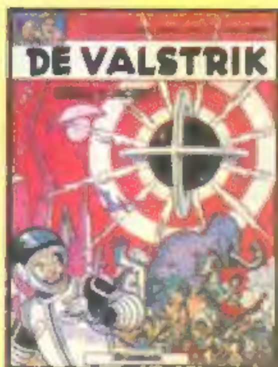

Jacobs met Morris in 1986.

Edgar-Pierre Jacobs met Raymond Leblanc, uitgever, in 1981.

HET WAS DE GOEIE OUWE TIJD! In dit voorwoord wil E.P. Jacobs bewijzen dat de oude populaire uitdrukking «Het was de goeie ouwe tijd!» nonsens is.

Hij meent dat er geen enkele reden is om het verleden te betreuren of om op betere tijden te hopen in de nabije of verre toekomst.

Bij het verschijnen van het verhaal met als titel «De valstrik» ontving Dargaud (de Franse uitgever) een officieel bericht uitgaande van het Staatssekretariaat voor Informatie (van 25 juni 1962) dat het door de Commissie voor Controle en Toezicht van de pers verboden is *«De valstrik»* in Frankrijk in te voeren omdat dit verhaal veel geweld bevat en omwille van de afzichtelijke beelden die dit toekomstverhaal illustreren.

Terwijl de Fransen de grens overkwamen om zich het album aan te schaffen, zond Frankrijk 2 de buitengewoon goede radiobewerking uit van hetzelfde avontuur van Blake en Mortimer.

Het verloop van een Leven

30 maart 1904: E.-P. Jacobs wordt geboren in de oude en historische Zavelwijk te Brussel.
September 1915: Hij zit in de 5e klas van de gemeenteschool en zijn leraar maakt hem enthousiast voor geschiedenis en tekenen.
Eind 1917: E.-P. ziet voor het eerst een opera: Faust. Later zou hij die opera graag zingen.
1919: Begint zijn studies aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Brussel.
Tussen 1920 en 1922: Naast zijn lessen, heeft hij een heleboel baantjes om een centje te verdienen. We zien hem o.a. als tekenaar van kant-en borduurwerk, van reclame en catalogussen, als ontwerper van juwelen, als foto-retoucheur.
1921: Hij zet z'n eerste voet op een opera-bühne maar als... figurant. Dat was in «Wilhelm Tell».
25 augustus 1922: Jacobs krijgt z'n éérste contract bij de toen welbekende Alhambra-schouwburg in Brussel in een revue van de beroemde Mistinguette. Hij danst er de «Chicago», een sjieke modedans uit die tijd!
Eind 1924: Militaire dienst in Krefeld (Duitsland).
1926: Hij mag het burgerpakje weer aan en krijgt een baan bij een belangrijk reclamebureau. Zijn besluit staat vast: hij zal operazanger worden!
29 juni 1929: Behaalt voor zang de éérste prijs met grote onderscheiding en de medaille van de Belgische regering.
1929: Zijn eerste contract als bariton aan de opera van Rijsel (Lille). Hij tekent aan een stuk door: decors, kostuums, etc. Maar het is de tijd van recessie en grote werkeloosheid: in Frankrijk worden de buitenlandse artiesten aan de dijk gezet. Voor E.-P. Jacobs volgen nu moeilijke jaren.
1940: De Tweede Wereldoorlog: Jacobs wordt onder de wapens geroepen.
3 augustus 1940: Weer in Brussel, slaagt hij erin onder de naam Edgar Dalmas een contract aan de haak te slaan bij de Beursschouwburg in Brussel, later zingt hij in de «Ancienne Belgique» en nog later aan de opera van Bergen (Mons).
1941: Hij ontmoet zijn vriend, de tekenaar en schilder J. Laudy, die hem introduceert bij het toen welbekende jeugdblad **Bravo**. Hij maakt er illustraties voor de «Geschiedenis van de Kunst».
1942: De Ver. Staten verklaren Duitsland de oorlog en de strips van **Flash Gordon** — in die tijd geweldig populair — kwamen niet meer over de oceaan. De Bravo-redactie vroeg aan Jacobs het vervolg te tekenen van die Amerikaanse serie.
Februari 1943: Jacobs tekende Flash Gordon tot de Duitse bezetting ingreep. Flash Gordon was verboden... Jacobs zou dus een verhaal tekenen naar het voorbeeld van de Amerikaanse held: De U-Straal.
Eind 1943: Z'n vriend schilder Jacques Van Melkebeke, stelt hem voor aan Hergé. Later vertelde Jacobs zelf «Ik had toen die naam nog nooit gehoord!»
1 Januari 1944: Jacobs wordt de voornaamste medewerker van Hergé, kleurt in, tekent de decors. Hij werkt o.m. mee aan **De Blauwe Lotus, De scepter van Ottokar, De Zeven kristallen Bollen.**
Tussen 1944 en 1948: Medewerker van de weekbladen **Stop** en **A.B.C.** met talrijke tekeningen die betrekking hebben op de oorlog.
Juli 1946: Stopt zijn medewerking bij **Bravo.**
26 September 1946: Het eerste nummer van het weekblad Tintin/Kuifje, uitgegeven door Raymond Leblanc, verschijnt! E.-P. Jacobs is bij de pioniers en van hem zijn de illustraties bij de «Oorlog van de Werelden» (naar H.G. Wells). Meteen krijgen we ook al de eerste plaat van de Blake- en Mortimer-cyclus, «Het Geheim van de Zwaardvis». (Lombard Uitgaven, Deel 1 1950 — Deel 2 1953).
1948: Einde van zijn medewerking met Hergé.
23 maart 1950: Het begin van het nieuwe verhaal «Het geheim van de Grote Pyramide» (Lombard Uitgaven, Deel 1 1954 — Deel 2 1955).
6 augustus 1953: Begin van het grootse «Gele Teken» (Lombard Uitgaven 1956)
19 oktober 1955: «Het geheim van Atlantis» (Lombard Uitgaven 1957)
8 januari 1958: «S.O.S Meteoren» (Lombard Uitgaven 1959)
22 september 1960: «De Valstrik» (Lombard Uitgaven 1962).
8 december 1964: «De Schat van Toetanchamon»
24 augustus 1965: «Het halssnoer van de Koningin» (Lombard Uitgaven 1967).
5 oktober 1971: «De drie Formules van Professor Sato» (Lombard Uitgaven 1974).
30 april 1974: E.-P. Jacobs maakt voor KUIFJE een tweede versie van zijn science-fictionverhaal «De U-Straal» (Lombard Uitgaven 1974).
Augustus 1979: Jacobs legt de laatste hand aan zijn boek «Un Opéra de papier», een autobiografisch werk met pittige anecdoten over zijn jeugd en zijn beroep als zanger en als tekenaar. (Gallimard 1981).
20 februari 1987: Edgar-Pierre Jacobs verlaat ons...

Edgar P. Jacobs Reporter

Juni 1984. We werkten aan een speciaal nummer gewijd aan de 40e verjaardag van de landing in Normandië en de Bevrijding. We wilden graag de getuigenissen hebben van enkele van onze auteurs en het interesseerde ons geweldig te horen hoe Edgar P. Jacobs die gebeurtenissen had beleefd. Zouden we hem er kunnen toe brengen zijn souvenirs te vertellen? Hij leefde immers al eenzaam en teruggetrokken.
Toen ik hem aan de lijn kreeg, zei hij me, héél vriendelijk overigens, dat hij aan die tijd nog slechts vage herinneringen had... Maar meer dan een half uur lang vertelde hij me een heleboel boeiende anecdotes en interessante dingen met telkens er tussendoor: «Ach, weet je... ik hèrinner het me niet meer zo goed... het is al zo ver weg...!» En nadat hij me de intocht van de Geallieerden in Brussel haarprecies en zoals hij die gebeurtenis had meegemaakt, had verteld, zei hij me: «Weet je wat, schrijf me een brief en zeg me daar dan in wat je precies van me wil hebben.»
Ik deed wat hij me had gevraagd. Ik scherpte m'n beste pen, schaafde m'n stijl naar behoren bij en lette met argusoog op de spelling.
Drie dagen later ontving ik een brief van Edgar P. Jacobs. Een brief die de ontroerendste, de levendigste en de grappigste reportage is van de Bevrijding van Brussel door de Britten.
Het is die kostbare brief die we hier, exclusief voor jullie, afdrukken.

Jean-Louis LECHAT

Geachte Heer Lechat,

Uw vriendelijke brief bereikt me op het ogenblik dat ik met talrijke professionele problemen geconfronteerd wordt, waaronder precies dat van de briefwisseling van de lezers een werkelijk hoofdbreken geworden is dat het grootste deel van mijn tijd in beslag neemt ! Deze kleine inleiding om U te doen verstaan dat wat hier volgt als een eenvoudige schets moet beschouwd worden die uw vriendelijkheid en uw talent zullen moeten "op muziek zetten".

In die tijd werkte ik samen met Hergé die te Bosvoorde woonde. Sinds enkele weken voelde men het einde van de oorlog naderen (tenminste in het Westen) - en dit door verscheidene kentekens - maar voornamelijk door de luchtaanvallen die steeds talrijker werden boven Duitsland en de bezette landen zoals in België - en dit bij klaarlichte dag. Wat trouwens niet zonder brokken verliep. Zo werd gedurende een "carpet-bombing" (let op de orthografie) in de nabijheid van het station van Etterbeek een volledige huizenblok platgesmeten in de Kroonlaan. Het resultaat was nogal spectaculair ! Vanuit mijn tuin heb ik de bommenwerpers zien duiken (alles werd platgesmeten behalve het station en de rijkswacht).

Vanzelfsprekend riposteerde de "Flag" zeer hevig.
Zo zag het er toch naar uit vanuit het venster van het atelier van Hergé. We kregen dikwijls luchtaanvallen waar men duidelijk de grote bommenwerpers kon zien die "omlijst" waren door de rookpluimen van de shrappnels. Twee of drie van die aanvallen eindigden trouwens op een tragische manier.
We volgden het spektakel met Oh !
Aïe ! Opgelet ! ... telkens weer opnieuw - plots was er een verblindende lichtstraal, onmiddellijk gevolgd door oranje vlammen - het vliegtuig scheen nochtans zijn koers te volgen - iets later kom men de witte koepels van de valschermen bemerken, één, twee, drie, of vier -
Die hadden geluk - de piloot bleef als laatste de leiding geven...
Er was altijd iets ongewoons aan luchtrampen.

Toen ik in 40 gemobiliseerd werd, kreeg ik de gelegenheid om me met dit soort spektakel vertrouwd te maken.

E.P.JACOBS REPORTER

Maar de omgeving was totaal verschillend - toen gebeurde het in vernielde steden, in het lawaai, in de rook en in de janboel. Hier, daartegenover, ging alles er "vredig " aan toe. Met het prachtige weer en in de "mooie natuur" had men de indruk een soort "kleiduivenwedstrijd" of bijna een eenvoudige oefening bij te wonen !

Maar de gebeurtenis die me het meest getroffen en ontroerd heeft, en die ik het meest intens beleefd heb, is die van de aankomst van de eerste Engelse tanks te Brussel.

Het was op een mooie zomeravond. Ik bevond me, in 't schemeruurtje, op de Waterloolaan ter hoogte van de square Jean-Jacob.

In die tijd was de laan breed en nog beplant met zeer mooie bomen - de nacht viel langzaam en ik hoorde al een tijdje een dof gedreun in de verte - zeer indrukwekkend, het kwam dichterbij, maar het was moeilijk om de herkomst en de richting ervan te bepalen.

Inderdaad waren er heel wat tanks die dichterbij kwamen en die schenen samen te komen in de richting van de Louizapoort. Er kwamen er niet alleen van de Hallepoort en van de Munthofstraat, maar ook van de Koningsstraat in de richting van het Justitiepaleis.

De meeste tanks waren overladen met burgers, mannen en vrouwen, die schreeuwden. Wat mij betrof, ik was zodanig ontroerd dat ik niet de minste klank kon uitbrengen. Ik keek mijn ogen uit, alsof ik dit historisch moment in mij wou opnemen !

Plots hoorde ik het schieten van verscheidene machinegeweren : TAK TAK TAK, waarschijnlijk vanuit de Louizalaan.

Dadelijk tuimelden massa's mensen van de dichtbijzijnde tank, waarvan ik de draaitoren en de lange loop van het kanon naar rechts zag zwenken ... Op hetzelfde ogenblik vielen een aantal schoten : BANG ! BANG ! BANG ! uit een tank die op een onzichtbare wijze op de Poelaertplaats opgesteld was en ik zal het flitsende zog van lichtgranaten horizontaal voorbijkomen in de richting van de Louizalaan.

En tijdlang was er een serieuze kanonnade vergezeld van een waar vuurwerk van granaten en lichtkogels, dit geheel vermengd onder het TAC TAC TAC van automatische wapens ...

Ik had me instinctmatig achter een boomstam verscholen en keek gefascineerd naar dit indrukwekkend spektakel zoals men de vertoning van een oorlogsfilm bijwoont.

E.P.JACOBS REPORTER

Met niet meer ontroering dan men ervaart bij het volgen van een goede "Thriller".
Zonder er zich bewust van te zijn dat het deze keer "werkelijkheid" was en dat men beter op zijn hoede was !

Eindelijk kwam er een zekere kalmte en de tanks vertrokken langzaam. Het was diep in de nacht en die kortstondige stilte werd er nog dreigender door.

Om naar huis terug te keren in de Kerfenveltstraat waar men zich waarschijnlijk bezorgd begon te maken, moest ik noodzakelijkerwijze de Louizalaan oversteken die in een schiettent veranderd was. Ik besloot een parallelle straat te nemen.
Toen ik de laan omhoogging, kwam ik 2 burgers tegen die een gewonde op een stoel droegen. Automatisch vroeg ik "Is het erg ?" "Ja"...

Ik sloeg de Jonckerstraat in, maar men schoot er met een kanon. Ik zag zelfs een granaat inslaan op een huis (dat nog steeds bestaat) en dat de hoek vormt met de Jean Stasstraat.
Terwijl ik langs de muren liep, bereikte ik uiteindelijk het Stefanieplein.
Deze keer moest ik een besluit nemen en in elk geval het knelpunt voorbijgaan.
Van dan hop ! Ik heb in de richting van de Stassartstraat gesprint !
(Ik heb nooit gedacht dat het fameuze knelpunt zo breed was !)
Ik slaakte een zucht van verlichting, het avontuur was afgelopen ... en we waren bevrijd !

De volgende dag bleek minder glorierijk te zijn.
Nu het gevaar voorbij was, was het tijd om af te rekenen...
Te Bosvoorde kwam men in de woeste ruïne verontrustende personages tegen die insignes en badges droegen, die met patroontassen en granaten geladen waren en die gewapend waren met geweren en pistolen die recht uit een film van Serge Eisenstein schenen te komen !

Ik zou graag het verhaal van dit epos beëindigen met een humoristische noot die zijn held waardig is :

E.P.JACOBS REPORTER

Een Engelse artilleriebatterij had zich voorlopig opgesteld op het voorplein van de kerk van Bosvoorde die op de achterkant gaf van het huis van Hergé - deze laatste die zeer goed Engels sprak, kwam gauw in gesprek met twee artilleristen en was zo hartelijk dat één van de Tommies zijn "Sten" vergat toen hij vertrok. De vergeten mitrailleur werd pas de volgende morgen ontdekt, toen de living in orde gebracht werd. Onze vriend was eerst verbijsterd en daarna radeloos toen hij vaststelde dat de Engelsen hun kamp gedurende de nacht opgebroken hadden ! Onze held moest dus wel besluiten om het ongewenste tuig aan "LA MAISON HAUTE" te rapporteren waar precies het H.K. van de gekende figuranten van "POTEMKINE" gevestigd was...!!!

Geachte Heer,

Ik hoop antwoord te hebben kunnen geven op uw vraag (en ook dat U mijn geschrift hebt kunnen ontcijferen ?)

Met vriendelijke groeten.

E. P. Jacobs

E.P. Jacobs

Wat echte vrienden zeggen...

JE HOEFT NIET MET IEMAND INTIEM TE ZIJN OM HEM TOCH TE BESCHOUWEN ALS EEN ECHTE VRIEND...

Een anecdote, mag ik? Ik heb direct gehouden van zijn huis in Lasne, temidden het mooie Brabantse landschap. Het was er rustig, vredig, een atmosfeer om te studeren, te mediteren, na te denken over de mensen, de dingen... Uren had ik naar de verhalen van Jacobs kunnen luisteren, naar zijn stem en de manier waarop hij vertelde... Die middag kwam ik om twee uur bij hem aan (Jacobs zelf was altijd heel stipt) en ik wandelde naar buiten om tien uur 's avonds... Intussen had hij me enkele heel bloeiende episodes uit z'n leven verteld en telkens weer merkte ik op dat zijn vrouw, Jeanne, hem toelachte met een merkwaardig-tedere glimlach. Er bestond een sterke band tussen dat paar, dat was heel duidelijk... Geen woorden... geen gedoe... alleen maar die glimlach. Een glimlach als een ultra-zichtbare band tussen haar en hem, tussen hem en haar... Een draad zoals men er graag een zou geweven zien tussen elke man en elke vrouw. En ik denk dat die draad het grootste geluk van zijn leven was. Toen Jeanne stierf is Edgar eigenlijk al van ons heengegaan, maar we wisten het nog niet. Ik was geen vriend van Edgar-Pierre, maar hij was mijn vriend, net zoals hij de vriend was van een hele generatie kinderen die in 1953 naar school liepen toen in KUIFJE het beroemde «Gele Teken» verscheen. Ik was negen jaar. Op school tekenden alle jongens reusachtige «M»-tekens met krijt op de muren en zelfs op de straatstenen. De handelaars in geel krijt hebben in die jaren fortuin gemaakt! Het «Gele Teken» zie je niet meer op onze stadsmuren, maar het staat onuitwisbaar gegrift in de herinnering en in het hart van de volwassen mensen die we nu zijn.

E.P. Jacobs en Jeanne in 1973.

Jean-Luc VERNAL

VAN KOP TOT TEEN EEN GENTLEMAN

Ik zal aan Edgar-Pierre Jacobs altijd de herinnering bewaren van een trouwe vriend, uniek in z'n genre: charmant, grappig, rad van tong, gevat, een geboren verteller met een aanstekelijke, onweerstaanbare lach. Urenlang kon hij ons boeien met zijn verhalen... Ik zag hem voor het laatst bij de opening van het toekomstige Brusselse Stripcentrum. We zijn in elkaars armen gevallen. Hij toonde zijn grote genegenheid een tikkeltje theatraal, maar hij was immers een man die thuis was in de opera en op de planken. Zijn genegenheid was heel oprecht. Vroeger reisden Hergé en ik wel eens met hem naar Parijs en ook kwam hij vaak aan huis.
Zijn carrière als bariton lag wel achter de rug, maar hij zong nog veel en graag. Soms kregen we zijn hele repertoire te horen. Altijd galant en van top tot teen een gentleman, gebeurde het dat hij in de aria die hij ten gehore bracht, de naam van de heldin veranderde in mijn naam. Zo heb ik hem zelfs «Marguerite», de grote aria uit Faust horen zingen!...

GERMAINE HERGE

Ietwat overdreven misschien, maar altijd oprecht.

GEHEIMZINNIGE PAKJES

Toen ik helemaal in het begin bij de Hergé-Studio's werkte, kwam E. P. Jacobs nog wel eens aanlopen. De staf van medewerkers werd groter en om plaats te maken voor een nieuwe tekenaar, moest een kamer worden vrijgemaakt waar we boeken en nog veel meer hadden opgestapeld. De boeken moesten dus weg. Veel waarde hadden ze niet maar enkele waren, naar we meenden, toch te mooi om weg te gooien.
Hergé had een inval: we zouden er Jacobs mee verrassen. Maar ja... niet zomaar! Iedere dag zouden we hem als aangetekende zending twee of drie boeken sturen... Zo gezegd, zo gedaan. Iedere morgen rende Jacobs, die twee hoog woonde, al de trappen af naar beneden want de postbode was aan de deur met een «aangetekende zending». Jacobs moest dus de ontvangst van het pakje ondertekenen. Hij vond dat nogal gek! Hij had geen boeken besteld en de afzender bleek onbekend... Jacobs zocht naar oorzaak en betekenis van de geheimzinnige pakjes die maar bleven komen. Dagenlang.
Hij kwam weer naar de Studio's en vertelde ons in kleuren en geuren wat voor 'n gek avontuur hij beleefde met geheimzinnige pakjes, die ergens een onbekende hem stipt elke morgen bij het ontbijt serveerde. En of wij misschien een idee hadden? Eerst zeiden we niets, maar na meer dan een week konden we het toch niet meer mee aanzien. Jacobs was ongerust en boos. Hij moest en hij zou de sleutel van dat geheim vinden! We hebben dan maar eerlijk de hele zaak uit de doeken gedaan.

Guy Dessicy

Omringd door G. Dessicy en door J. Breydel, adm. van het BCB.

BEMINNELIJK EN JOVIAAL

Ik heb hem vaak ontmoet toen ik nog deel uitmaakte van de Kuifje-redactie. Onze conversaties liepen echter bijna uitsluitend over ons vak: tekenen, strips, verhalen en ook wel over de kunst... Ik kan dus niet zeggen dat ik hem goed heb gekend. Toch herinner ik me hem als een uiterst beminnelijke, hartelijke man. Hij kon joviaal zijn en op een bepaald moment hebben we zelfs documentatie uitgewisseld.
Jacobs was heel nauwgezet, het geringste detail werd getest en vergeleken met foto's of getoetst aan artikels uit kranten en tijdschriften. Vaak zelfs dook hij boeken op die een bepaald onderwerp behandelden dat hij in z'n verhaal wilde brengen. Dit verklaart waarom hij niet méér verhalen tekende. De tijd speelde voor hem geen rol en hij had lak aan tijdschema van redactie en drukkerij. Kwaliteit, dàt was voor hem de hoofdzaak. Hij kwam heel trouw naar de redactievergaderingen, maar was daar erg zwijgzaam. Over zijn eigen werk raakte hij nooit uitgepraat. Vaarwel, m'n ouwe broeder-in-het vak.

WILLY VANDERSTEEN

VAARWEL, MEESTER!

Nog niet zo lang geleden ontving ik van E. P. Jacobs een kattebelletje waarin hij me vroeg of hij de originele tekening niet mocht hebben van een karikatuur, die ik van hem in 1970 had gemaakt. Ik voelde me gevleid en overgelukkig omdat ik hem die tekening mocht schenken.
Ik was net 19 toen ik mijn «intrede» deed bij het weekblad KUIFJE. Op die leeftijd wil men de wereld veroveren en «die anderen» eens gauw gaan bewijzen wat men zo al kan. De grote tekenaars uit die tijd maakten geen (al té) grote indruk op me en dat kwam enkel en alléén door het feit dat ik héél jong en onervaren was! Toch maakte één tekenaar van het weekblad een uitzondering op de regel: E.-P. JACOBS! Voor hem had ik de grootste bewondering. Ik had al direct door dat hij uiterst nauwkeurig werkte, altijd weer zocht naar de juiste documentatie, de fijnste kleuren, de juiste gezichtshoek. Hij was een MEESTER! Hij was het die me het vriendelijkst onthaalde en zei dat ik gerust mocht «jij-en jouwen», iets waar ik zelfs in droom niet aan gedacht had. «Hoe maak je 't, ouwe?» riep hij. Het ijs was gebroken en ik heb alleen maar mooie en goede herinneringen aan onze ontmoetingen. In pers en het milieu van de tekenstrip begon men hem met een «monument» te vergelijken. En het is waar dat zijn verhalen niet meer zo vlug op elkaar volgden en men hem maar zelden op bijeenkomsten of recepties zag. Ik zei hem: «Edgar, het is waar dat jij een tekenstrip-monument bent: Je bent hét monument van de gedecimeerde strips» (1) Jacobs lachte schallend, zoals alleen een operazanger kan lachen. Beste vriend Edgar als ik je zeg dat jij de «suspens» in de tekenstrip hebt uitgevonden, denk je heel zeker dat ik je in het ootje neem... En nochtans ik ben heel eerlijk en mijn hoofd staat niet naar grapjes. Ik ben diep-droevig om je heengaan.

TIBET

MET MUZIEK... MUZIEK... MUZIEK!

Edgar-Pierre Jacobs bezorgde me enkele angstige ogenblikken toen ik nog hoofdredacteur van dit weekblad was. Het was in die tijd dat de intussen beroemde episode van «De drie formules van Professor Sato» in het blad verscheen. Ik had al een twintigtal tekenplaten ontvangen toen de kink in de kabel kwam! Jacobs is met zijn verhaal net dáár waar in een straat van Tokio wordt gevochten temidden de vuilemmers... Toen ik me hevig ongerust maakte omdat het vervolg van het verhaal zo lang uitbleef, antwoordde

---

(1) In het Frans is de woordspeling leuker omdat BD en décimée rijmen.

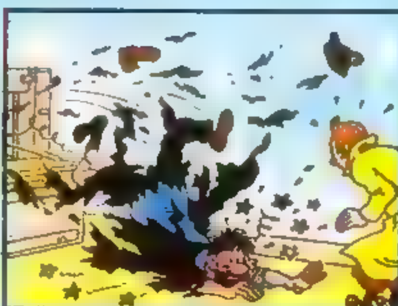
E. P. me laconiek, dat hij naar de stad Tokio had geschreven om foto's van de vuilemmers van de hoofdstad te krijgen... En pas als hij die foto's had ontvangen, kon hij voortwerken aan zijn verhaal. Logisch, niet? En wij dus maar wachten... weken... maanden. De publicatie moest onderbroken worden gezien het feit, dat Jacobs absoluut die Japanse vuilemmers wilde en zou hebben. Ik rukte me haast de haren uit het hoofd want wat te antwoorden op de vragen van de honderden en nog honderden lezers? Waarom die onderbreking? Tja!...
Meer dan zes maanden later ontving Jacobs de officiële documenten... En wat dacht je? Tot zijn grote verbazing zag Jacobs dat de vuilemmers in de straten van Tokio net dezelfde zijn als die hijzelf in Brussel geregeld op de stoep zette! Alleen de tekst erop was verschillend!
Als ik er nog aan denk... Waar is de tijd? Nu kan ik erom lachen, toen heb ik er grijze haren van gekregen.
Nog een anecdote: De beroemde Amerikaanse tekenaar Gil Kane was in België en het was zijn liefste wens Edgar-Pierre Jacobs te ontmoeten. Of ik dat voor elkaar kon brengen? Maar onze vriend Jacobs was een tikkeltje wantrouwig en slechts met veel moeite kon ik hem ertoe bewegen Gil Kane te ontvangen. Maar het was dan toch zo ver. Jacobs sprak geen woord Engels, Gil Kane en zijn vrouw geen woord Frans. Een uur lang bleef het bij enkele gebaren, enigszins verveelde blikken. Kortom het gesprek vlotte niet om het eufemistisch uit te drukken.
Ineens zei mevrouw Kane het woord «opera». De ogen van Jacobs lichtten op, hij was één en al belangstelling. En met mevrouw Kane begon hij grote aria's uit opera's van Rossini, Puccini en Verdi te zingen. In het Italiaans! De vrouw van Jacobs, begeleidde het duo aan de vleugel. Uren zijn ze ermee door gegaan in de grootste harmonie. En ik die al mijn diplomatiek talent had uitgeput om dat rendez-vous mogelijk te maken! Ik zat er nogal stil bij... Had ik geweten, dat ik alleen maar het woord «opera» had moeten zeggen. Maar ja, hoe kon ik nou weten dat de echtgenote van Gil Kane operazangeres was?

MICHEL GREG

JACOBS? DAT IS KAPITEIN HADDOCK!

Toen ik hem voor het eerst ontmoette in 1948, maakte hij meteen op mij de indruk een heel vriendelijk, beminnelijk man te zijn.
Nadien is het me opgevallen dat hij vaak de verstrooide pechvogel was. Hij was altijd met veel zorg gekleed, een ernstige gentleman. Toch was er vaak iets wat komisch werkte en als je precies wil weten wat ik daar nou mee bedoel, denk dan aan kapitein Haddock. Ook hij struikelt of valt, krijgt een of ander voorwerp op het hoofd... kortom heeft pech. Maar het is altijd grappig. Die tragi-komische avonturen van kapitein Haddock zijn niet allemaal uitgevonden! Nee... Edgar-Pierre Jacobs beleefde ze en ik zou tientallen van die grappige avonturen kunnen vertellen.
In het begin van de jaren 50 was ik zijn opvolger voor de realisatie van de bekende prenten uit de Collectie «Zien en Weten». Het was in de winter en er was een dikke laag sneeuw gevallen.
De stenen trappen van Hergé's woning waren glad en Hergé, die Jacobs uitgeleide deed, waarschuwde «Attentie, de trap is spiegelglad!» - «Jaja» antwoordde Jacobs.
Hergé drong nog even aan: «Kijk uit, man!» — «Geen zorgen, hoor!» riep Jacobs maar meteen was hij al in z'n volle lengte de trap afgedonderd!
Op een mooie dag kwam hij naar de studio gekleed met een piekfijne, nauwzittende golfbroek. Hij zag er erg elegant uit en wij waren vol bewondering. Of hij golf ging spelen? Nee toch! Jacobs verklaarde ons ernstig, dat hij het ideale kledingstuk had gevonden om te fietsen. Hij zou het ons bewijzen en zwaaide z'n been over z'n fiets. Te hoog of te breed, want de naad van de nieuwe golfbroek begaf het.
Later, toen ik voor Tintin/Kuifje werkte, zag ik hem op de grote redactievergaderingen die de eerste donderdag van iedere maand werden gehouden. Jacobs, Cuvelier en ik luisterden gewoonlijk maar met een half oor...
Die dag ging het over een nieuwe serie van Jean Graton. Op een bepaald moment zei Raymond Leblanc, de uitgever: «De mening van onze vriend Jacobs hebben we nog niet gehoord...»
Edgar was in gedachten mijlenver vandaan, maar na een ogenblik van diepe stilte bromde hij: «Nou, ik ben het volledig eens met Meneer Crouton (1)!»
Edgar-Pierre Jacobs interesseerde zich vooral voor zijn eigen tekeningen en hoe goed (of slecht) die in het weekblad werden afgedrukt... De rest... Nou!

JACQUES MARTIN

(1) Jacobs had beslist de naam Graton niet goed gehoord, maar die slip van z'n tong is wel merkwaardig. Une croûte is in het Frans niet alleen een broodkorst maar ook een slecht schilderij. Croûtier is een klasschilder en crouton kan wel een broodkorstje, of een «soldaatje» zijn, maar ook kladschilder of... ouwe sok!

DE GROOTSTE «REALIST»

Mortimer getekend door Franquin

In feite hebben we elkaar slechts zelden ontmoet. Ik heb dus geen anecdote over hem te vertellen. Het neemt niet weg dat ik altijd de grootste bewondering voor hem heb gehad. Die bewondering is oprecht en wordt niet ingegeven door de omstandigheden, nl. zijn dood. Voor mij zal Jacobs de grootste «realistische» striptekenaar blijven, die België totnogtoe kende. Zijn «realisme» was de transpositie van een zeer originele werkelijkheid. Hij is misschien de enige die erin is geslaagd onvergetelijke beelden te scheppen. En onvergetelijke beelden creëren is voor alle tekenaars het supreme doel, het hoogste. We dromen en we proberen allemaal het te bereiken. Jacobs, hem, is het meesterlijk gelukt.
Hij bezat de gave, de gevoeligheid en de kunst het uit te drukken in beelden en het is practisch onmogelijk hem daarin te evenaren. Zijn illustraties van Atlantis, de Zwaardvis en de decors van Londen zijn beelden die zo'n indruk op me hebben gemaakt dat ik ze nooit zal vergeten. Ik was ook diep onder de indruk van zijn illustraties bij «De Oorlog van de Werelden» van H.G. Wells. Die tekeningen hebben me niet alleen gefascineerd, ze hebben me ook, in zekere mate, beïnvloed.
Welke ook z'n ambities zijn, een tekenaar zal altijd proberen zijn lezers echt te boeien, ze te laten genieten. Jacobs was een pionier van de tekenstrip. Zelden lees je scenario's zo goed opgezet en zo nauwkeurig uitgewerkt als die van Jacobs. Van elk scenario zou een film of een roman gemaakt kunnen worden zonder dat zijn tekst ook maar iets van z'n waarde of uitdrukkingskracht zou verliezen. Met veel

plezier heb ik zijn «Opéra de papier» gelezen. Ik ben gewoonlijk niet zo verslingerd op autobiografieën, maar wat Jacobs schreef, boeide me uitermate. Het was ook niet zomaar een autobiografie. Het was véél meer. De weg die hij ging was uniek en, naast zijn leven als tekenaar en zijn carrière als zanger, ontdekt men een stukje Brussel. Een bladzijde uit een Brusselse kroniek, ontroerend en vol sprankelende humor. Men ontdekt in z'n boek ook de onbevangenheid van Jacobs. Het is de onbevangen blik van een groot tekenaar op de Belgische tekenstrip van een bepaalde periode en een onbevangen visie op het Brusselse leven van voor enkele jaren. Het boek werkte verfrissend op me...
Het toeval wilde dat ik Jacobs op een dag bij Greg ontmoette. Hij kwam enkele tekenplaten van «De Drie formules van professor Sato» afgeven en maakte een opmerking die me toen verraste: «Als ik mijn potloodtekeningen bekijk, zei hij, vind ik ze zo mooi dat ik het haast misdadig vind ze te inkten.»
Pas jaren later heb ik de volledige betekenis van dat zinnetje begrepen.

ANDRE FRANQUIN

MIJN IETWAT VERSTROOIDE, ONHANDIGE OUDE VRIEND...

De laatste jaren heb ik hem haast niet meer gezien. Ik telefoneerde wel geregeld om naar zijn gezondheid te informeren die, naar ik wist, niet zo best was. Bij het begin van het gesprek, klonk zijn stem altijd wat zwakjes, een tikkeltje ziekelijk, maar dat duurde nooit lang. De humor kreeg de overhand en tenslotte was de toon opgewekt en jong.
Ik zal me Jacobs altijd herinneren als een vriendelijk man, maniak als het zijn werk betrof en een tikkeltje wantrouwig.
De laatste jaren vreesde hij dat zijn werk door anderen gebruikt en misbruikt zou worden.
Ik kende hem ook als een ietwat verstrooide, onhandige professor en herinner me een verhaal dat Hergé me vertelde. Hij en Jacobs werkten samen in de kleine studio die Hergé in zijn woning had ingericht. Jacobs kwam iedere morgen met de fiets en daar de garagedeur altijd open stond, reed Jacobs van de straat af recht de garage in. Op een morgen, het had fel geregend, had mevrouw Hergé het wasgoed in de garage aan de drooglijn gehangen. Edgar-Pierre komt aanfietsen en ziet natuurlijk niets. Voor iemand hem kan waarschuwen, ligt hij al languit op de garagevloer met wasgoed en drooglijnen over hem heen.
Ik herinner me ook een buitengewone avond toen Jacobs en ik met onze echtgenoten bij Hergé te gast waren. Edgar vertelde honderd uit en onderstreepte de boeiendste momenten uit zijn verhaal met de wijdse gebaren van de operazanger.
Het onvermijdelijke gebeurde: borden, kopjes, glazen vielen rinkelend op de grond. Telkens we samen bij Hergé te gast waren gebeurde het: glazen of kopjes sneuvelden onder het enthousiaste gebaar van Edgar! Jacobs was wel meer het mikpunt van een grapje. Zo waren we eens te meer bij Hergé voor een etentje. Hergé zelf bracht de kaas, een camembert en gaf hem aan Jacobs. «Die ziet eruit om in te bijten» zei Jacobs en zette flink het mes erin. Pas dan merkte hij dat het een nepkaas was.
Het scheelde maar weinig of ik was de medewerker van Jacobs geworden. Een tijdlang was er sprake van dat ik zijn decors zou tekenen. Ik zou dat dolgraag hebben gedaan temeer daar ik stiekem hoopte, dat hij dan vlugger zou klaar zijn met zijn tekenplaten en zijn verhalen. Hij werkte traag, geduldig. Telkens verbeterde hij iets, veranderde een detail of... deed de hele zaak opnieuw over! Toen hij voor Hergé werkte, zocht hij o.a. de documentatie uit, klasseerde elk stukje papier en iedere foto met engelen-geduld. Alles werd genummerd en zorgvuldig geboekt.
Z'n vrees voor plagiaat en diefstal werd wel eens door vrienden op de korrel genomen. Ikzelf gaf hem eens, lang geleden, een tekening — een namaak van zijn eigen stijl — van de redactiekamers van het weekblad die door dieven overrompeld worden. En wat zoeken ze: de tekening van Edgar-Pierre Jacobs!
Toch zal ik altijd aan hem denken als aan een groot kunstenaar en een dierbare vriend.

BOB DE MOOR

JACOBS EN ALLE AUTEURS

Heel zelden vereerde Edgar-Pierre Jacobs tekenstrip-manifestaties met zijn aanwezigheid en daarom heb ik hem, jammer genoeg, niet zo vaak ontmoet. Een babbel met Edgar-Pierre was voor mij, tekenaar van een jongere generatie, een belevenis. De vader van Blake en Mortimer had altijd een vriendelijk woord voor ieder van ons (de nieuwlichters) en bovendien vertelde hij altijd weer boeiende anecdotes. Hij was een geboren verteller en had verrassend veel humor. Zijn lach was aanstekelijk. Zoals ik al zei, ik zag hem niet zo vaak, maar ik heb de indruk dat ik een vriend verloren heb en... mijn jeugd... een vriend uit m'n kinderjaren.

BOB DE GROOT

"NA DE WISKUNDELES LOOP IK VIERKANT VAN DE HONGER"

Wiskunde, da's opletten geblazen. En daarna flink honger hebben. 'k Pak dan altijd snel m'n Snickers - vol pinda's, caramel en chocolade.

Daarmee is mijn honger zo weg en ben ik weer klaar voor de volgende les.

SNICKERS 'N VUISTVOL PINDA'S STILT STEVIGE TREK.

Het enige ontbijt dat hen wakker knispert.

RICE KRISPIES van KELLOGG'S zijn krokant gepofte rijstkorrels met vitamines en ijzer. Met wat koude melk er over zingen ze SNAP, CRACKLE en POP en zorgen zo voor een knisperende start van de dag.

Kellogg's RICE KRISPIES. SNAP, CRACKLE en POP en 't ontbijt is op.

HULDEBETUIGING AAN E.P. JACOBS

Het is geen toeval dat dit eerste verhaal van de «Club des Chasseurs d'histoires» zich afspeelt in de fascinerende sfeer van het oude Egypte... Te meer dat de tekstschrijver en de tekenaar toegeven dat hun œuvre door E.P. Jacobs beïnvloed werd. In deze opeenvolgende verhaalde feiten door amateurs van het Buitengewone, waarin ieder van hen refereert naar het beroep van de vertellers, was het volslagen normaal dat de egyptoloog eerst het woord nam, wat bewijst dat het œuvre van Jacobs een meesterwerk is op dit specifiek domein. «De vervloeking van Anankou» is volledig fiktief maar refereert niettegenstaande naar een verhaald feit in het begin van de eeuw: Een Parisienne zou een mummie geërfd hebben, die haar graf langzamerhand om haar heen zou gereconstrueerd hebben... Gesterkt door zijn para-wetenschappelijke lektuur, vertrok de tekstschrijver vanuit deze anekdote en liet zijn verbeelding de vrije loop. «Toen Jean-Pierre Croquet me de synopsis overhandigde, vertelt Eric Herenguel, heb ik me zoveel mogelijk gedocumenteerd over deze periode uit de geschiedenis en heb ik met verbazing de buitengewone precisie moeten vaststellen waarmee Jacobs het kleinste detail ontworpen heeft, zelfs het eenvoudigste voorwerp uit het Oude Egypte was authentiek. Sindsdien werd mijn werk zeer bindend, want ik wou in geen enkel geval een werk reproduceren dat hij veel beter dan ik verwezenlijkt had.» Voor hen was het een prachtige kans om diegene te huldigen die hen de stripverhalen en de wereld van het Buitengewone leerde kennen: Edgar Pierre Jacobs!

JEAN-PIERRE CROQUET

MIJN GEHEIM MET MORTIMER

«Ik heb veel te danken aan E.P. Jacobs, verklaart Jean-Pierre Croquet. Hij heeft me vooreerst helpen opgroeien door me te aanvaarden in de hoedanigheid van een kind met een «mollig» uitzicht. De «dikkerds» van de stripverhalen zijn dikwijls belachelijk: Tapir van «De beverpatrouille» bijvoorbeeld bracht mijn vrienden aan het lachen. Toen ik de avonturen van Mortimer ontdekte, ben ik een belangrijk punt in mijn leven te boven gekomen, in die mate dat ik mezelf kon identificeren met de held met al zijn rondingen, hem zelfs kon incarneren, en op een voor mij valoriserende wijze, in die komedies in de dop zoals de theaters van de straat en van één of ander braakliggend veld. Sindsdien was het als een geheim tussen Mortimer en mij. Vervuld van deze serie, werd ik inderdaad een vurige propagandist bij mijn naaste verwanten en ik ontleen eraan dat al mijn artistieke en literaire smaken zogezegd ontspruiten uit het werk van Jacobs.»
Terwijl hij zonder ophouden op zoek is naar zijn eerste literaire gemoedsbeweging, streeft de tekstschrijver van «De vervloeking van Anankou» reeds meer dan twintig jaar de ontroering na van de eerste wandelingen op de Londense dokken, van een oplossing van het geheim van de piramide, van een expeditie in het koninkrijk van de laatste Atlantiden. «Inderdaad waren er ook nog later Conan Doyle, Welles, Jean Ray, Dickson Carr, maar zij verlengden alleen maar die smaak voor het geheim die ik als tienjarige jongen kreeg op een namiddag, toen ik uitgestrekt op mijn bed «Het gele teken» ontdekte.

ERIC HERENGUEL

«De eerste schok vond plaats rond het einde van mijn elfde levensjaar, een periode waarin ik een tiental albums ontdekte die zorgvuldig gerangschikt waren en die heel wat geïllustreerde zonderlinge verhalen omvatten.
Vanaf dit ogenblik heb ik beseft dat het alledaagse nauw met het fantastische verbonden kon zijn. Die boeken waren er toch het bewijs van? Ieder boek verborg een raadsel. Nu eens waren het enorme supersonische schepen die ons tegen het kwaad beschermden, dan weer was het de pyramide en zijn ondoorgrondelijke geheimen, of dan weer de Megagolf die in staat is zelfs het meest verachtelijke levend wezen te leiden en dit tegen zijn wil in! Atlantis die steeds levend was in de schoot der aarde, de kracht van de natuurlijke machten die het klimaat op de aardoppervlakte beheersen en zelfs de reis in de tijd, werden aan mij onthuld...»
Zo heeft elk boekdeel van E.P. Jacobs aan Eric Herenguel een toegang tot een nieuwe wereld verleend. Misschien heeft dit hem aangezet om op zijn beurt tekenaar van stripverhalen te worden.
Heden wordt zijn wens vervuld en dit heeft hij te danken aan iemand waarvan hij nooit de kans zal krijgen hem te ontmoeten, behalve dan door zijn werk heen: Edgar Pierre Jacobs...
«Eigenlijk zal het laatste thema voor altijd onafgewerkt blijven, preciseert de jonge tekenaar. Maar is dit niet het voorrecht van grote componisten?...»

NIET TE VERZUIMEN!

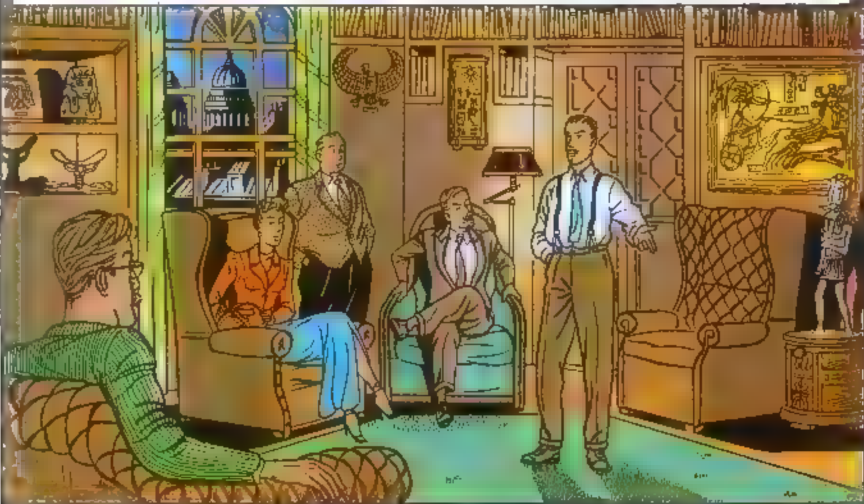
In hommage aan Edgar P. Jacobs die ons heeft verlaten, organiseert de galerij van de boekhandel «La Bande des Six Nez» (179, Steenweg op Waver — 1ste verdiep) **te 1050 Brussel een grote tentoonstelling** van originele platen, seriegrafies, originele voorwerpen en uitgaven. **Deze belangrijke tentoonstelling is toegankelijk tot 4 april.**

SLA OM

EEN HOMMAGE AAN E.P. JACOBS

ERIC HERENGUEL
JEAN-PIERRE CROQUET

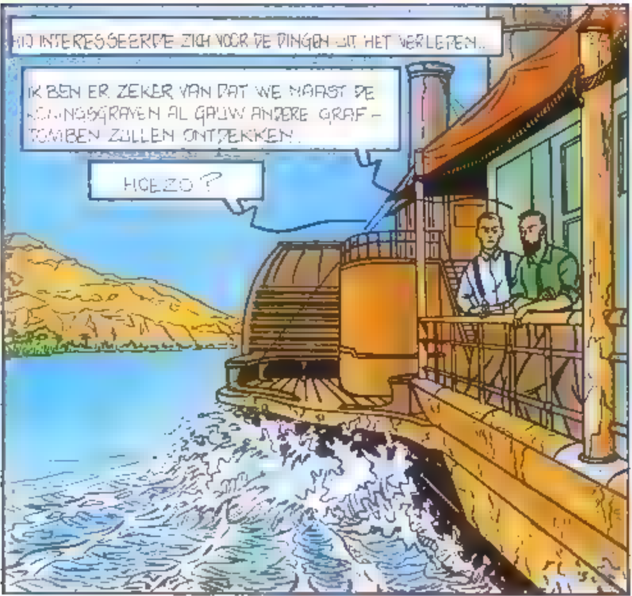
Londen, april 1978

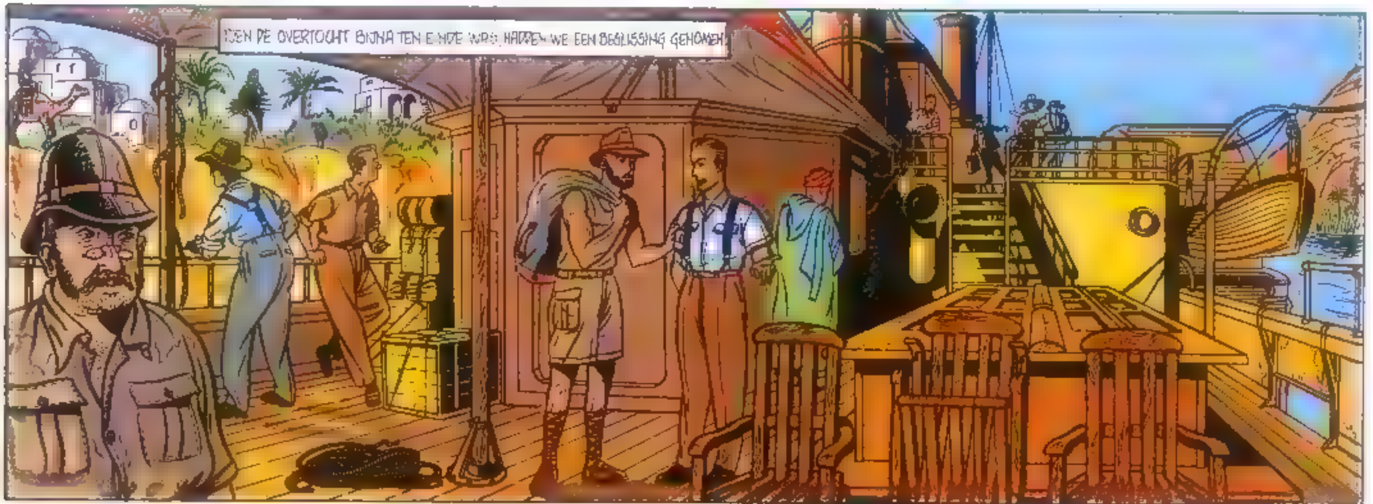

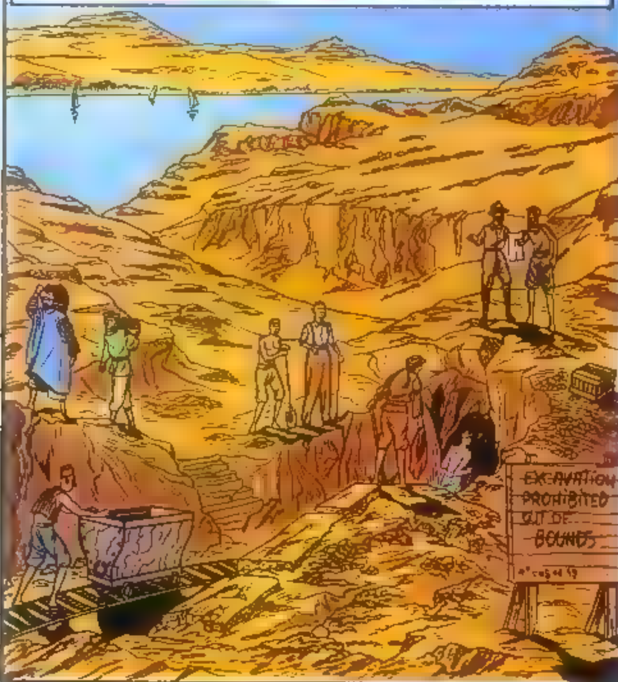

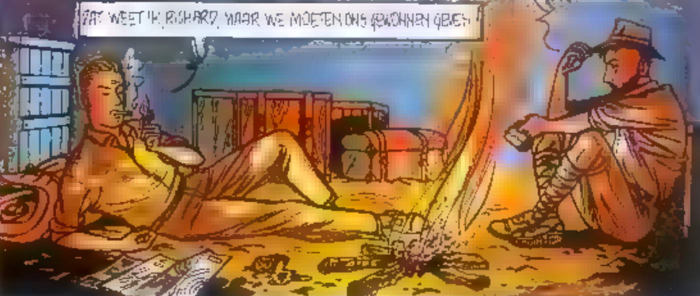

TOEN DE OVERTOCHT BIJNA TEN EINDE WAS, HADDEN WE EEN BESLISSING GENOMEN!

RICHARD HAD EEN WEEK NODIG OM HET MATERIAAL TE VERZAMELEN. IK, VAN MIJN KANT, KREEG DE VERGUNNINGEN VAN DE EGYPTISCHE REGERING ZONDER AL TE VEEL MOEILIJKHEDEN. WE BEGONNEN DUS ZO SNEL MOGELIJK MET DE OPGRAVINGEN!
EXCAVATION PROHIBITED OUT OF BOUNDS

MAAR NA EEN PAAR WEKEN ... MAAKTE HET ENTHOUSIASME VAN HET BEGIN PLAATS VOOR MOEDELOOSHEID.
IK BEGRIJP HET NIET. WE HEBBEN DE TEKSTEN VERTAALD EN VERGELEKEN, HET KAN ALLEEN MAAR HIER ZIJN
DAT WEET IK, RICHARD, MAAR WE MOETEN ONS GEWONNEN GEVEN

WELNU, OP EEN OCHTEND, TOEN WE OP HET PUNT STONDEN ERMEE TE KAPPEN!
JEFFREY!

KIJK EENS WAT IK GEVONDEN HEB TUSSEN HET PUIN!?

HET IS HET TEKEN VAN SOKARIS, DE GOD IN DE GEDAANTE VAN EEN SPERWER, DE BEWAKER VAN DE GRAFTOMBEN! HET BEWIJS DAT WE EINDELIJK OP DE GOEDE WEG ZIJN!!

INDERDAAD, BINNEN EEN WEEK NA DEZE VONDST STONDEN WE OP HET PUNT HET GRAF VAN DE HOGEPRIESTER ANANKOU BINNEN TE GAAN!
IK KOM U VRAGEN UW ONDERZOEKINGEN TE STAKEN.

MAAR WIJ HEBBEN DE VERGUNNINGEN!

SLA OM

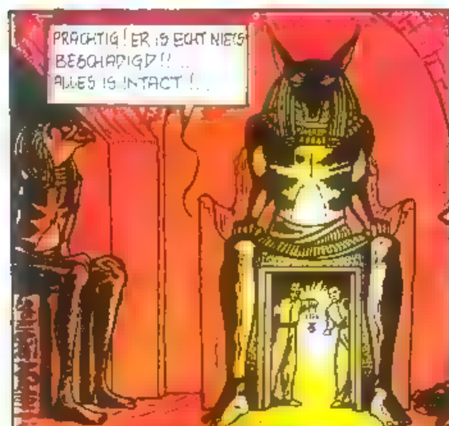
DE VERVLOEKING VAN ANANKOU

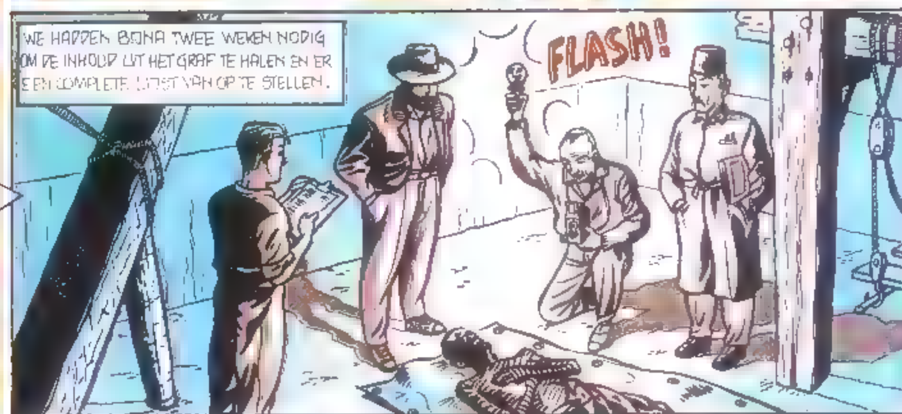

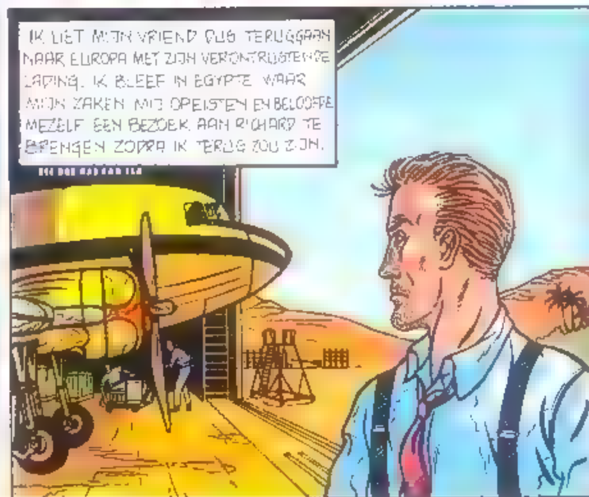

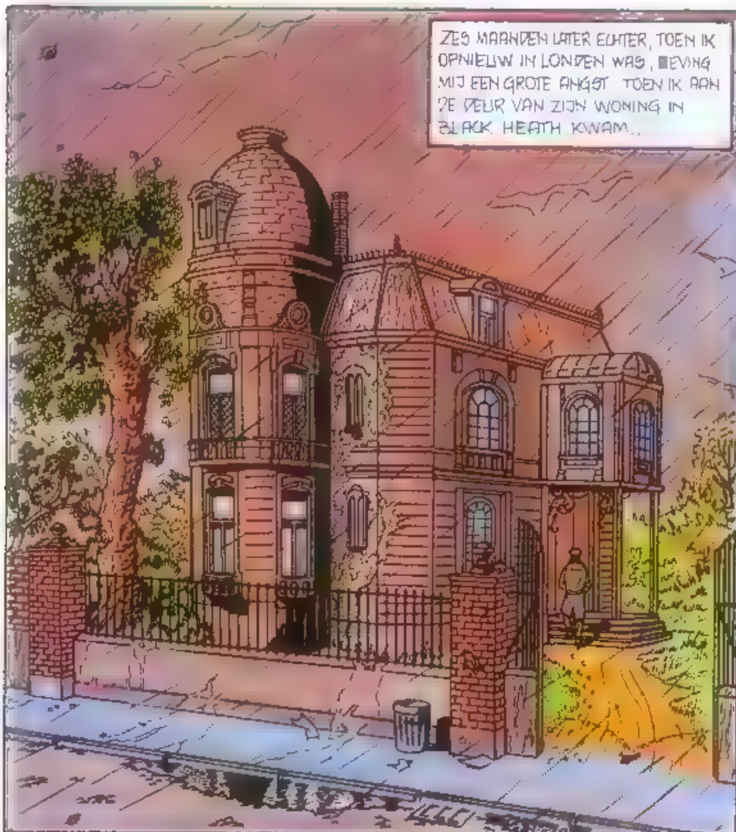

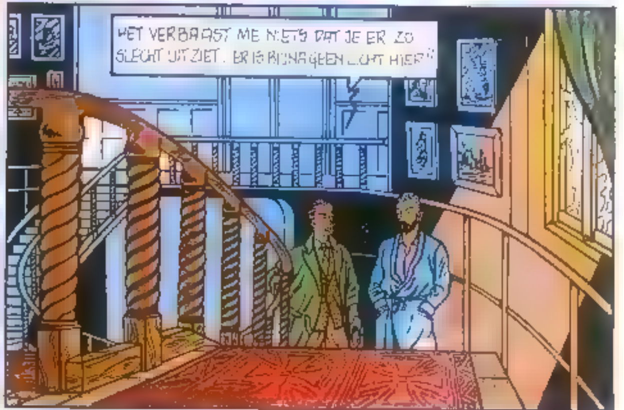

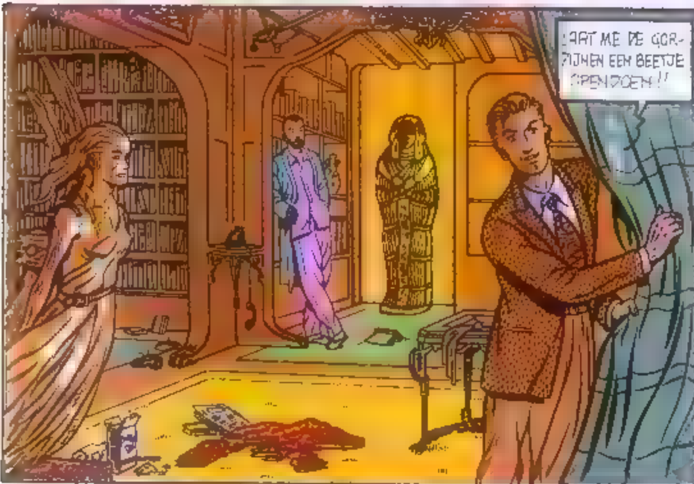

ZES MAANDEN LATER ECHTER, TOEN IK OPNIEUW IN LONDEN WAS, BEVING MIJ EEN GROTE ANGST TOEN IK AAN DE DEUR VAN ZIJN WONING IN BLACK HEATH KWAM..

..MOEST IK LANG BELLEN!
WAT ZIE JE BLEEK, RICHARD!
JEFFREY KOM BINNEN

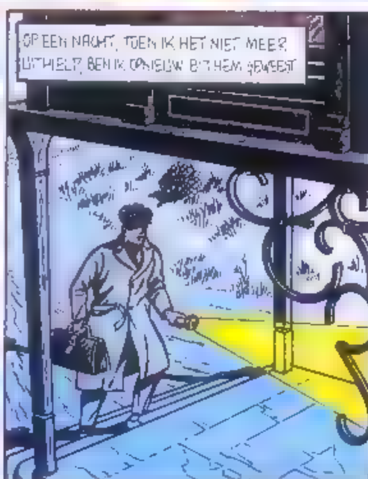

HET VERBAAST ME NIETS DAT JE ER ZO SLECHT UITZIET. ER IS BIJNA GEEN LICHT HIER!

LAAT ME DE GORDIJNEN EEN BEETJE OPENDOEN!!

NEE! STOP! DAGLICHT! MIJN OGEN! NEE!

RICHARD, JE BENT ECHT ZIEK ..JE MOET JE LATEN BEHANDELEN! IK BEN ER NU ZEKER VAN DAT DIE MUMMIE ER IETS MEE TE MAKEN HEEFT! EN..
ZEG DAT NIET NOG EEN KEER! GA WEG!

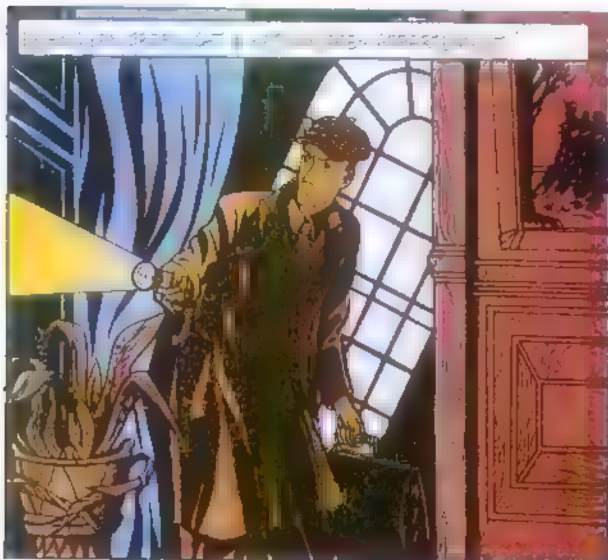

IK DRONG NIET VERDER AAN. IK WILDE MIJN VRIEND TOT IEDERE PRIJS REDDEN... VERSCHEIDENE MALEN PROBEERDE IK HEM TE BELLEN, ZONDER SUCCES!
TUUT! TUT!! TU! KLIK!

OP EEN NACHT, TOEN IK HET NIET MEER UITHIELD, BEN IK OPNIEUW BIJ HEM GEWEEST

EEN HUMORIST BEWEERT DAT ARCHEOLOGIE VERWANT IS AAN INBREKEN... HOE DAN OOK, IK WAS VASTBESLOTEN OM RICHARD TERUG TE ZIEN OF HIJ NOG OPEN DEED OF NIET!

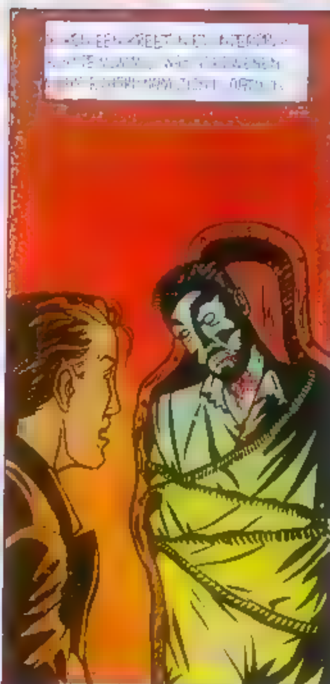
SLA OM

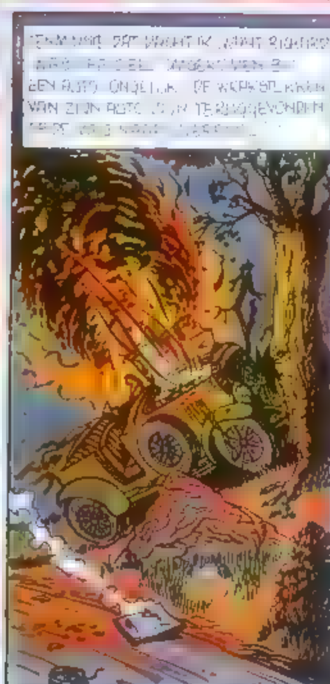
DE VERVLOEKING VAN ANANKOU

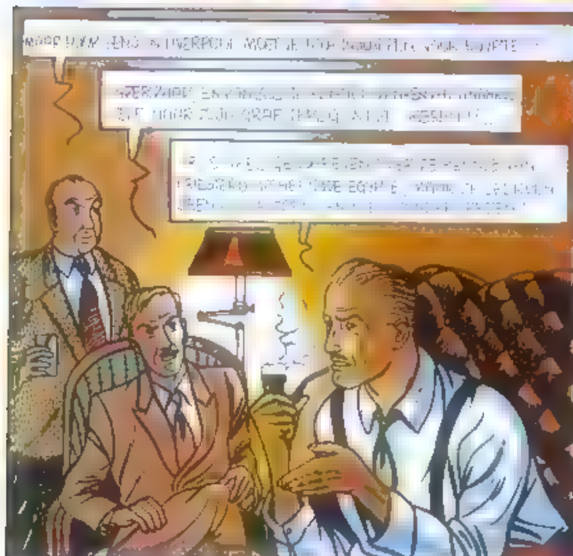

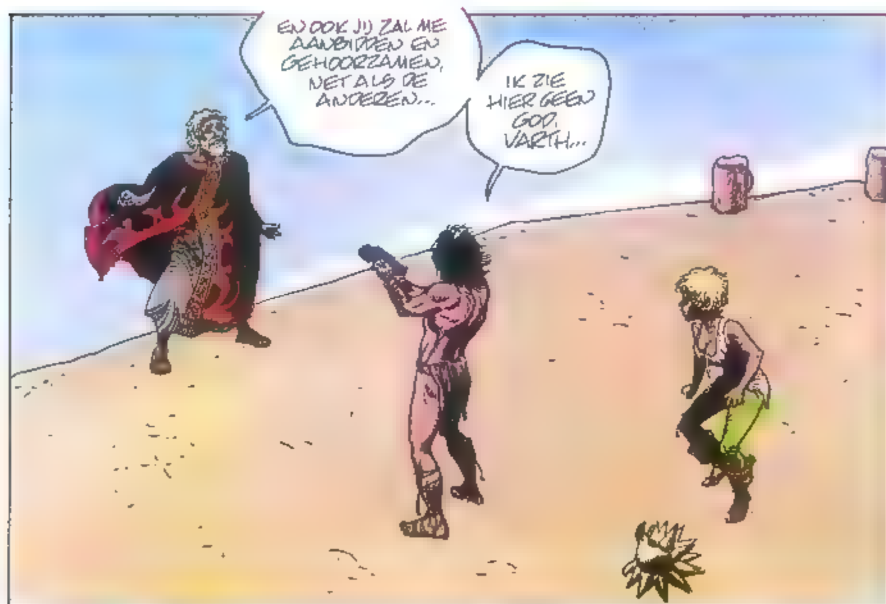

Einde

THORGAL

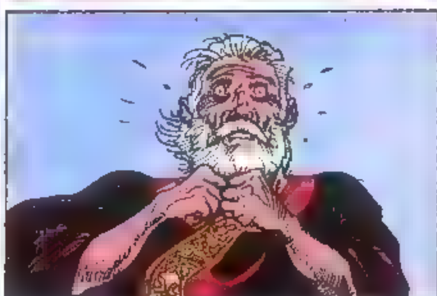
SAMENVATTING: Ogotaï besliste Aaricia als getuige mee te nemen bij zijn verovering van de hele wereld. Maar op dit ogenblik grijpt Thorgal in en onthult Ogotaï het vreselijke geheim.

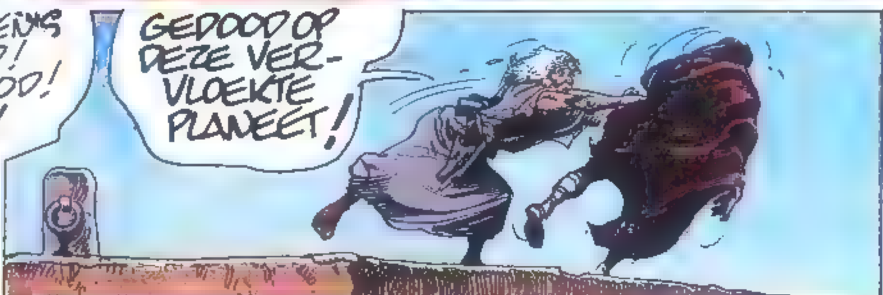

SLA OM

THORGAL

GRZEGORZ ROSINSKI
JEAN VAN HAMME

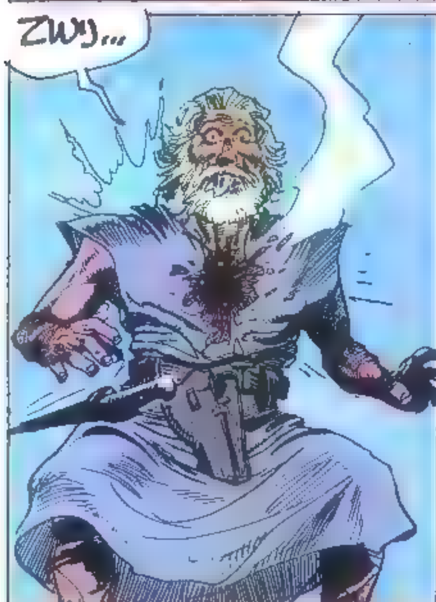

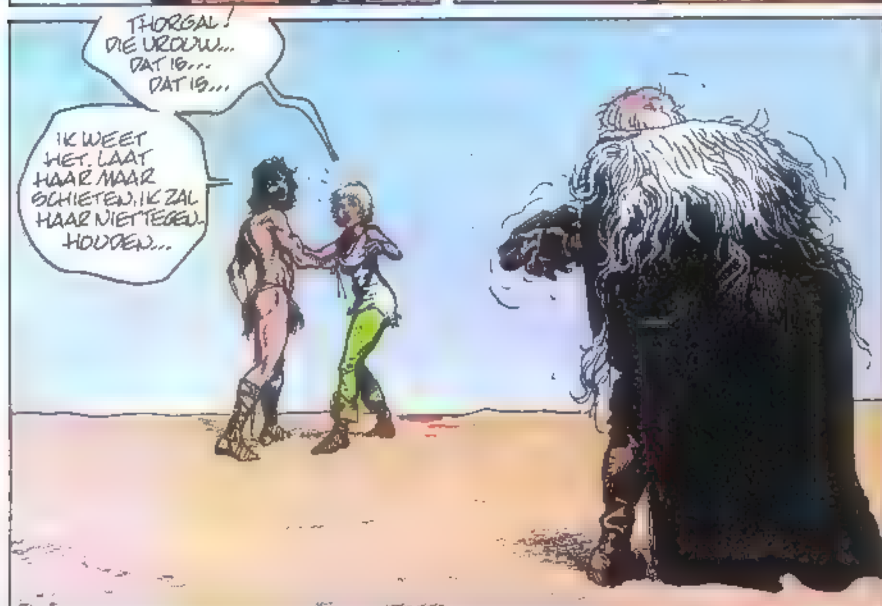

VARTH!

MIJN... ZOON?

THORGAL! DIE VROUW... DAT IS... DAT IS...
IK WEET HET. LAAT HAAR MAAR SCHIETEN. IK ZAL HAAR NIET TEGENHOUDEN...

WEES... HER... VLOEKT...

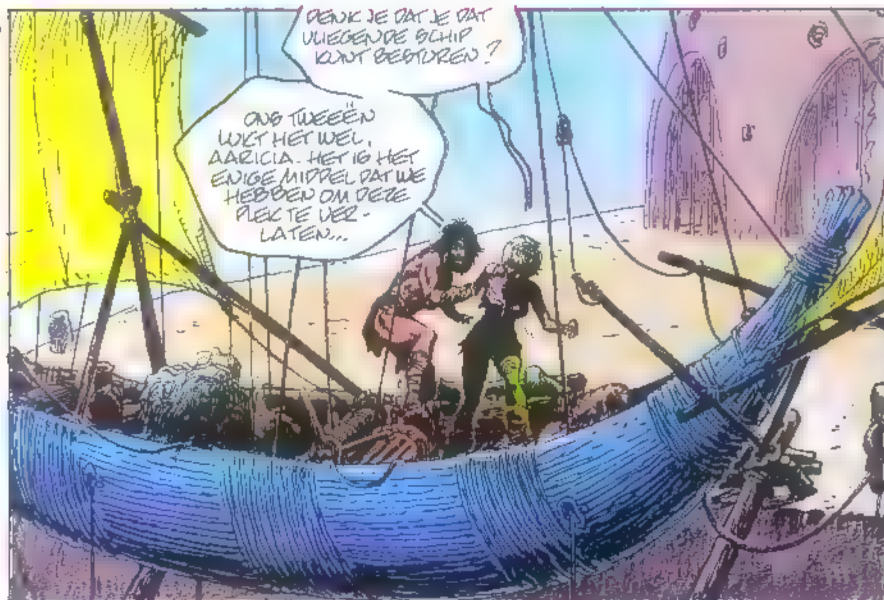
SLA OM

THORGAL

HET VERVOLG VAN "HET LAND QÂ" IS PAS VERSCHENEN "DE OGEN VAN TANATLOC"

HET OERWOUD ZAL DE STENEN SNEL OVERWOEKERD HEBBEN. MAYAXATL ZAL NIET MEER ZIJN DAN EEN VERGETEN NACHTMERRIE EN HET LAND QÂ ZAL WEER VREDE VINDEN.

Einde

NIKY

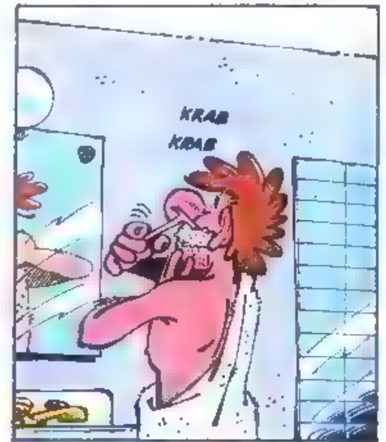
DE REIS (2)

ONDANKS DE GROTE INSPANNINGEN VAN EEN GESPECIALISEERD TEAM BRANDWEERMANNEN, IS ER NIEMAND IN GESLAAGD DE BRAND IN DE PETROLEUMPUT TE DOVEN. DE WANHOOP NABIJ ROEPEN ZE DE HULP IN VAN NIKY EN FRAMBOOSJE OM EEN ENORME IJSBLOK TE VERVOEREN TEN EINDE DE VLAMMEN TE OVERWINNEN.

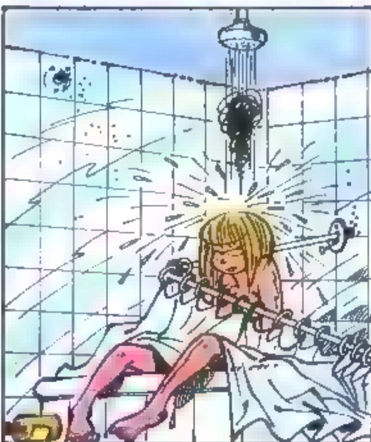

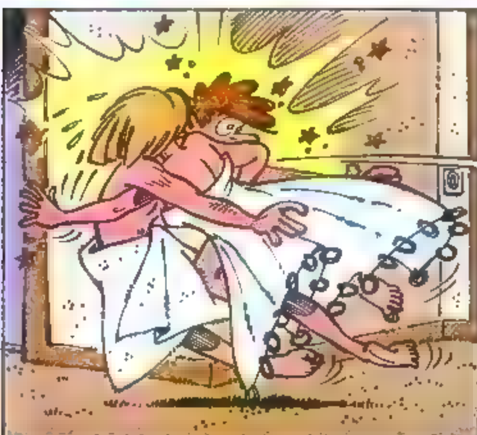

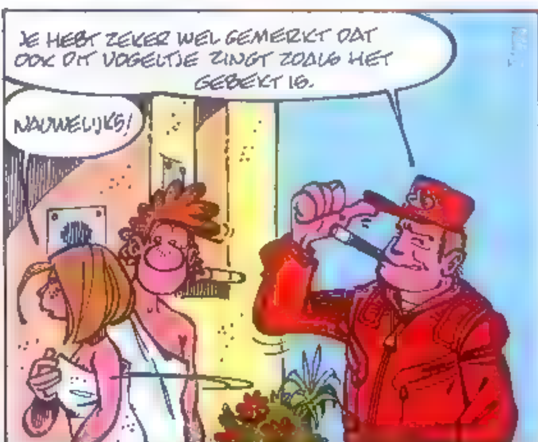

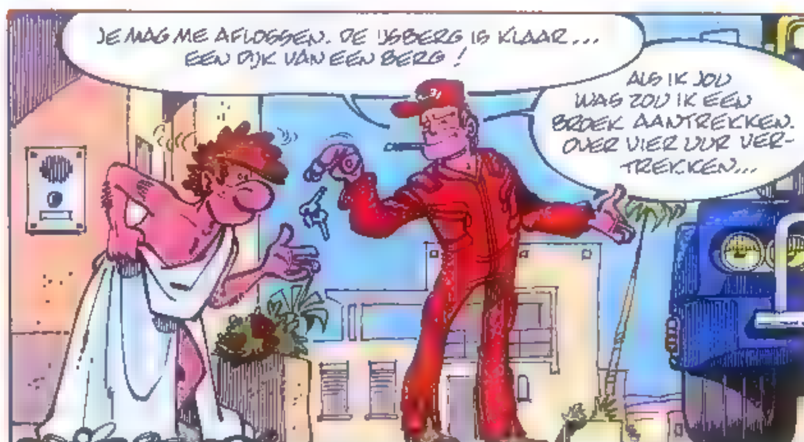

SLA OM

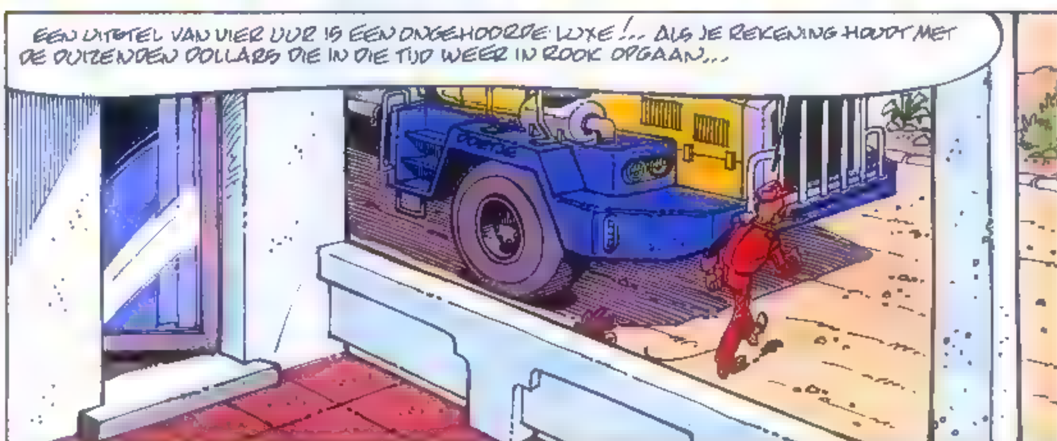

NIKY

JE HEBT ZEKER WEL GEMERKT DAT OOK DIT VOGELTJE ZINGT ZOALS HET GEBEKT IS.
NAUWELIJKS!

JE MAG ME AFLOSSEN. DE IJSBERG IS KLAAR... EEN DIJK VAN EEN BERG!
ALS IK JOU WAS ZOU IK EEN BROEK AANTREKKEN. OVER VIER UUR VERTREKKEN...

DAN AL?

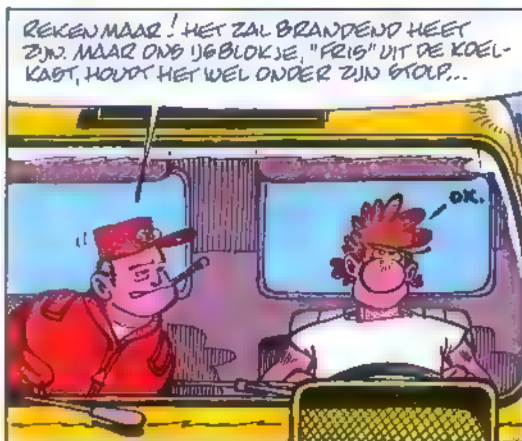

EEN UITSTEL VAN VIER UUR IS EEN ONGEHOORDE LUXE!.. ALS JE REKENING HOUDT MET DE DUIZENDEN DOLLARS DIE IN DIE TIJD WEER IN ROOK OPGAAN...

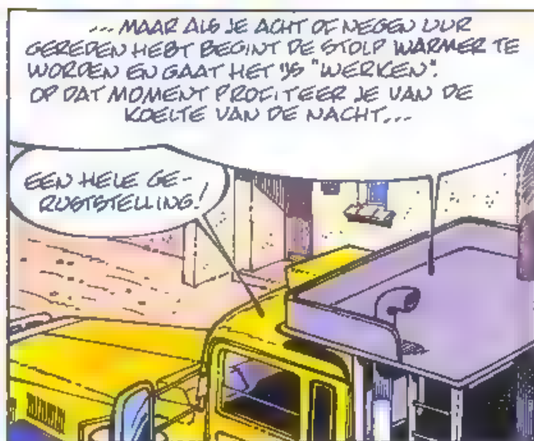

NEEM HET STUUR MAAR... KUN JE JE EEN BEETJE INWERKEN...

WAT DACHT JE ERVAN?
NIET BEROERD. ZO'N BEESTJE KAN HET WEL AAN!

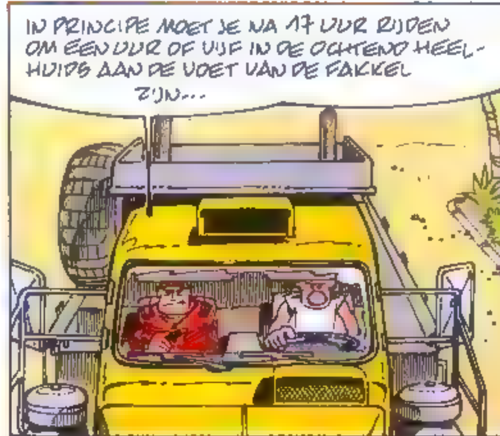

KALM AAN MAAR. OM TWAALF UUR HANGEN WE DE OPLEGGER ERAAN EN VERTREK JE.
TWAALF UUR?

DAN MOET HET BLOEDHEET ZIJN! IS DAT NIET GEVAARLIJK?

REKEN MAAR! HET ZAL BRANDEND HEET ZIJN. MAAR ONS IJSBLOKJE, "FRIS" UIT DE KOELKAST, HOUDT HET WEL ONDER ZIJN STOLP...
OK.

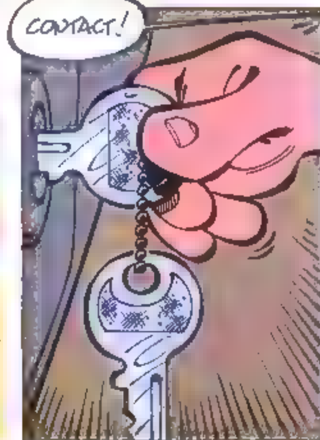

...MAAR ALS JE ACHT OF NEGEN UUR GEREDEN HEBT BEGINT DE STOLP WARMER TE WORDEN EN GAAT HET IJS "WERKEN". OP DAT MOMENT PROFITEER JE VAN DE KOELTE VAN DE NACHT...
EEN HELE GERUSTSTELLING!

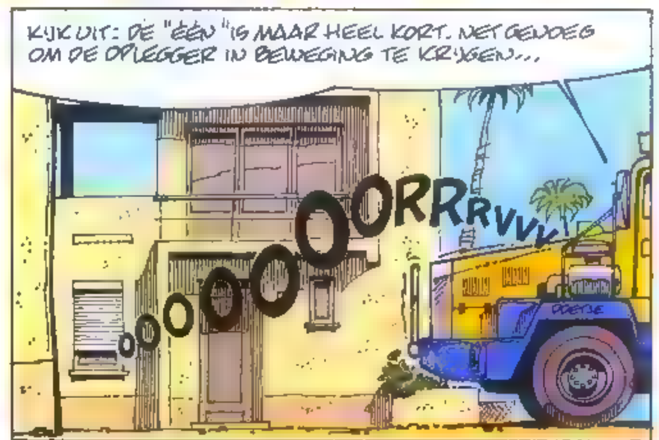

IK GA VOORUIT IN MIJN HELIKOPTER OM ZE TE WAARSCHUWEN DAT JE ERAAN KOMT... DAT STELT ZE IN STAAT HUN LAATSTE LADING KLAAR TE MAKEN...

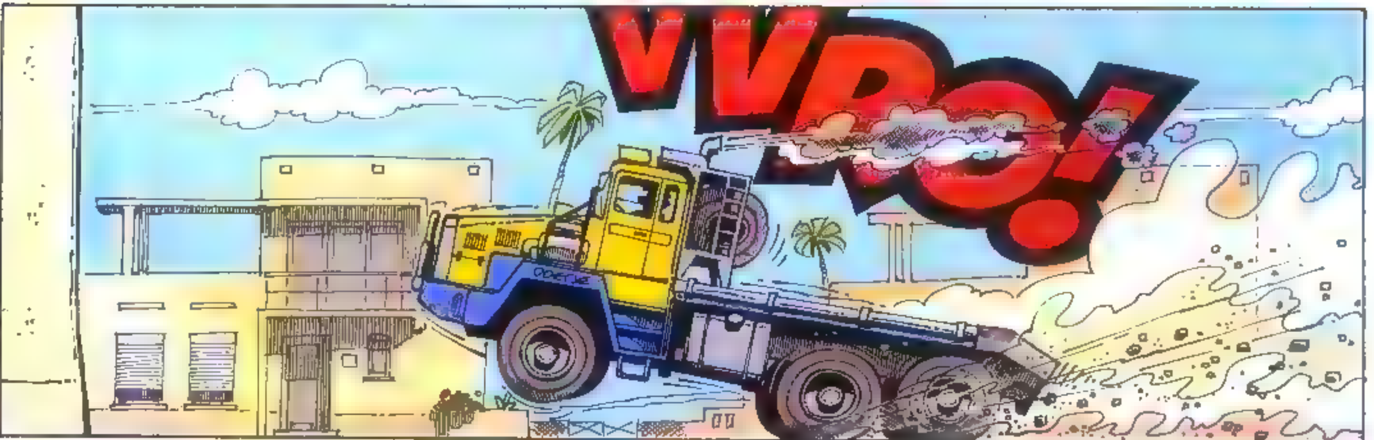

IN PRINCIPE MOET JE NA 17 UUR RIJDEN OM EEN UUR OF VIJF IN DE OCHTEND HEELHUIDS AAN DE VOET VAN DE FAKKEL ZIJN...

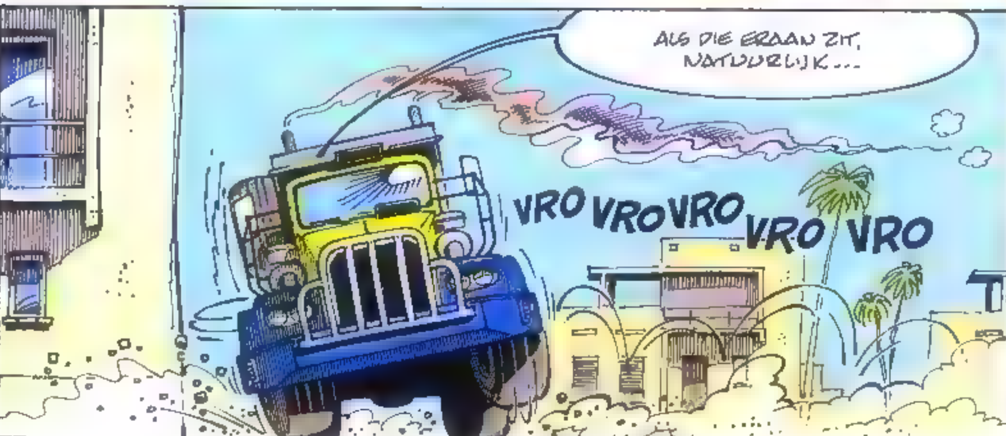

DE ORIËNTATIE ZAL NIET MOEILIJK ZIJN... IK GA GEWOON OP HET SCHIJNSEL AF.

SCHIJNSEL? ZWAKJES UITGEDRUKT. JE ZULT GEEN KOPLAMPEN NODIG HEBBEN...

CONTACT!

KIJK UIT: DE "EEN" IS MAAR HEEL KORT. NET GENOEG OM DE OPLEGGER IN BEWEGING TE KRIJGEN...
OOOOOOOORRRRVVVK

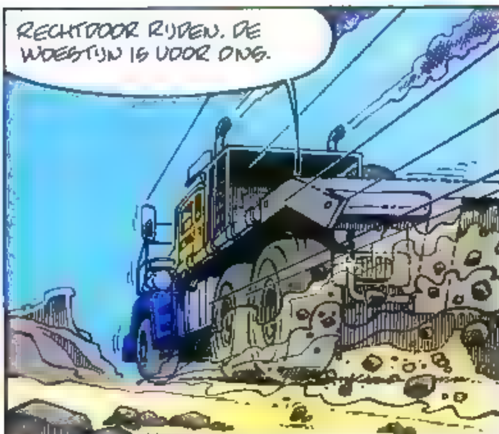

VVRO!

ALS DIE ERAAN ZIT, NATUURLIJK...
VRO VRO VRO VRO VRO

JUIST, JA...

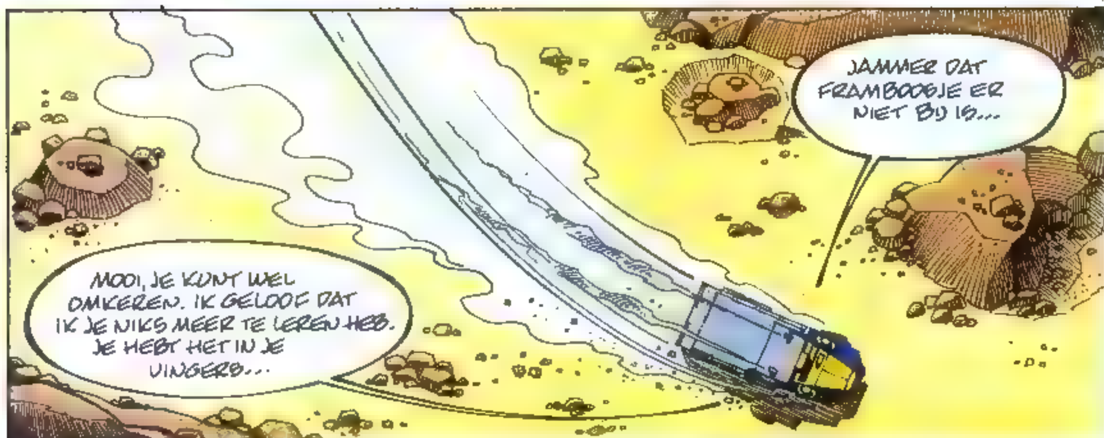

NIKY

RECHTDOOR RIJDEN. DE WOESTIJN IS VOOR ONS.

PRIMA VOOR EEN PROEFRIT! JE KUNT TENMINSTE UIT DE VOETEN... GEEN POLITIE, GEEN STOPLICHTEN...
NEE, MAAR ROTSBLOKKEN GENOEG...

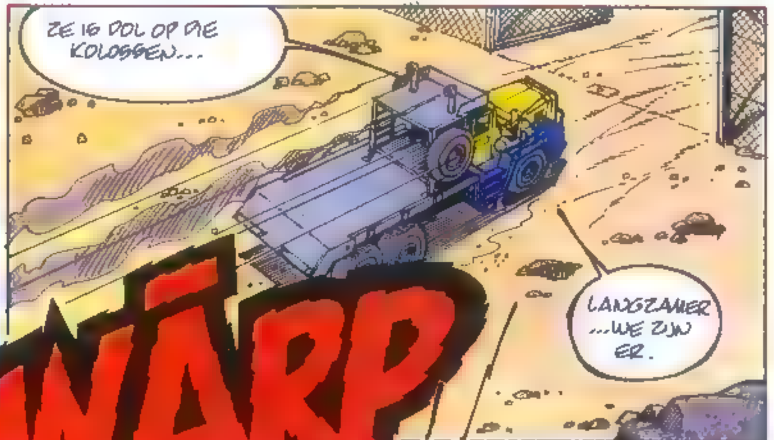
HET DOET ME EEN BEETJE DENKEN AAN PARIJS-DAKAR...
PRECIES, ALLEEN IS DIT KORTER EN GEVAARLIJKER.
INGEDIKT, ALS HET WARE.
VROOOOOOOOOOOO

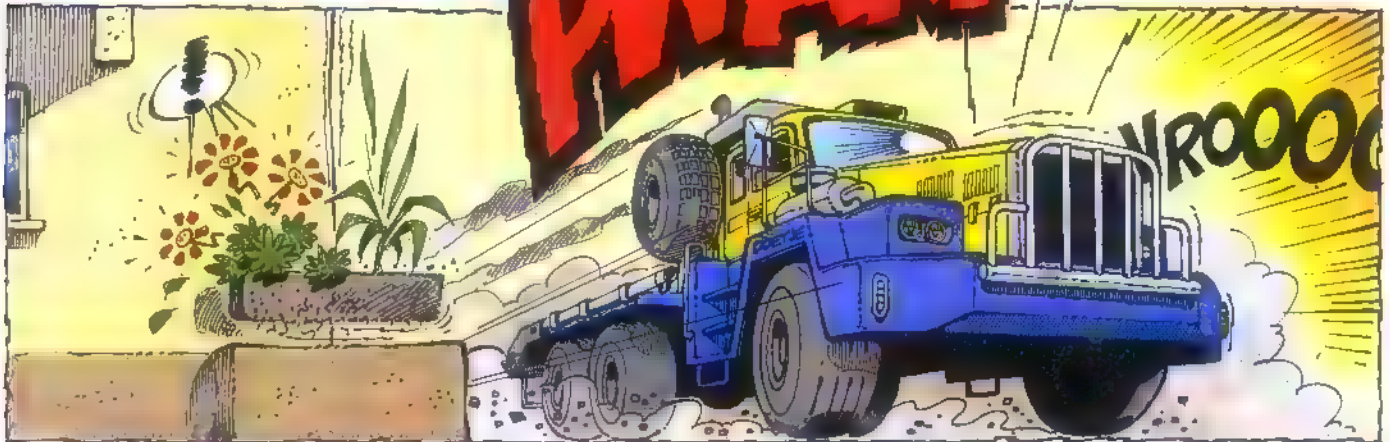

JAMMER DAT FRAMBOOSJE ER NIET BIJ IS...
MOOI, JE KUNT WEL OMKEREN. IK GELOOF DAT IK JE NIKS MEER TE LEREN HEB. JE HEBT HET IN JE VINGERS...

ZE HAD HET HEERLIJK GEVONDEN...

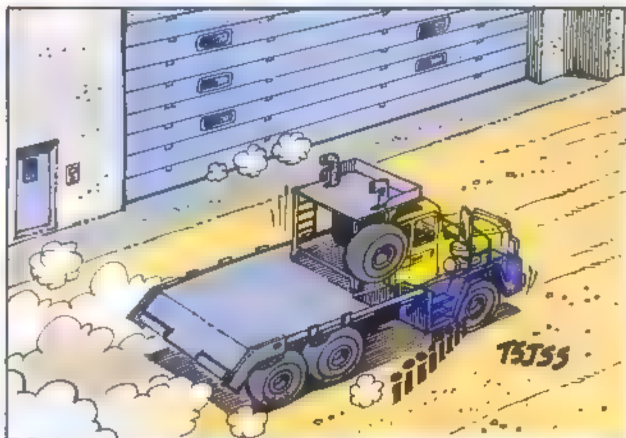

MAAR ZE WOU GRAAG HAAR DOUCHE OVERDOEN... EEN LUXE, IN DE WOESTIJN...

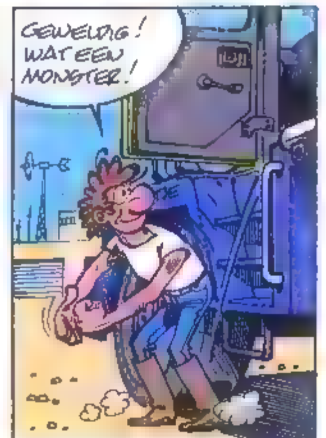

WE ZULLEN ALS WE LANGSKOMEN EVEN GROETEN... OM TE LATEN ZIEN DAT WE HAAR NIET VERGETEN ZIJN...
DA'S TOCH AARDIG NIET?

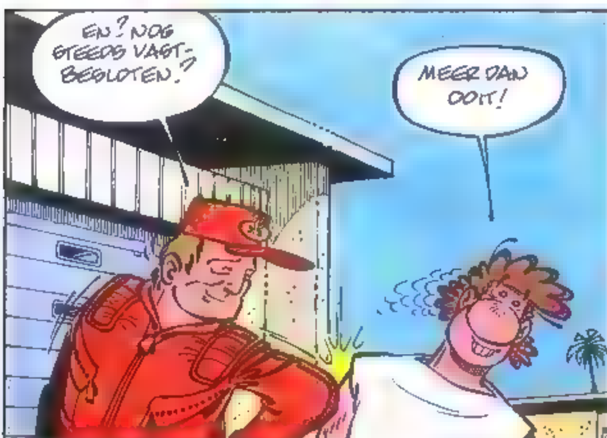

ZE IS DOL OP DIE KOLOSSEN...
LANGZAMER ...WE ZIJN ER.

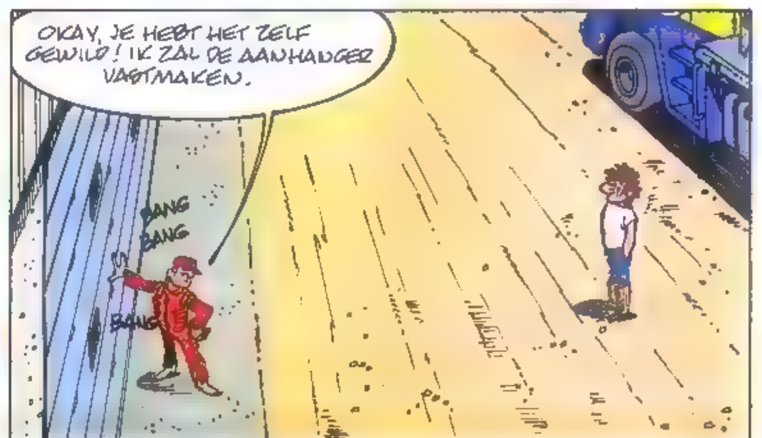

PWÄRP
VROOOO

JOU KRIJG IK NOG WEL, ELLENDE-LING!

TSJSS

GEWELDIG! WAT EEN MONSTER!

EN? NOG STEEDS VAST-BESLOTEN?
MEER DAN OOIT!

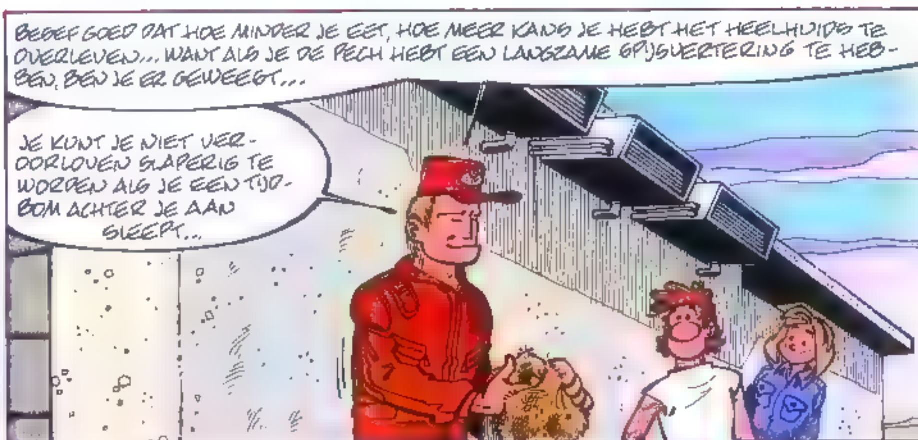

OKAY, JE HEBT HET ZELF GEWILD! IK ZAL DE AANHANGER VASTMAKEN.
BANG
BANG
BANG

SLA OM

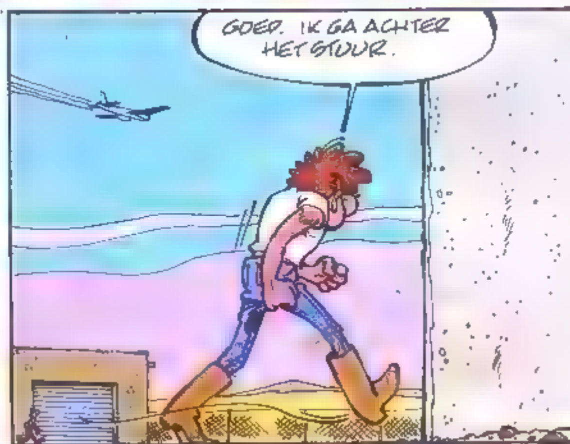
NIKY

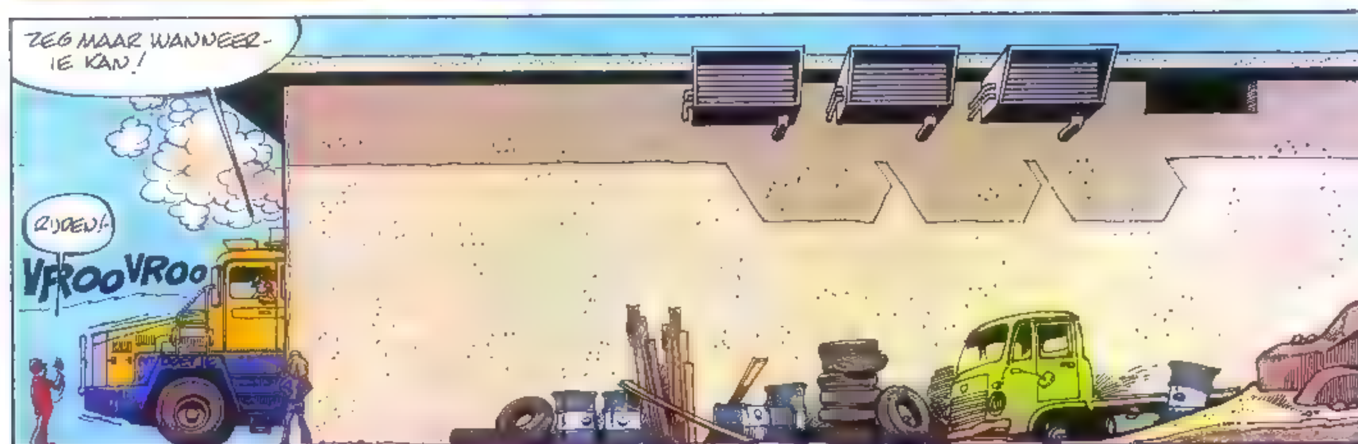

NOGAL SPARTAANS ALS ONTBIJT...
DE AVONTURIER IS GESTELD OP COMFORT ?

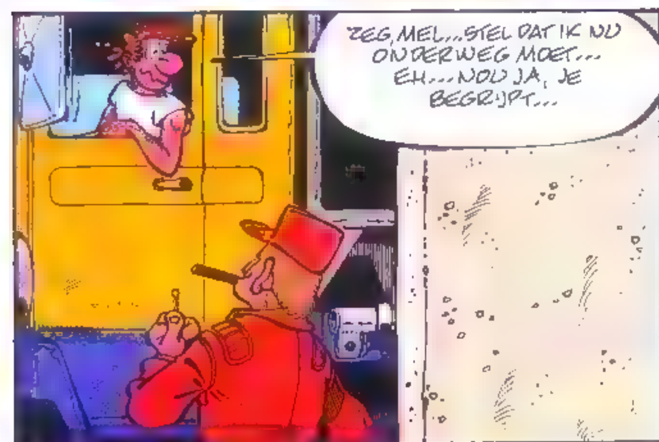

BESEF GOED DAT HOE MINDER JE EET, HOE MEER KANS JE HEBT HET HEELHUIDS TE OVERLEVEN... WANT ALS JE DE PECH HEBT EEN LANGZAME SPIJSVERTERING TE HEBBEN, BEN JE ER GEWEEST...
JE KUNT JE NIET VEROORLOVEN SLAPERIG TE WORDEN ALS JE EEN TIJDBOM ACHTER JE AAN SLEEPT...

VOORAL ALS JE NIET PRECIES WEET WANNEER HIJ HET IN Z'N HOOFD KRIJGT TE ONTPLOFFEN ...

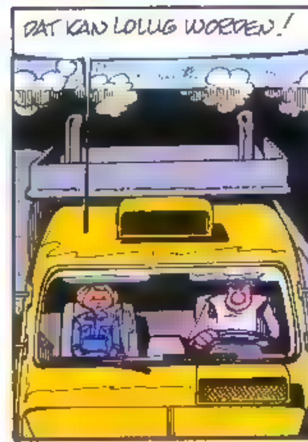

AH!AH!AH!
PFRT.

GOED. IK GA ACHTER HET STUUR.

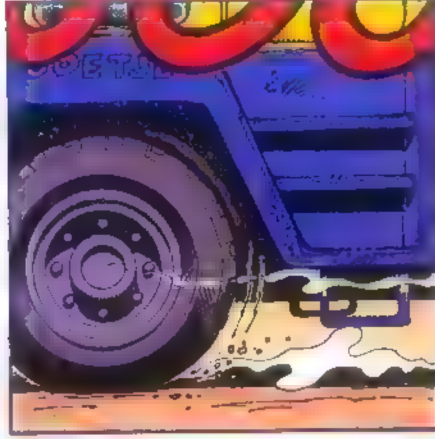

ZEG MAAR WANNEER JE KAN!
RIJDEN!
VROOVROO

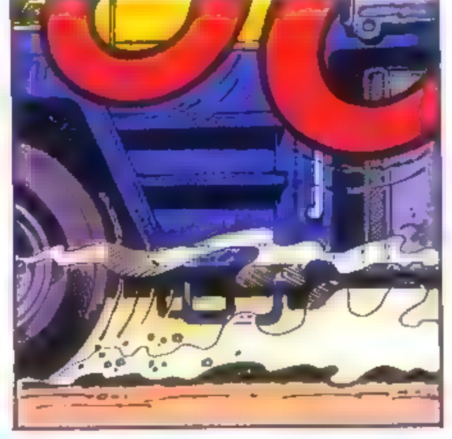

ZEG, MEL... STEL DAT IK NU ONDERWEG MOET... EH... NOU JA, JE BEGRIJPT...

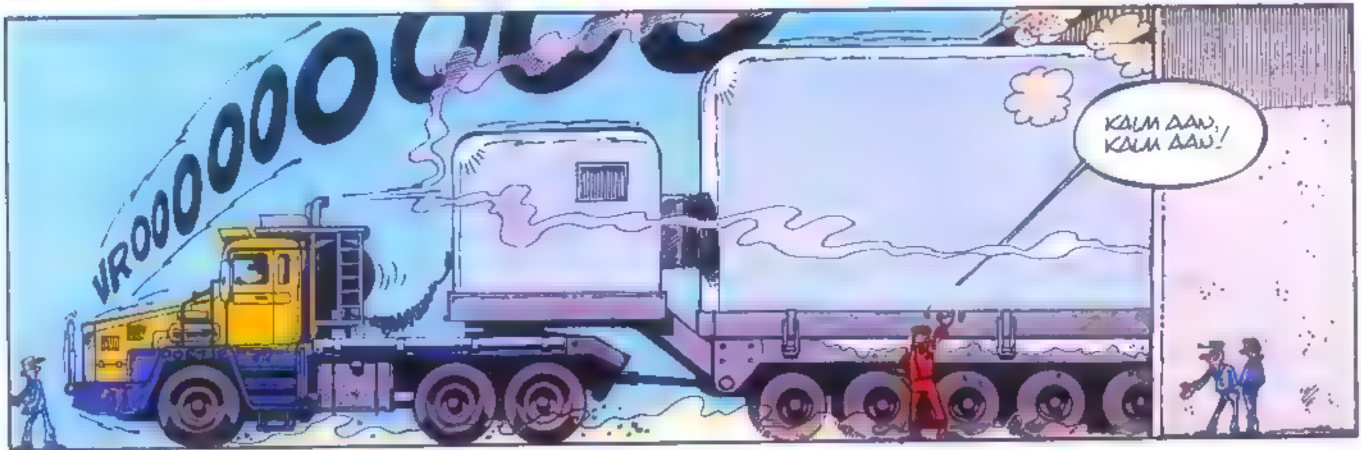

DE INSTRUCTIE IS DUIDELIJK: VERBODEN TE STOPPEN. JE GEEFT HET STUUR AAN FRAMBOOSJE, JE SPRINGT ERUIT, DOET WAT JE MOET DOEN EN HAALT DE WAGEN DAARNA TE VOET IN.
KRCHON

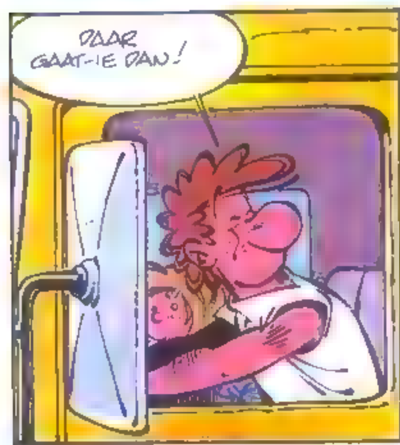

DAT KAN LOLLIG WORDEN!

VROOOOOOOOOOOOWOWOOOOOOOOOOoo

TOT MORGEN, MEL!

IK HOOP HET! VOORZICHTIG, NIKY!

OOO

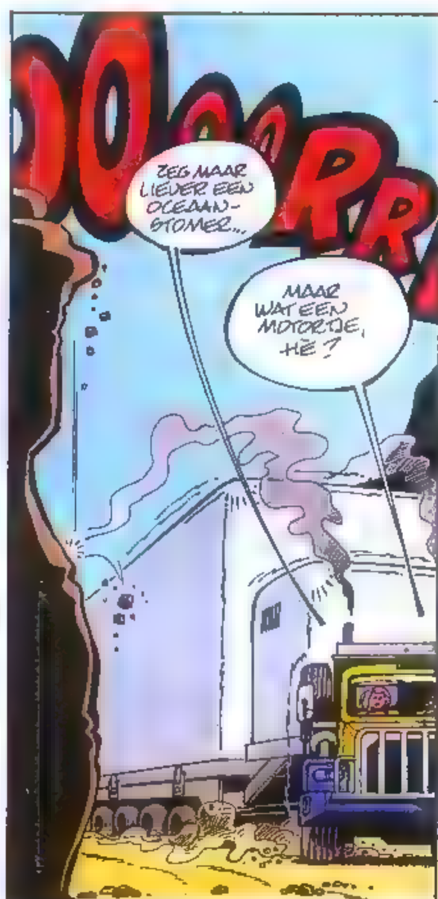
SLA OM

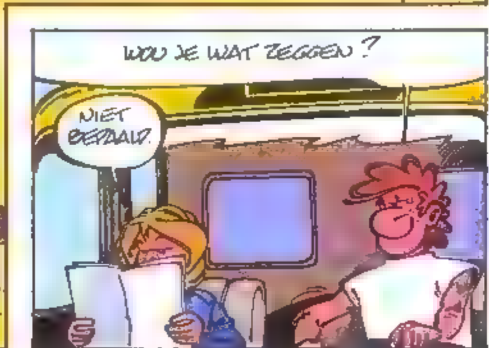
NIKY

VRRRRRRRRROOOOO

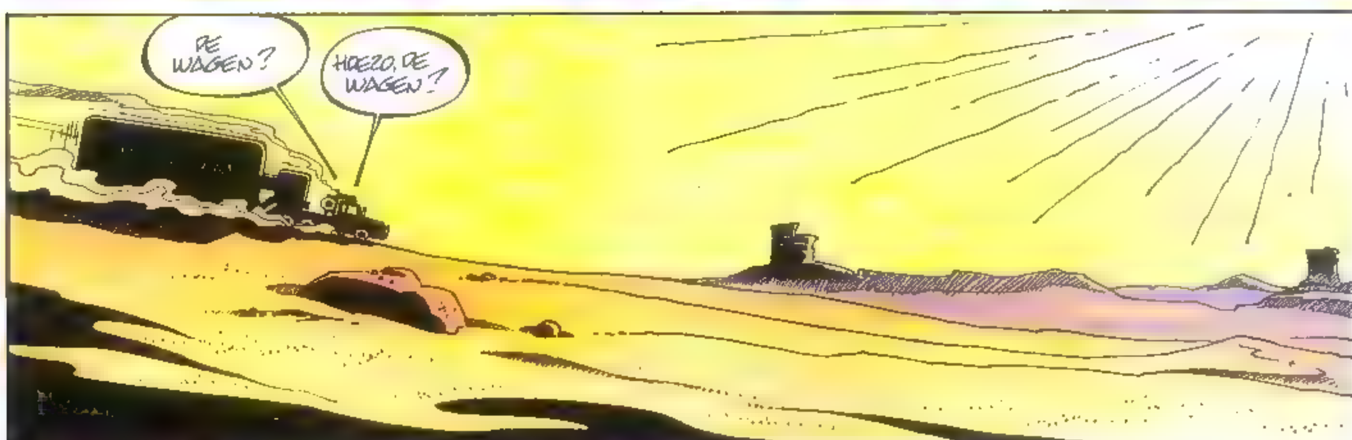

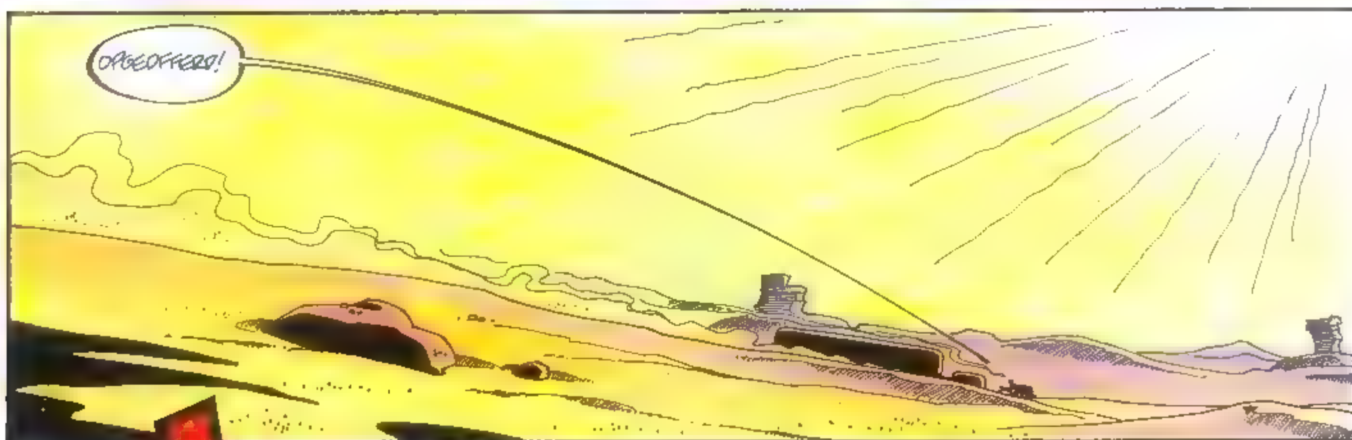
REUZE VERHAAL

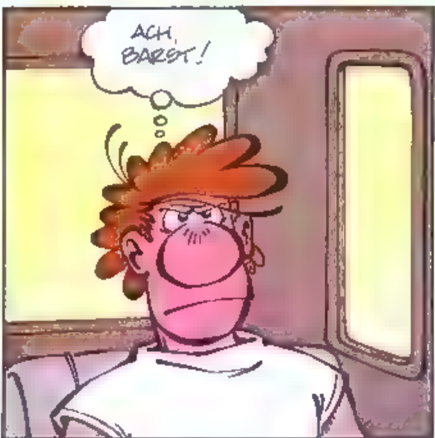

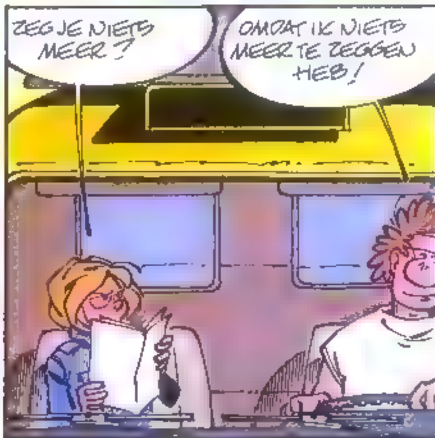

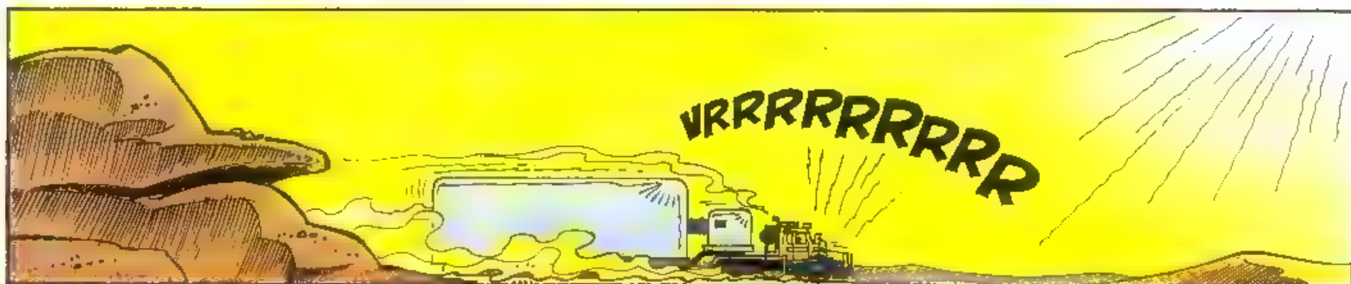
SLA OM

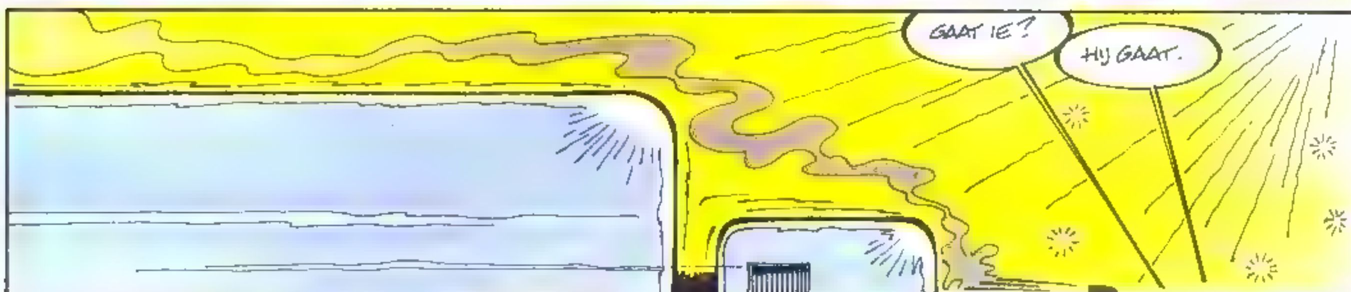
NIKY

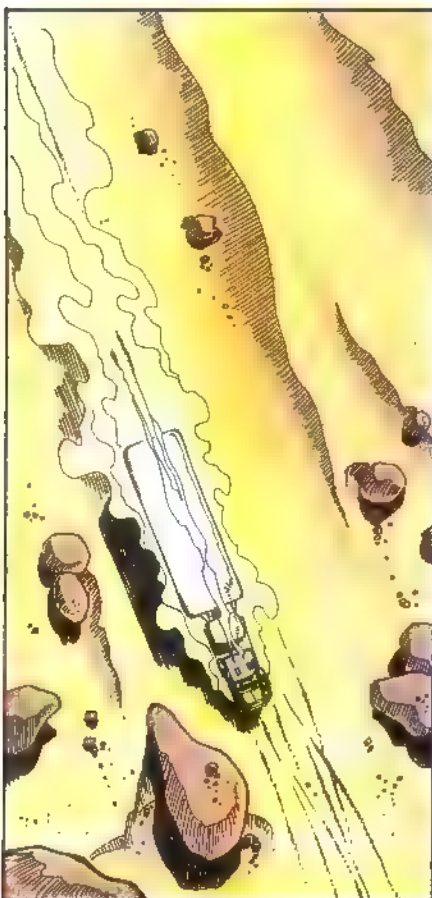
VEERTIEN UUR...
VRRRRRRRRRRR

VRRRRRRRRRRR

GAAT IE?
HIJ GAAT.

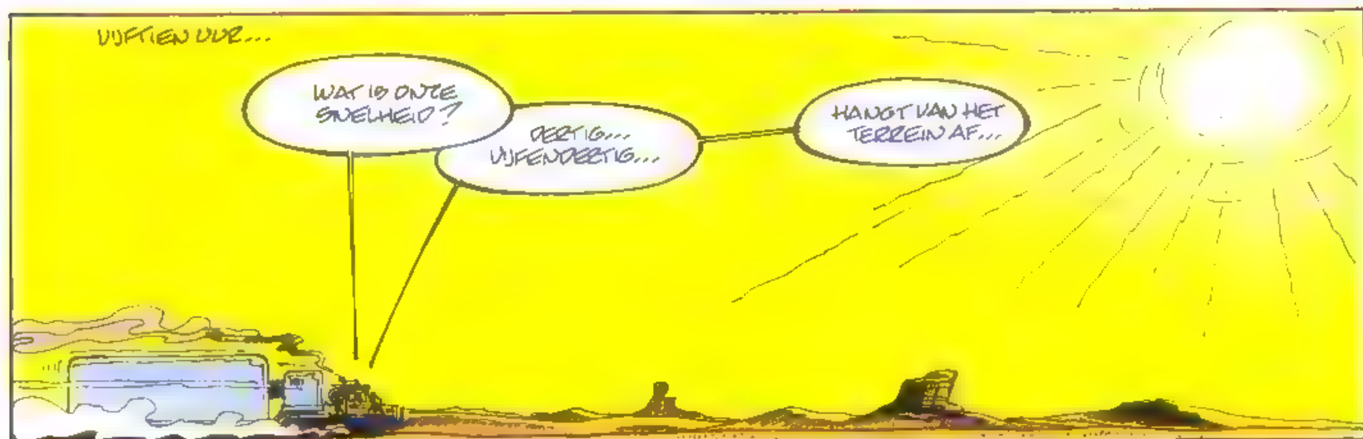

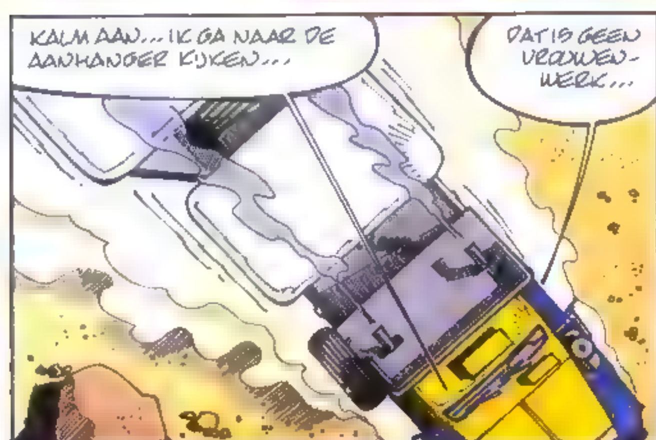

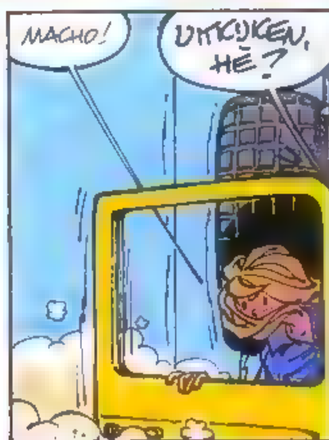
IETS ANDERS DAN DE F12?
OCH... HIER HEB JE WAT MEER RUIMTE...
VVROOORRR

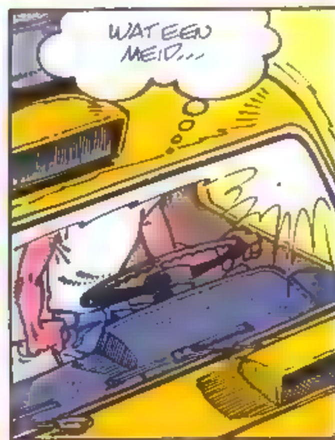

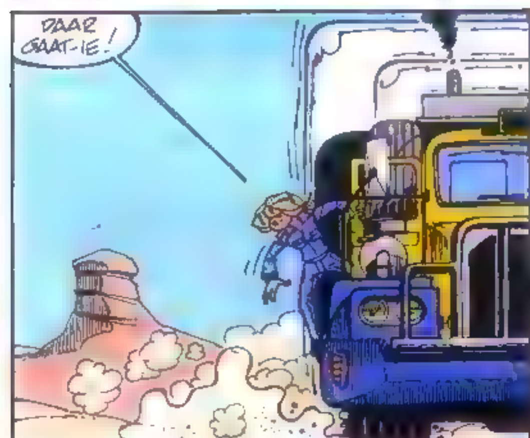
AAN DIE ZON BEN IK DAARENTEGEN WAT MINDER GEWEND ...
RROOOOORRRO

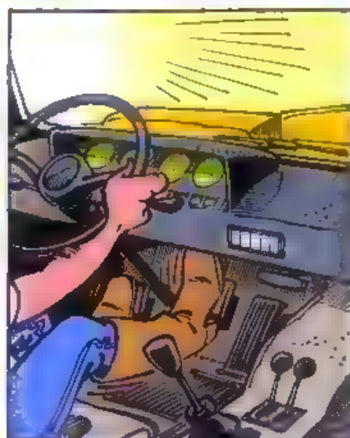

VIJFTIEN UUR...
WAT IS ONZE SNELHEID?
DERTIG... VIJFENDERTIG...
HANGT VAN HET TERREIN AF...

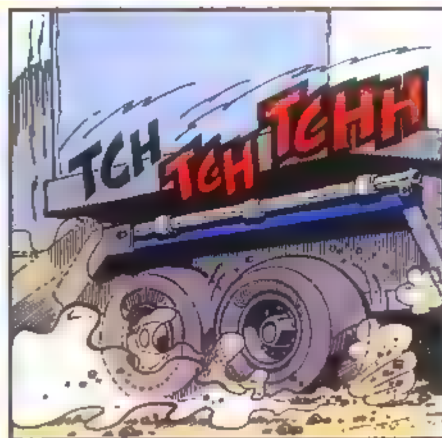

KALM AAN... IK GA NAAR DE AANHANGER KIJKEN...
DAT IS GEEN VROUWEN-WERK...

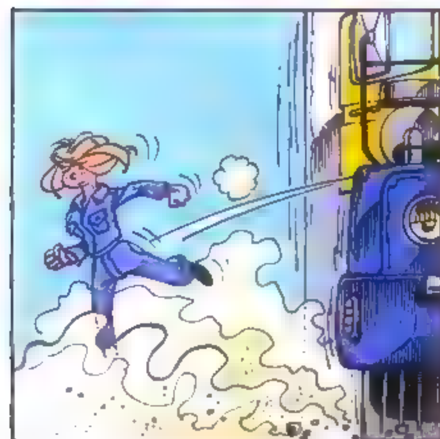

MACHO!
UITKIJKEN, HÈ?

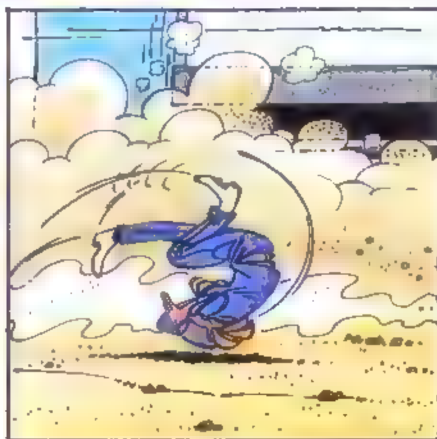

WAT EEN MEID...

DAAR GAAT-IE!

TCH TCH TCHH

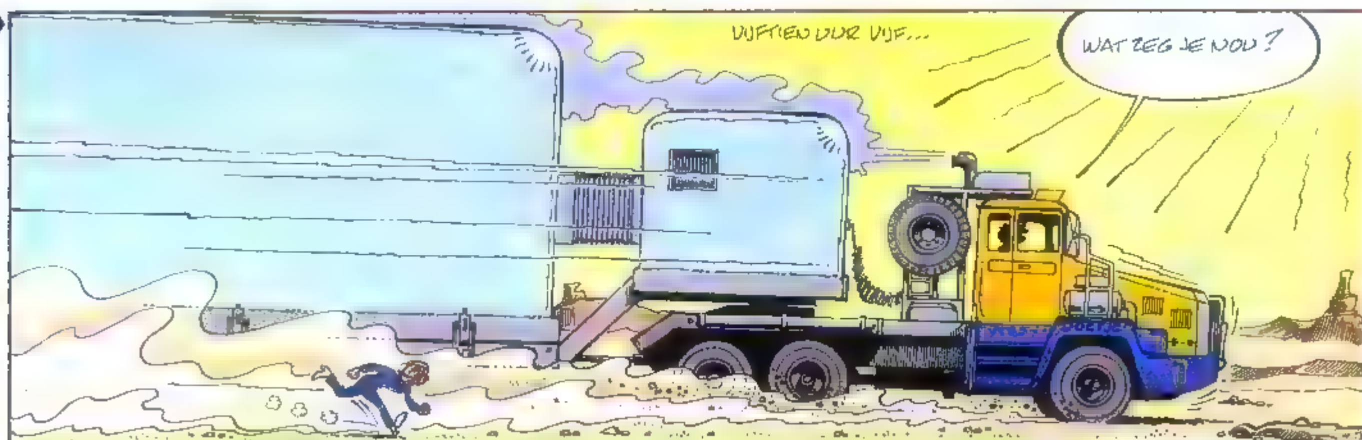

GELUKKIG IS HET HIER ALLEMAAL ZAND...

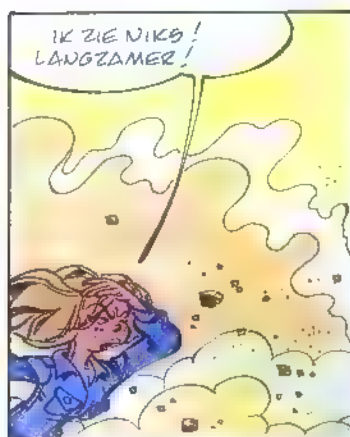
SLA OM

NIKY

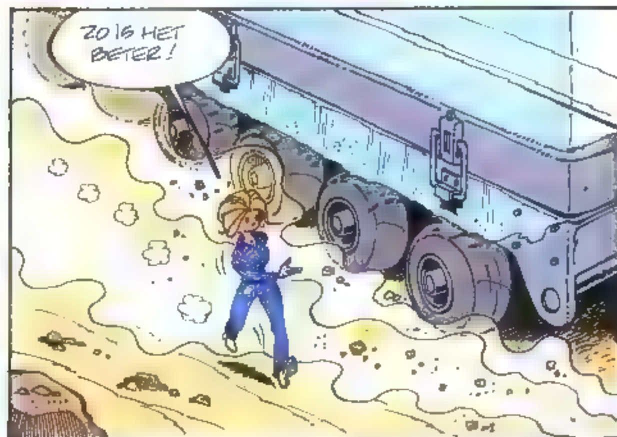
VIJFTIEN UUR VIJF...
WAT ZEG JE NOU ?

IK ZIE NIKS ! LANGZAMER !

MAKKELIJK PRATEN... ALS ZO'N IJSBERG EENMAAL VAART HEEFT REM JE HEM NIET ZOMAAR AF !

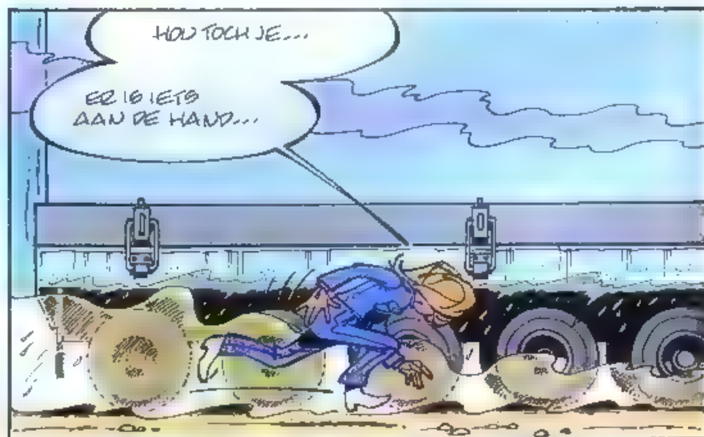

ZO IS HET BETER !

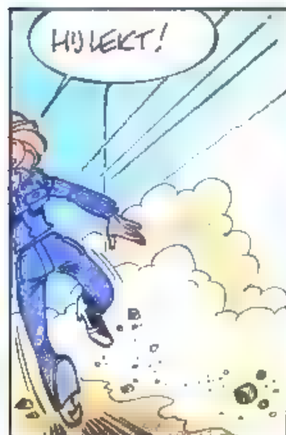

BLIJF NIET VLAKBIJ DIE WIELEN!!... IK KAN NIET STOPPEN !

HOU TOCH JE...
ER IS IETS AAN DE HAND...

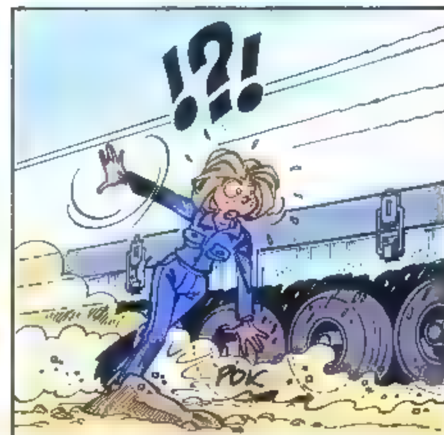
HIJ LEKT !

WAT ?!

HIJ LEKT, ZEG IK JE !!

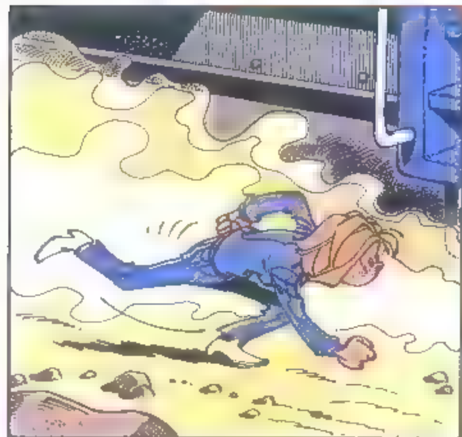
!?!
POK

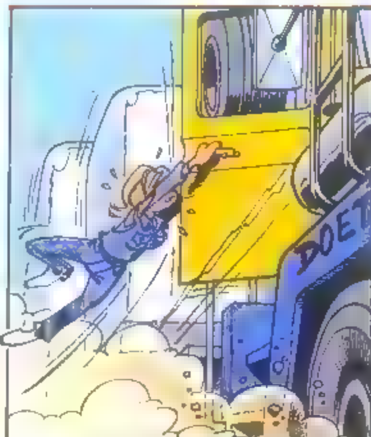
!?!
FRAMBOOSJE !!!
DOETJE
TCHI TCHCH
TCHCHCHTCHTCHTCHTCH
DAT !! REMT NIET !
NIET REMMEN !! ZO LOOP JE VAST !!...
IK HAAL JE IN !
OEF! DAAR IS ZE!
VRRRRRRRRRRRR

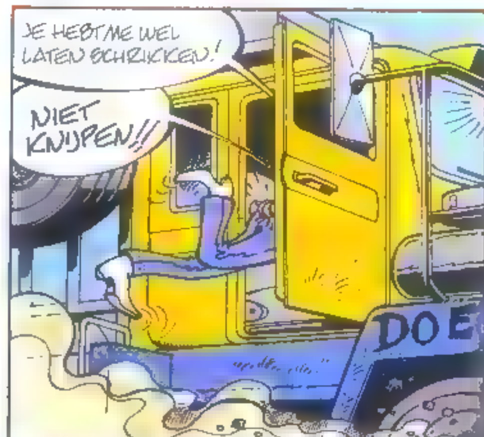
SLA OM

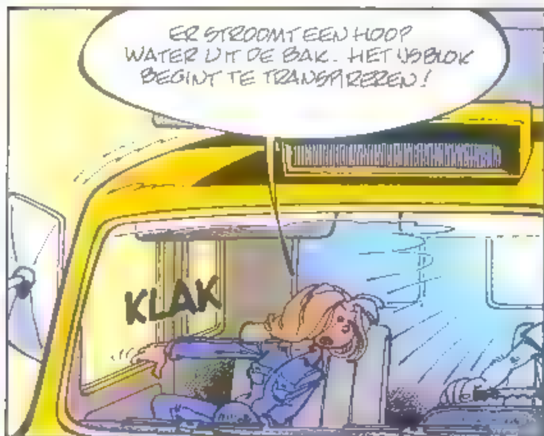

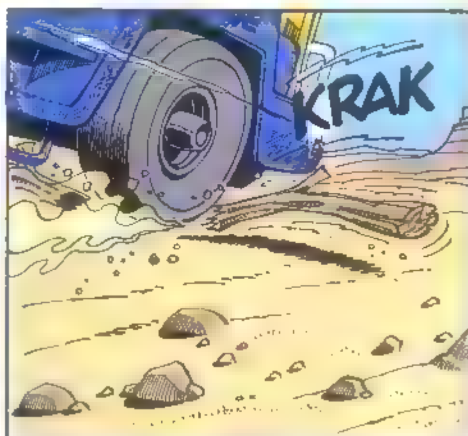
NIKY

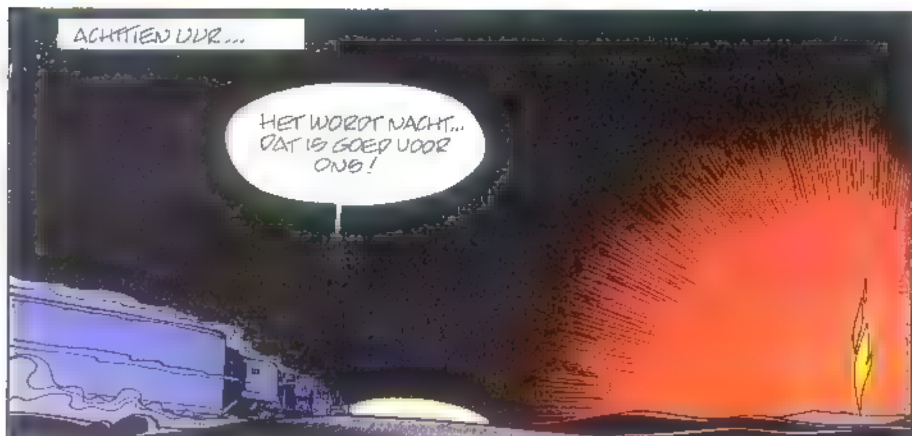

DOET

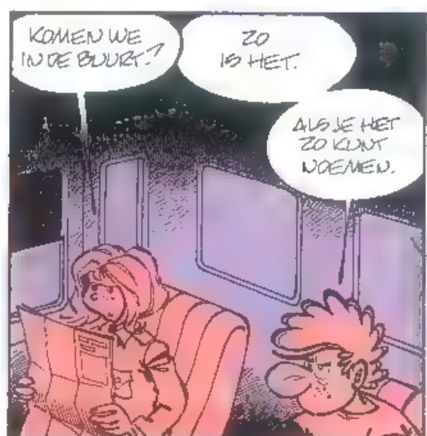

JE HEBT ME WEL LATEN SCHRIKKEN!
NIET KNIJPEN!!
DOE

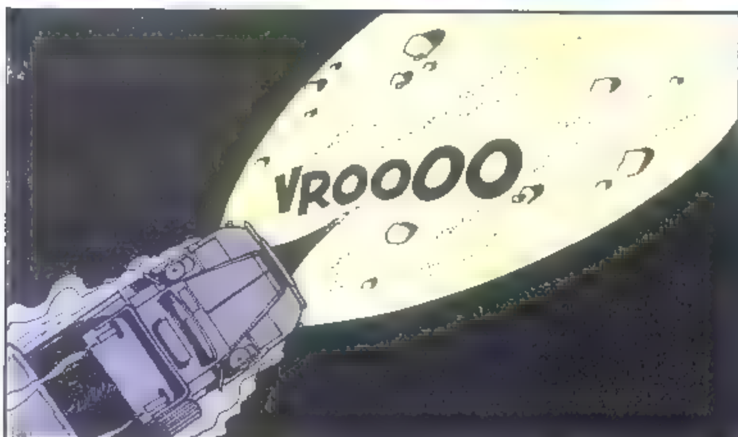

ER STROOMT EEN HOOP WATER UIT DE BAK. HET IJSBLOK BEGINT TE TRANSPIREREN!
KLAK

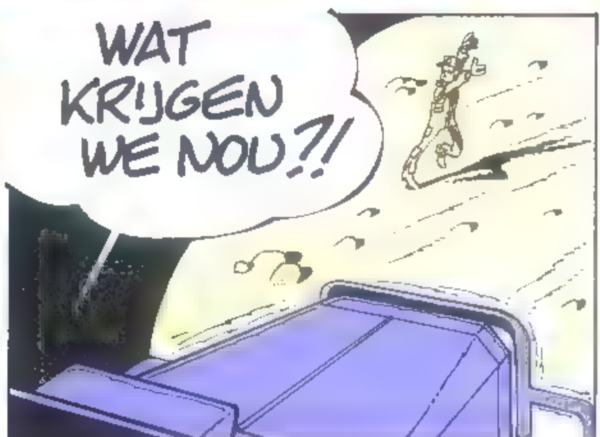

KRAK

ZEG MAAR LIEVER DAT HET BEGINT TE WERKEN...
DAT WORDT EEN KLAP, IK VOEL HET...!

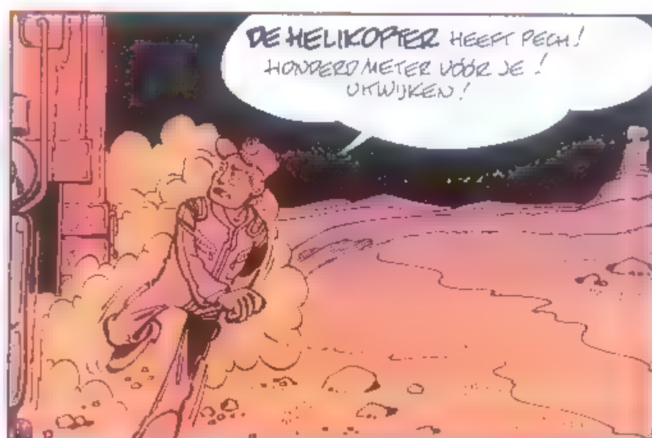

ACHTTIEN UUR...
HET WORDT NACHT... DAT IS GOED VOOR ONS!

KOMEN WE IN DE BUURT?
ZO IS HET.
ALS JE HET ZO KUNT NOEMEN.

VROOOO

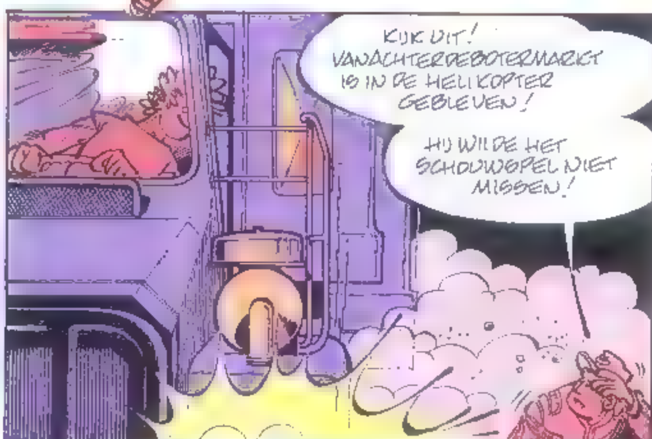

WAT KRIJGEN WE NOU?!

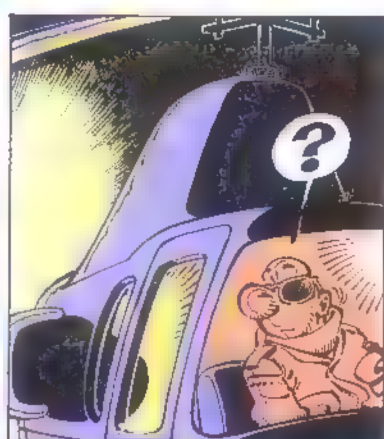

MEL!! WAT SPOOK JIJ DAAR UIT?
?

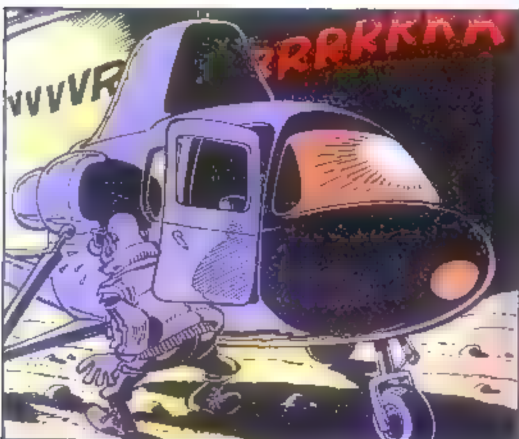

DE HELIKOPTER HEEFT PECH! HONDERD METER VÓÓR JE! UITWIJKEN!

UITWIJKEN? MAAR... MAAR DAT KAN NIET MEER...

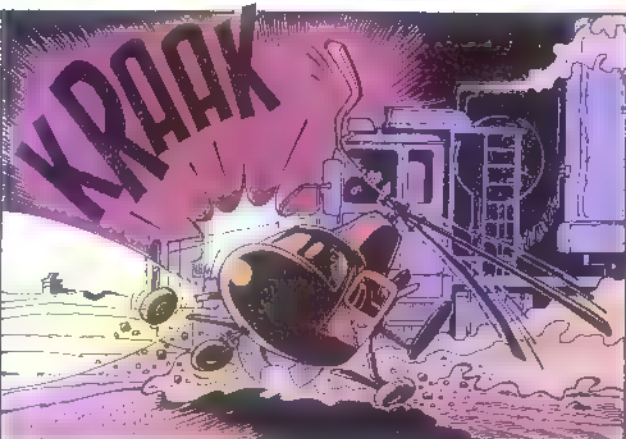

EEN OLIFANT IS NOG BETER MANOEUVREERBAAR!

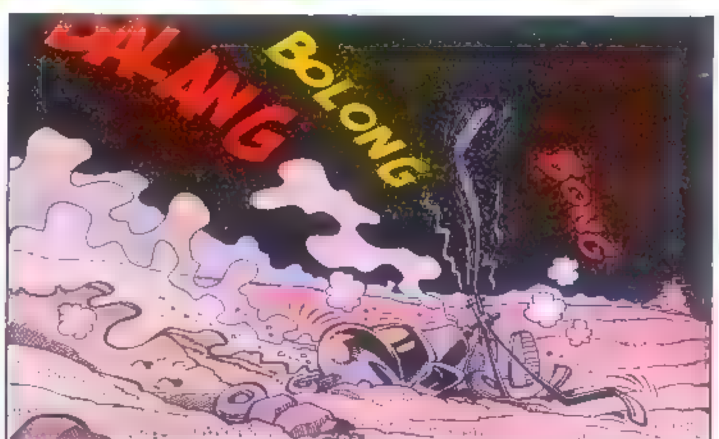

KIJK UIT! VANACHTERDEBOTERMARKT IS IN DE HELIKOPTER GEBLEVEN!
HIJ WILDE HET SCHOUWSPEL NIET MISSEN!

?

VVVVR
RRRKKKKK

HIJ WORDT OP Z'N WENKEN BEDIEND!
VRRRR
HET IS NIET WAAR! IK DROOM!

KRAAK

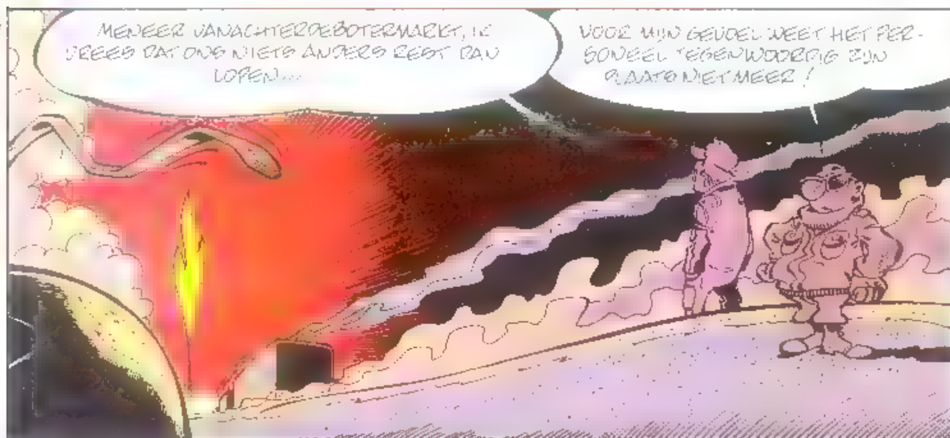

BALANG
BOLONG

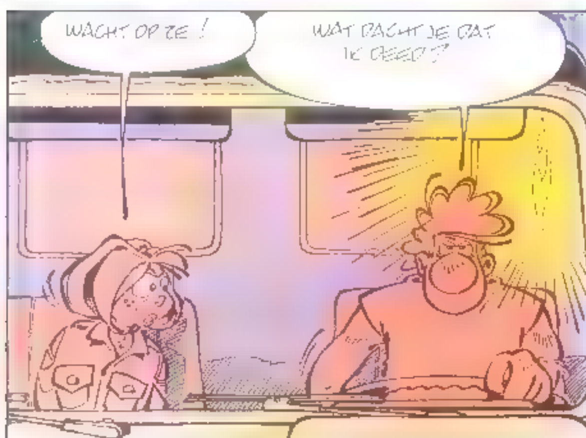
NIKY

NIKY, DE SYMPATHIEKE TRUCKER ZOEKT EEN PARTNER VOOR DIREKTE AANMONSTERING BESTEMMING ALBUM "DE 8ste SARCOFAAG"

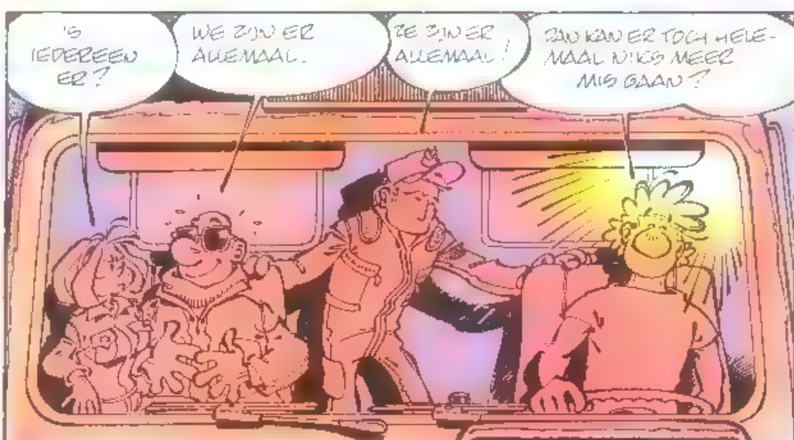

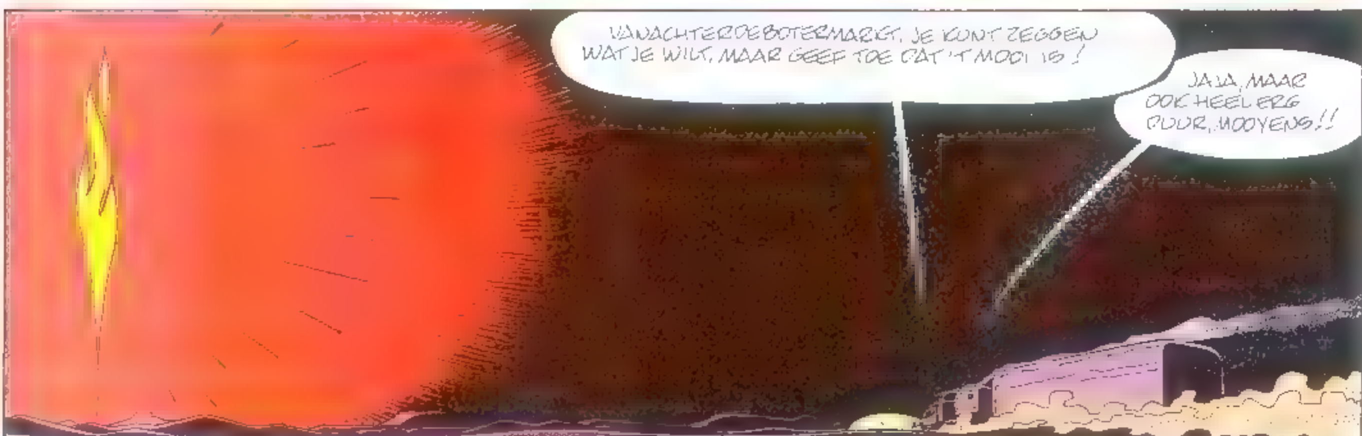

EINDE VAN HET TWEEDE HOOFDSTUK

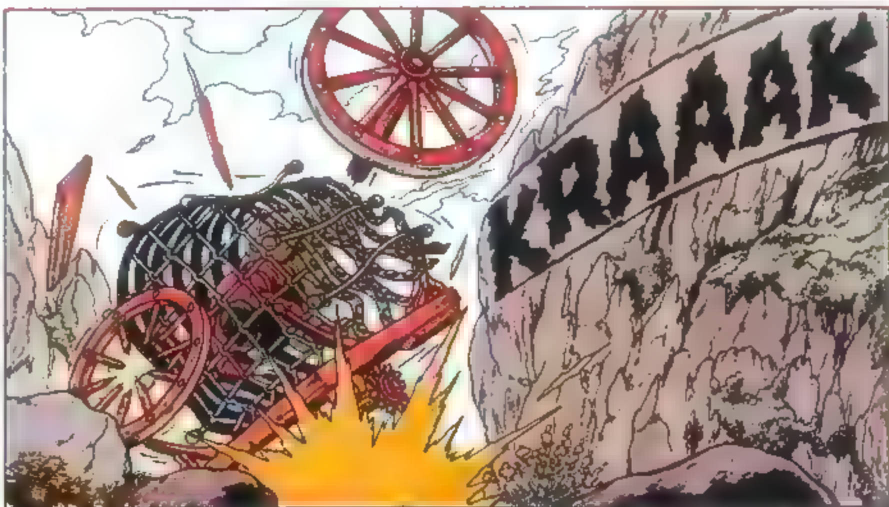
Het derde hoofdstuk verschijnt in het nummer 19

VASCO

SAMENVATTING: In Venetië wordt er een complot gesmeed tegen de doge Marin Falier. Sedert hij het bestuur van zijn vloot in handen gaf van zijn mariniers, werd de tweede van zijn nieuwe officiers vermoord. De moord werd ondertekend met « I Cavalieri della Pace ». Op de weg nabij Verona, worden Vasco en zijn oom overvallen...

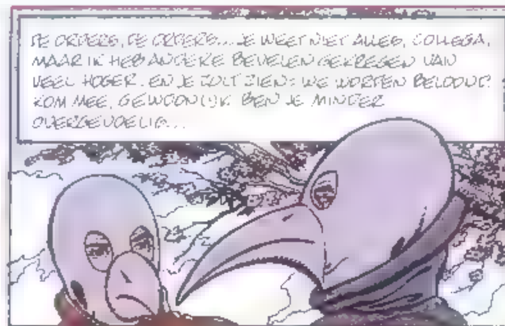
SLA OM

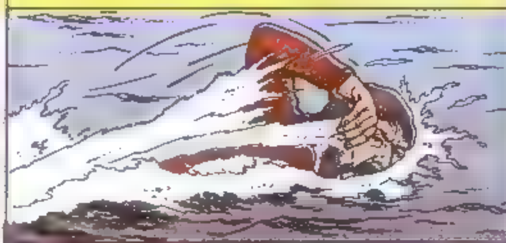

VASCO

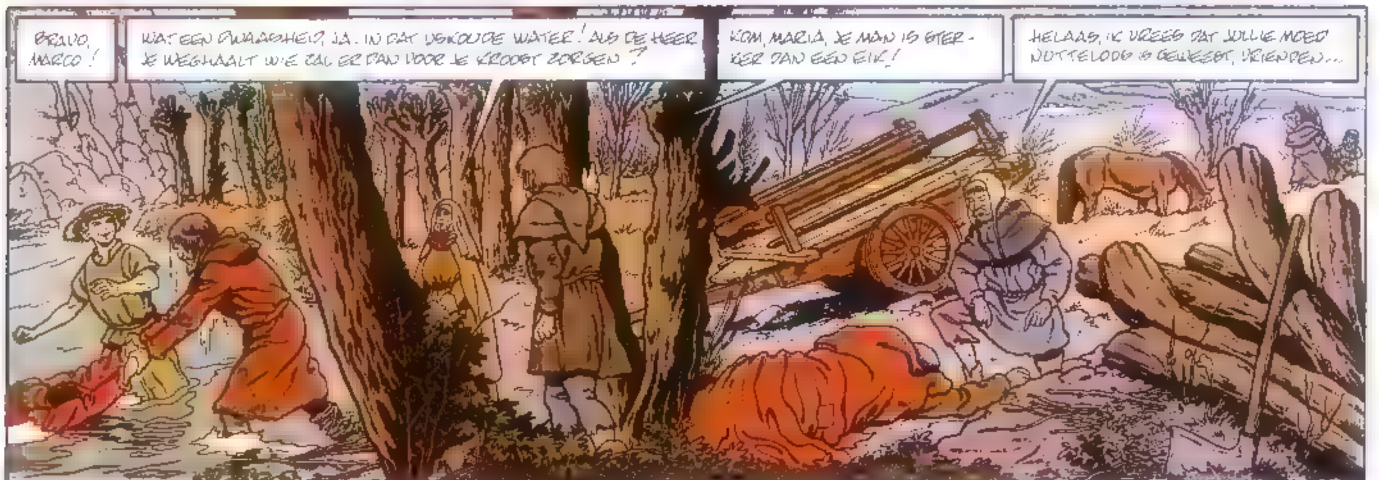
GILLES CHAILLET

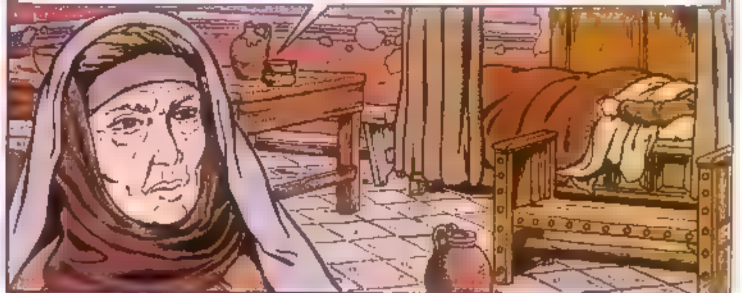

OOH! IK HEB HET GEVOEL OF AL MIJN BOTTEN GEBROKEN ZIJN!

ZO, DUS WE WORDEN WAKKER, JONGEHEER? U HEBT ME WEL EEN DAGJE GESLAPEN! U KUNT WEL ZEGGEN DAT U GELUK HEBT GEHAD!

TE DROES... NU HERINNER IK HET ME... DIE VAL WAARAAN MAAR GEEN EINDE KWAM... TOEN DAT ZWARTE GAT... EN NIETS MEER... HOE IS HET MET MIJN OOM?
WIND U ZICH NIET OP!

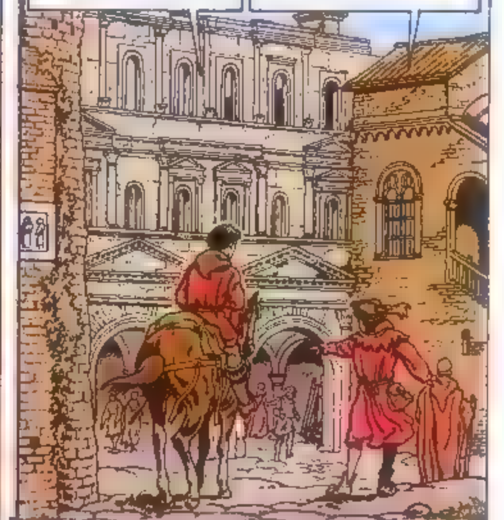

DIE ANDERE MAN? HIJ LIGT DAAR... HIJ IS ERG ZWAK. ONZE CHIRURGIJN HEEFT EEN PAAR BOTBREUKEN GECONSTATEERD... GOD ZAL HEM BEHOEDEN, HEER...

V... VASCO... JE MOET DE DOGE WAARSCHUWEN... IN VENETIË... DE DOGE...

NIET SPREKEN, OOM! IK ZAL DE HEER VAN VERONA OM HULP EN BESCHERMING VERZOEKEN. DIT GEBIED VALT ONDER ZIJN RECHTSPRAAK, HIJ MOET DE VEILIGHEID VAN DE REIZIGERS WAARBORGEN...
PAS OP VOOR HEM... PAS OP... OOOH!

VREES NIET, HEER VASCO. HIJ IS IN GOEDE HANDEN. TOT ZIENS.
IK ZAL U NOOIT GENOEG KUNNEN DANKEN VOOR ALLES. IK KOM TERUG EN ZAL U SCHADELOOS STELLEN.
WE HEBBEN DIT NIET VOOR HET GELD GEDAAN!

VERONA, EINDELIJK!

IK BEN AANGEVALLEN EN GEPLUNDERD, VIJF MIJL HIER VANDAAN. WORDEN REIZIGERS IN DEZE STREEK NIET BESCHERMD?
U MOET ZICH WENDEN TOT DE PROVOOST IN HET STADSPALEIS. DAAR, RECHT VOOR U. U KUNT HET NIET MISSEN.

SLA OM

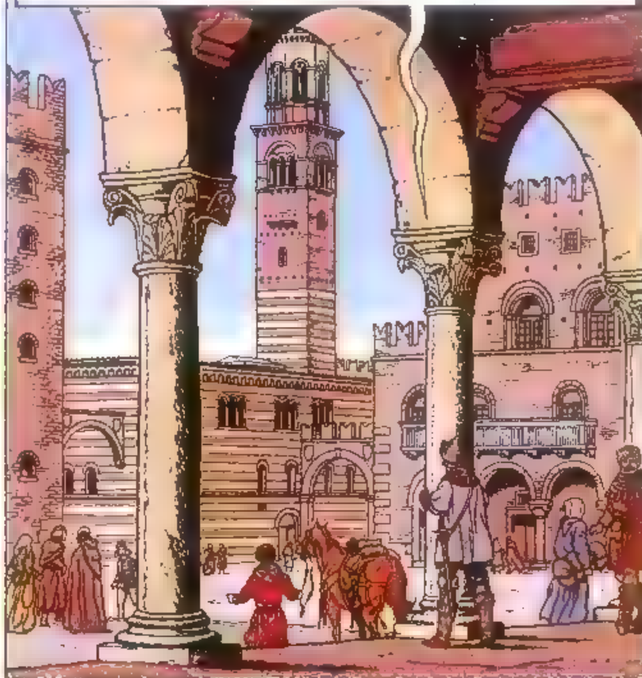

VASCO

EEN MIDDELEEUWS MYSTERIE DAT MEN NIET MAG MISSEN "DE BARONIJEN" - NR5 VAN DE VASCO COLLECTIE

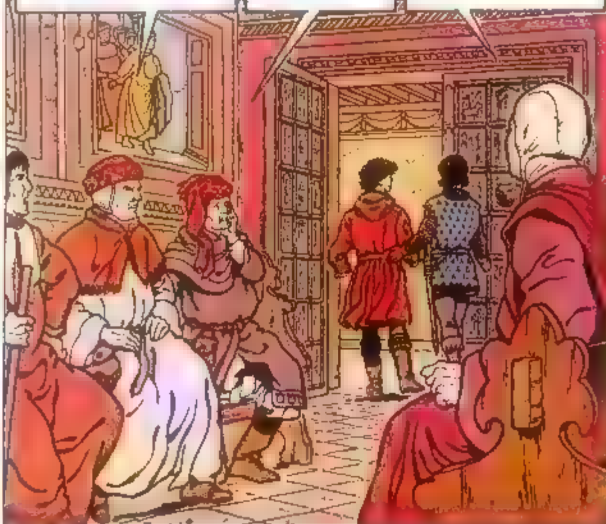

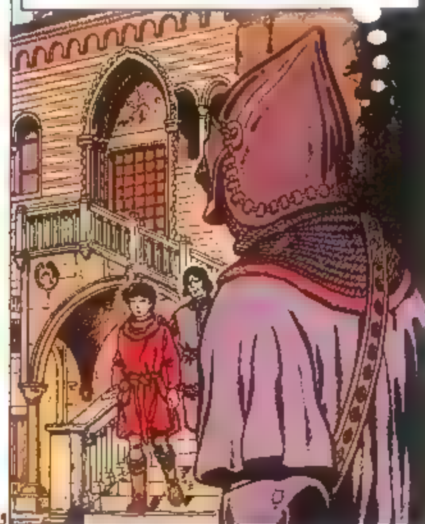

wordt vervolgd

BUDDY LONGWAY

SAMENVATTING: De ouders van Buddy beslisten elders hun fortuin te zoeken. Dus verlieten zij Ierland aan boord van een schip. Maar helaas bereikte Maureen, de moeder van Buddy, de wal niet. Stilaan kreeg Harold weer zin in het leven...

DIE LAATSTE KUS VAN MIJN VADER HERINNER IK ME OOK... MAAR ZIJN LAATSTE WOORDEN WEET IK NIET MEER...

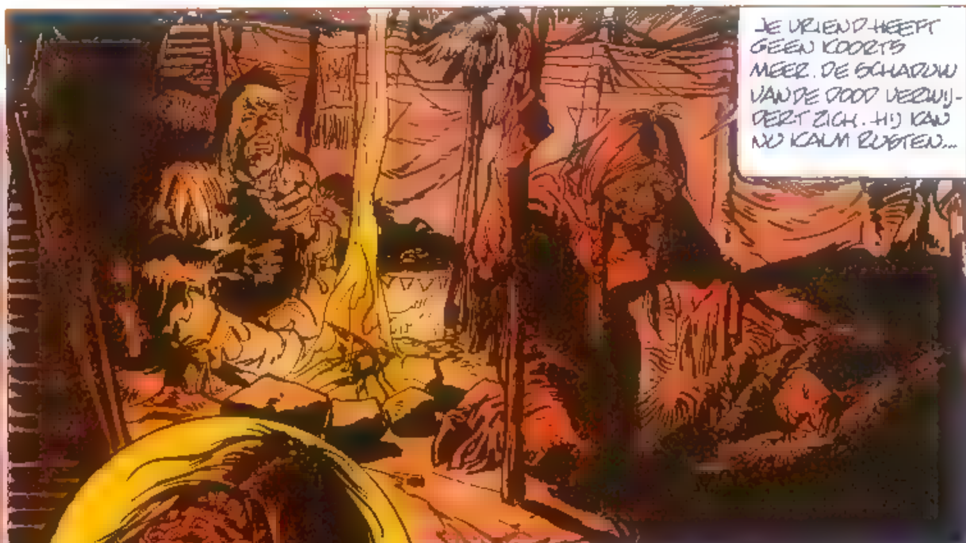
SLA OM

BUDDY LONGWAY

DERIB

OPEENS WERD IK OVERVALLEN DOOR WOEDE EN DROEFHEID, NET ALSOF MIJN VADER OP DAT MOMENT VERTROK...

DWAZE WIJSHEID WAS DE MERKWAARDIGSTE PERSOON DIE IK ONTMOET HEB... ZE VERANDERDE MET EEN VERBAZINGWEKKENDE SNELHEID VAN ONDERWERP EN VAN HOUDING...

DE PIONIERSKARAVAAN KWAM MINDER SNEL VOORUIT DAN AFZONDERLIJKE RUITERS. EEN PAAR DAGEN LATER, NA EEN TOCHT DOOR SCHITTERENDE LANDSCHAPPEN, HADDEN WE ZE INGEHAALD.

IK HAD VOORDIEN MAAR ZELDEN OP EEN PAARD GEZETEN. NA DIE PAAR DAGEN RIJDEN WAS IK VOLKOMEN DOORGEZETEN...

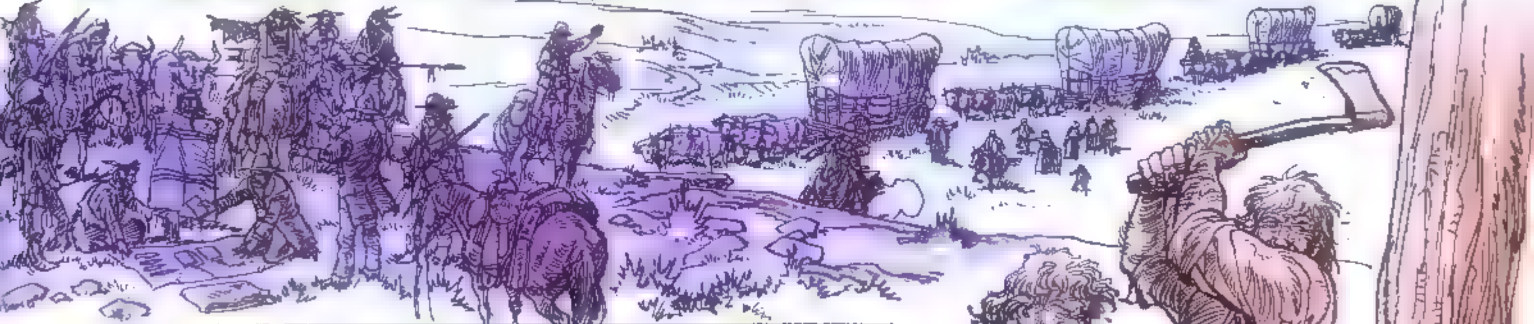

IK WAS ZO MOE DAT IK NIET DE KRACHT MEER HAD OM TE DENKEN. EN DAT HAD IK TOCH NODIG...

WE MOESTEN SNEL WERKEN, WANT DE WINTER NADERDE... OPNIEUW KON IK MIJN VAK UITOEFENEN... EN IK DEED HET MET GENOEGEN ... IK WAS BIJNA GELUKKIG.

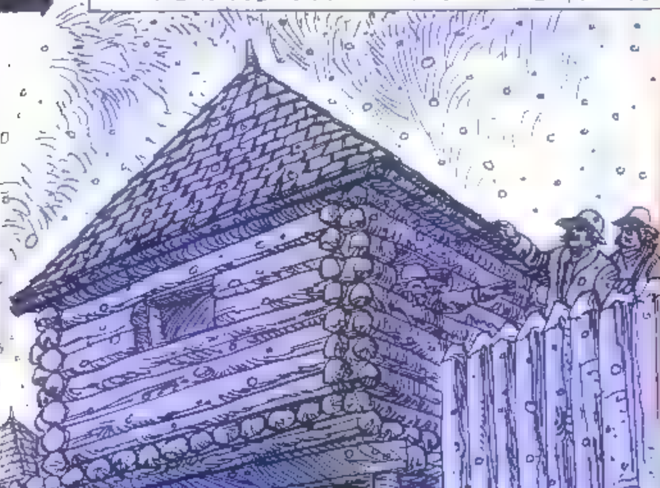

BUDDY LONGWAY

"HOOKA-HEY".
DEEL 15 VAN MIJN AVONTUREN IS PAS VERSCHENEN !

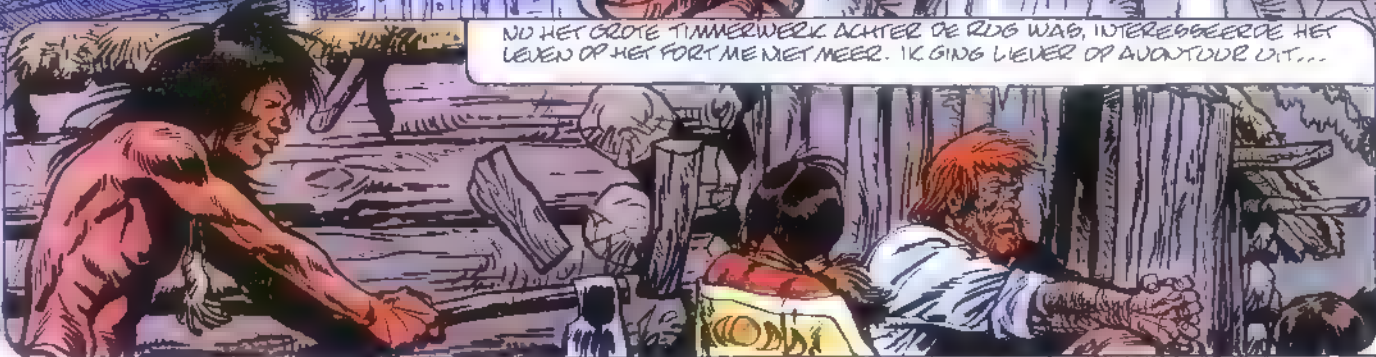
WE HADDEN GEWERKT ALS PAARDEN, EN TOEN DE EERSTE SNEEUW KWAM WAS HET FORT KLAAR.

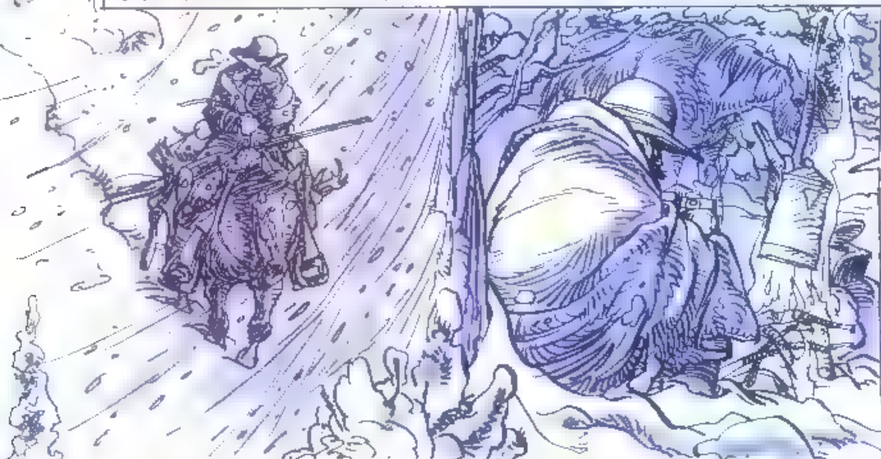

NU HET GROTE TIMMERWERK ACHTER DE RUG WAS, INTERESSEERDE HET LEVEN OP HET FORT ME NIET MEER. IK GING LIEVER OP AVONTUUR UIT...

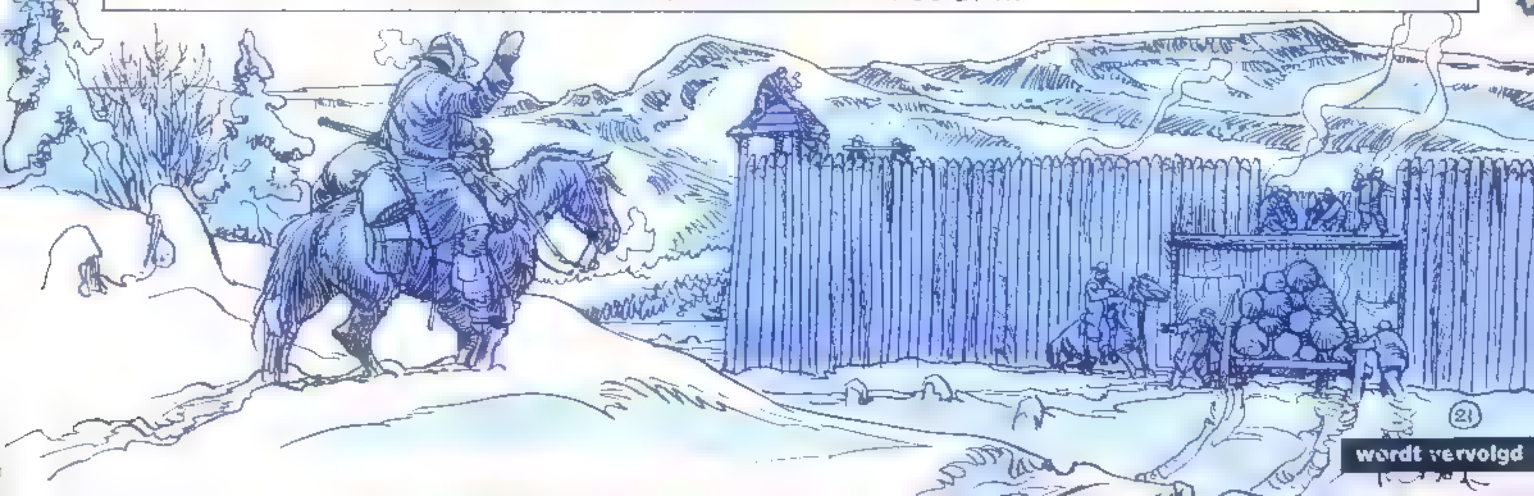

DE WINTER OVERLEVEN IN DIT LAND WAS VOOR MIJ EEN NIEUWE ZWARE ERVARING. IK ZWIERF LUKRAAK ROND, ACHTER HET WILD AAN, EN WIST NIET EENS WAAR IK WAS. OP EEN OCHTEND HOORDE IK EEN BEKEND GELUID...

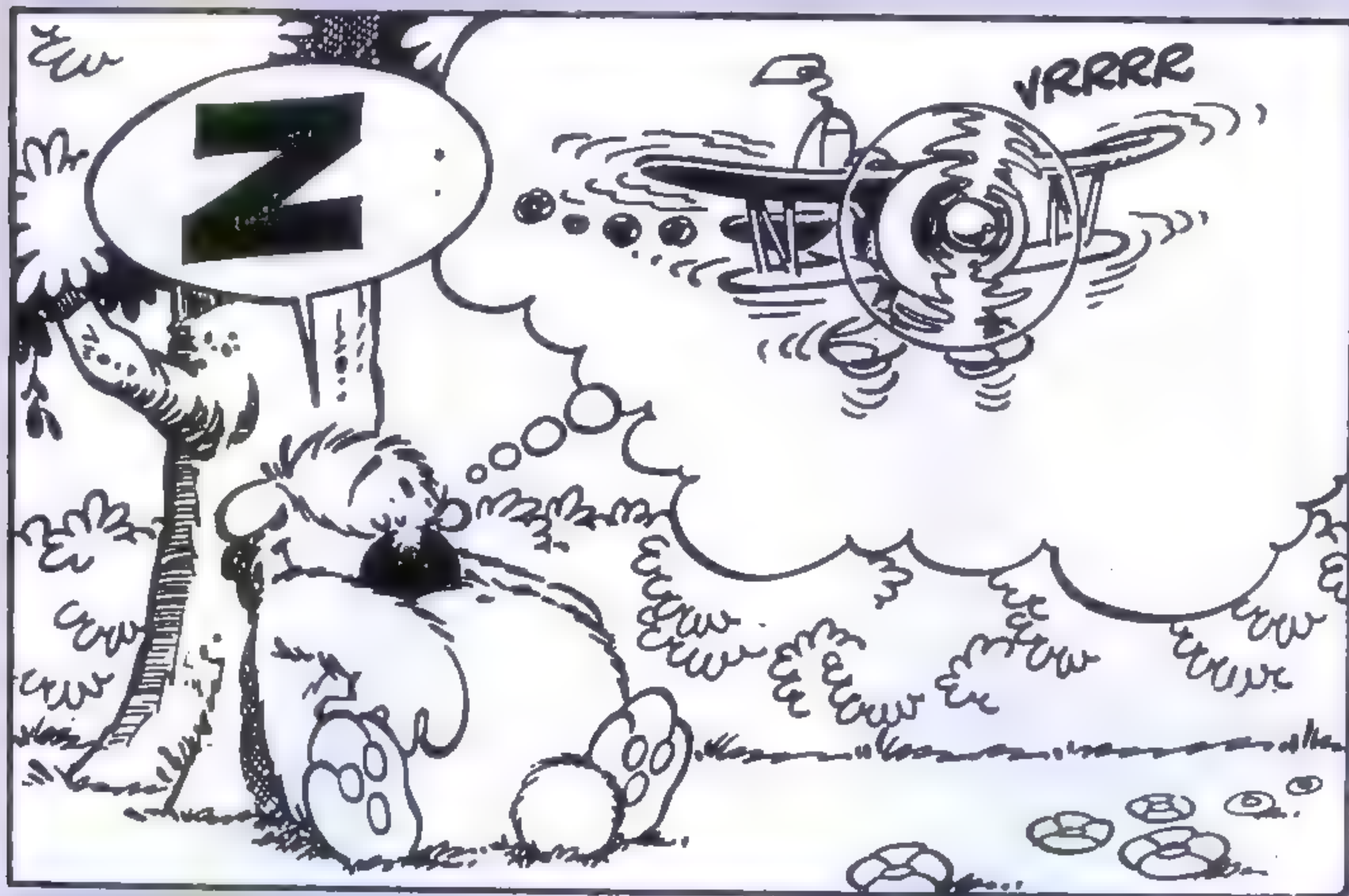

ANDERE KOLONISTEN WAREN OOK BEZIG EEN FORT TE BOUWEN, MAAR ZE WAREN OVERVALLEN DOOR DE WINTER... IK WAS BLIJ DAT IK HEN KON HELPEN...

wordt vervolgd

Droom je steeds hetzelfde?

Vooral psychologen houden zich graag bezig met dromen. Ze spreken elkaar in dat verband heel graag tegen: volgens sommigen zijn dromen enkel symbolen voor de gemoedstoestand waarin je je bevindt. Volgens anderen zijn dromen dan weer **signalen** die het onderbewuste aan de geest toestuurt. Nu lijkt een diepgaande studie te bewijzen dat dromen, en vooral **terugkerende** dromen, inderdaad 'boodschappen aan jezelf zijn.
Onderzoekers bestudeerden 30 proefpersonen die steeds weer hetzelfde droomden, 18 mensen die terugkerende dromen hadden en nu niet langer, en 19 proefkonijnen die nooit een terugkerende droom hadden.
De proefpersonen die regelmatig hetzelfde dromen vertelden bovendien gedetailleerd hun dromen aan een ploeg van psychologen. Daarna werden vragen over deze dromen gesteld.
Het onderzoek heeft bijna twee jaar in beslag genomen en werpt een nieuw licht op het belang van dromen in ons leven.

Gelukkiger
Mensen die een tijdlang terugkerende dromen hadden en nu niet meer, lijken gelukkiger te zijn en nu ook «vrolijker» te dromen.
Mensen die nog altijd terugkerende dromen hebben, hebben de neiging tot somberheid en zenuwziekte.
«Het is namelijk zo dat je je voelt zoals je dromen je **voorspiegelen** hoè je je voelt», verklaart Donald Dowden, de leider van de groep psychologen. «Een droom die steeds terugkeert betekent dat je met een persoonlijk probleem worstelt dat je niet opgelost kunt krijgen».
Nog opvallender is dat mensen die vroeger terugkerende dromen hadden en nu niet meer, bevestigden dat ze «voelden dat er iets ging veranderen IN hun droom», of dat ze «een OPLOSSING aangereikt kregen van een of andere kracht».
Daarna verdwenen de terugkerende dromen en voelden ze zich stukken beter.
Sterker nog: mensen die ooit terugkerende dromen hadden en nu niet meer, blijken tijdens tests **positiever** te reageren dan mensen die nooit een terugkerende droom hadden.
«Het blijkt dus wel degelijk dat het niet meer terugkeren van een droom betekent dat je een persoonlijk probleem hebt kunnen oplossen», is een van de eindconclusies van het lijvige rapport.
«Dromen geven je de kans om een overwinning op jezelf te behalen».

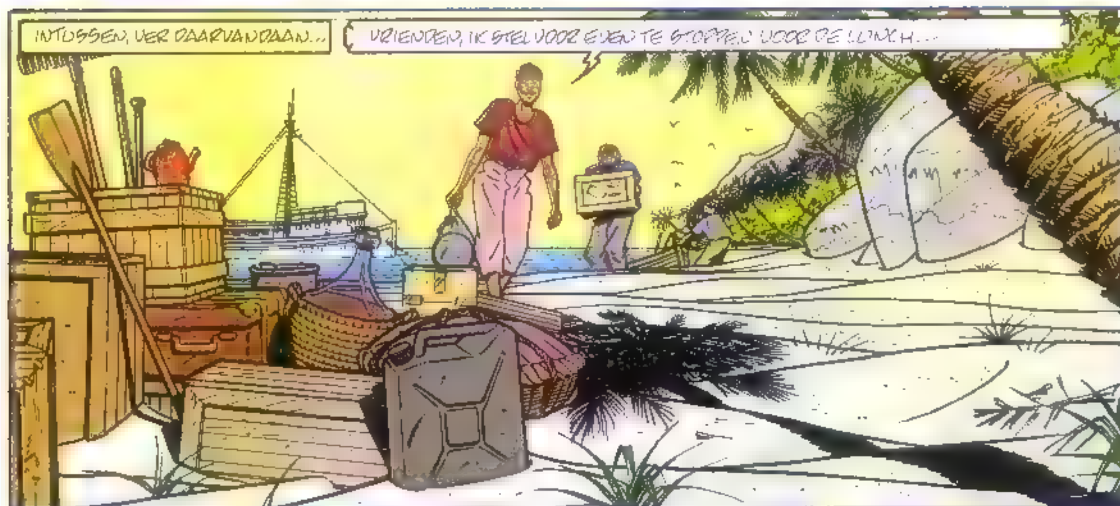
Oefenen op dromen
Gesterkt door dit besluit, gaven de psychologen aan de groep die nog steeds leed aan terugkerende dromen een **trainingsprogramma** mee dat moet helpen om de problematiek die zich achter de droom verschuilt op te lossen.
En wat bleek? Na een half jaar had 70 procent van deze dromers geen terugkerende dromen meer.
«Slapen kun je dus gebruiken als een middel om aan jezelf te werken», is de eindzin van het rapport.

Wat een idee!
Nou ga ik proberen een paar weken lang te dromen dat de Baas me opslag geeft. 'ns Kijken of dat zal lukken...

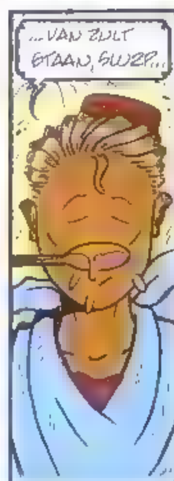
ADLER

RENE STERNE

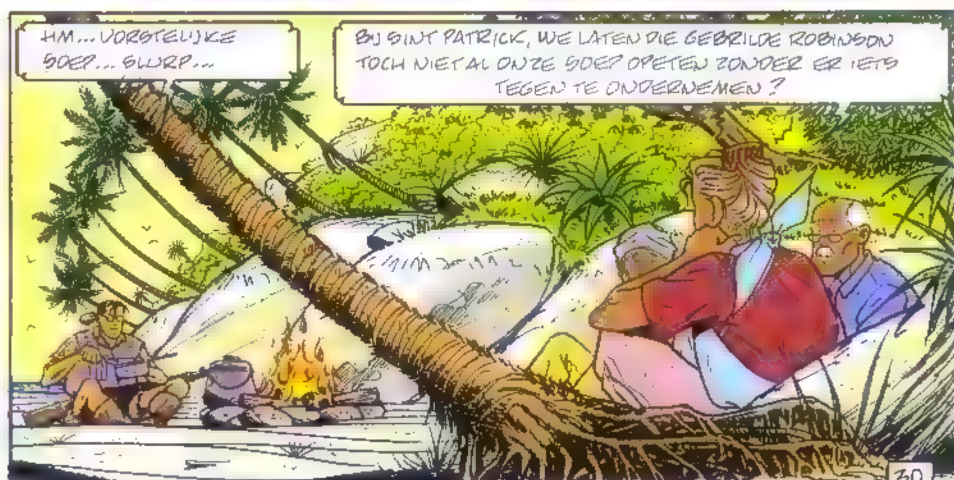

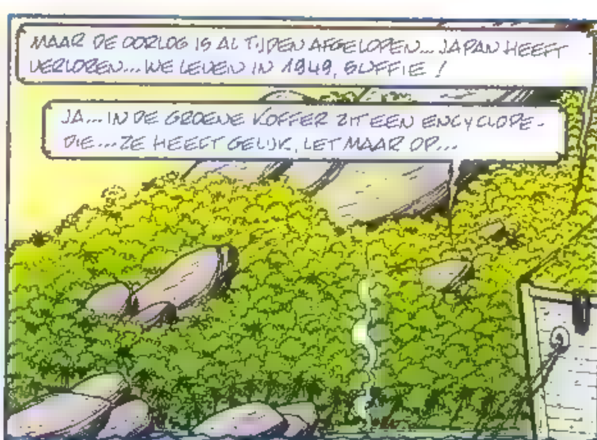

SAMENVATTING: Nâ is erin geslaagd Adler te bereiken en legt hem de situatie uit. Adler moet zelf de «rebellen» aanvallen en hij realiseert zich dat Maya's toestel geraakt werd. Maya verslagen?... Het ■ haast niet te geloven...

DE SCHUILPLAATS VAN DE KATANA

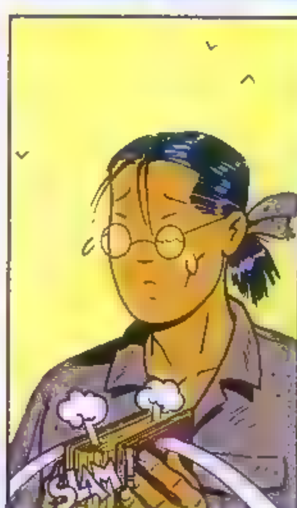

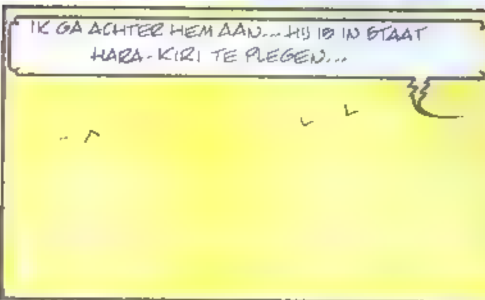

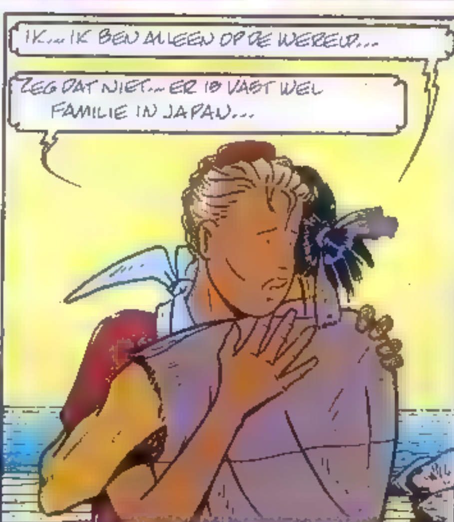

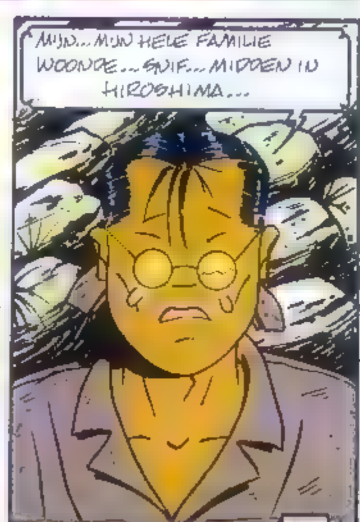

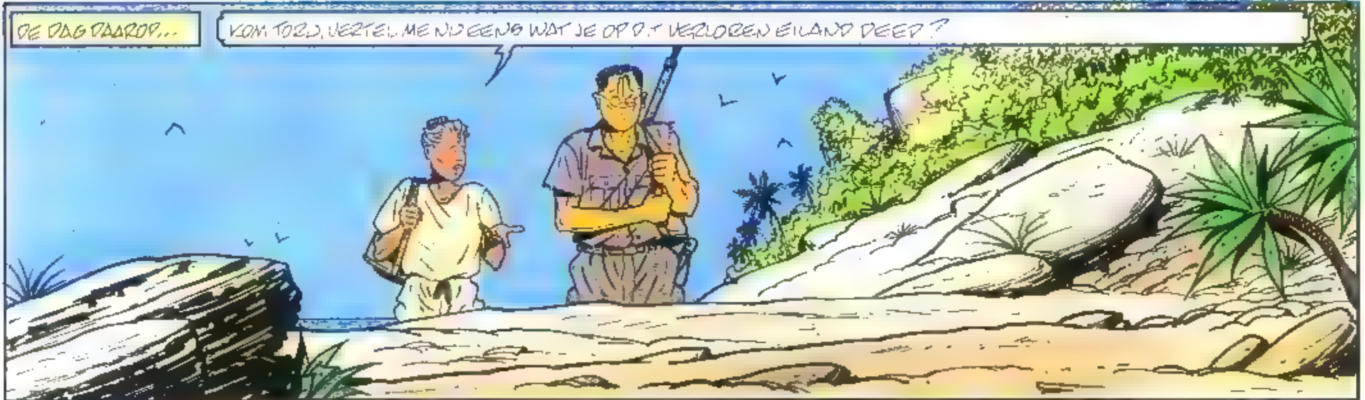

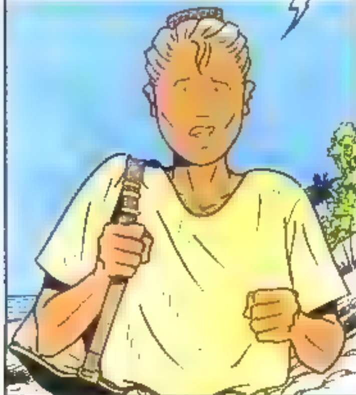

SLA OM

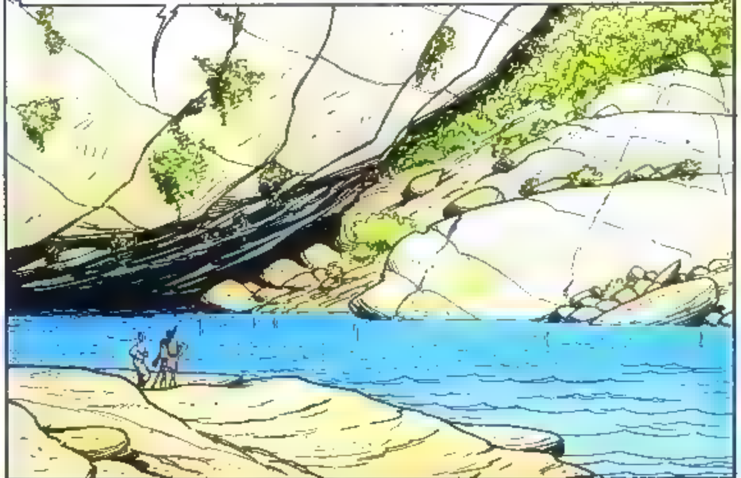

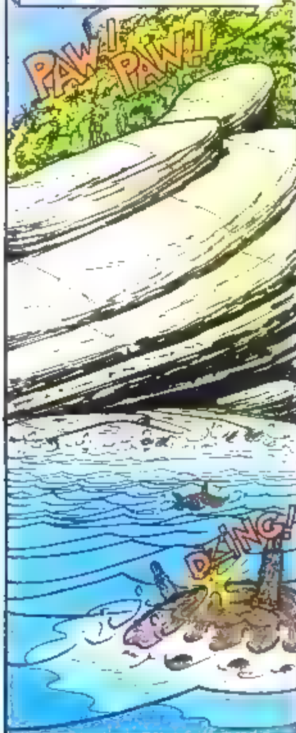
ADLER

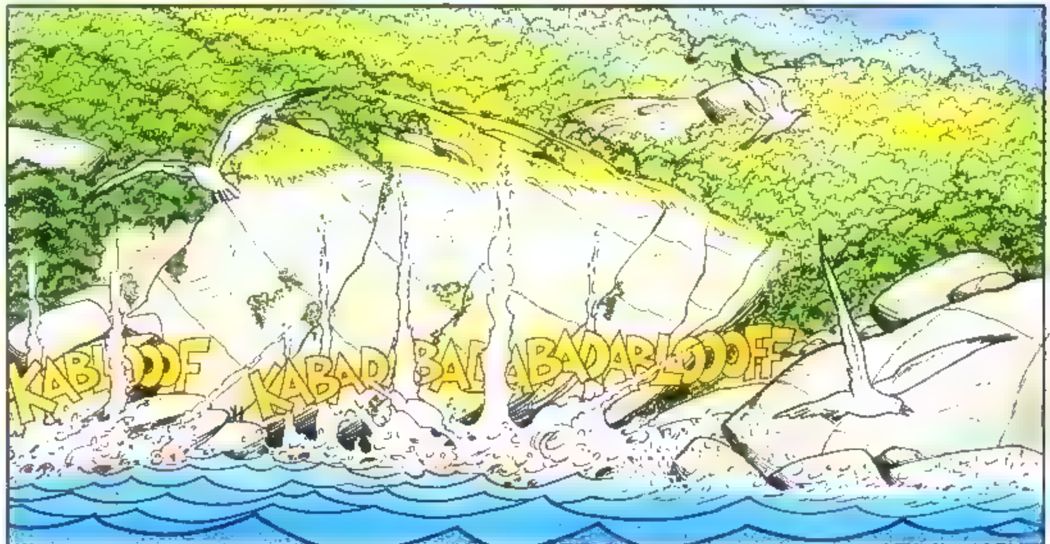

DE DAG DAAROP...
KOM TORU, VERTEL ME NU EENS WAT JE OP D.T VERLOREN EILAND DEED?

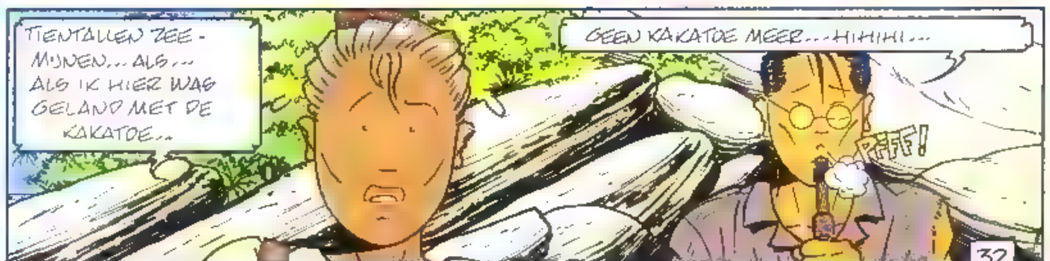

WAAROM HEBBEN WE DIE EXPLO-SIEVEN MEEGENOMEN? IK BARST VAN DE NIEUWSGIERIGHEID ... KOM, VERTEL EENS OP, ASJEBLIEFT...

EEN SPREEKWOORD ZEGT: "NIEUWSGIERIGHEID EN ONGEDULD MAKEN DE VROUW TOT WAT ZE IS". AH!... WE ZIJN ER ...

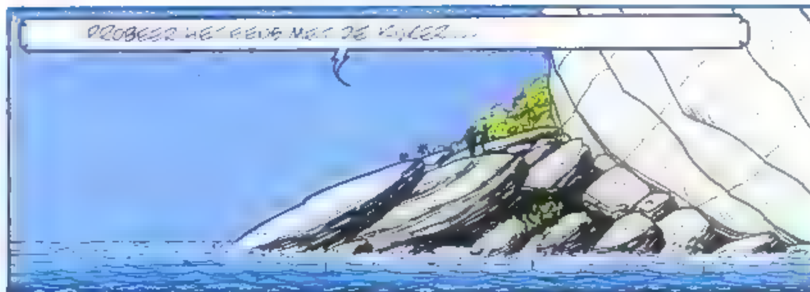

OH... WAT EEN PANORAMA! WAT EEN HEERLIJKE PLEK... ZO VOL RUST EN VREDE...

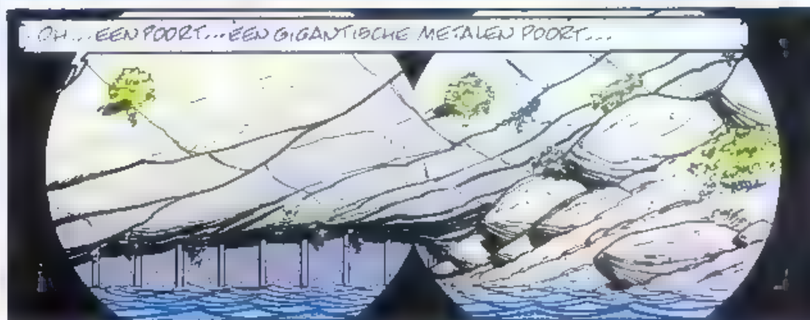

WAT JE ZEGT, JA... KIJK MAAR EENS NAAR HET WATER...
PAW!! PAW!!
DING!

KABLOOF
KABADABADABADARLOOFF

TIENTALLEN ZEE-MIJNEN... ALS... ALS IK HIER WAS GELAND MET DE KAKATOE...
GEEN KAKATOE MEER... HIHIHI...
PFFF!

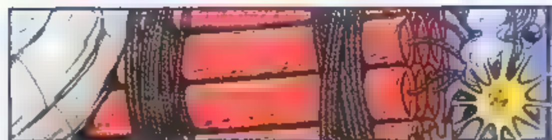

KIJK NU EENS IN DE KREEK... ACHTERIN, WAARIN DE ROTS LOODRECHT LOOPT...
IK... IK ZIE NIETS...

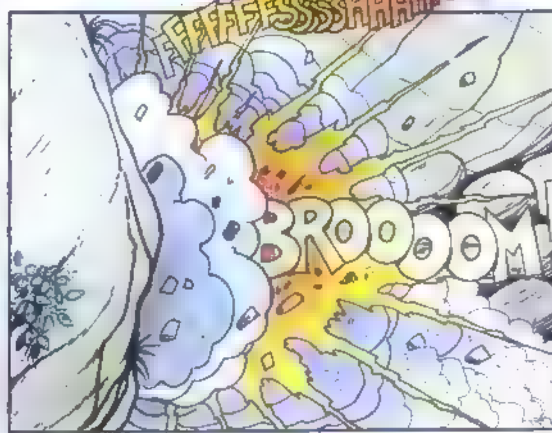

PROBEER HET EENS MET DE KIJKER...

OH... EEN POORT... EEN GIGANTISCHE METALEN POORT...

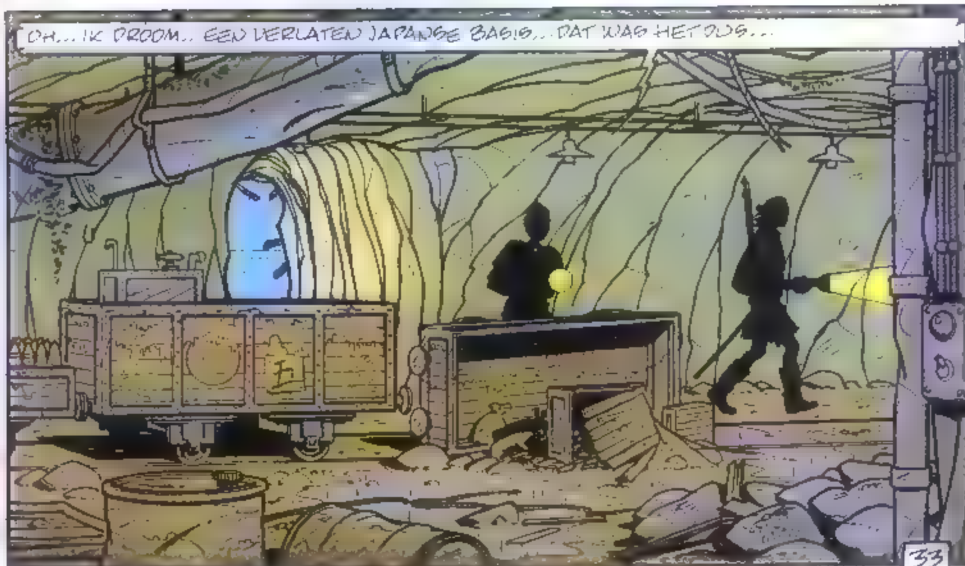

DIE POORT IS NATUURLIJK BESTAND TEGEN DE EXPLOSIEVEN DIE WE HEBBEN MEEGEBRACHT. MAAR ACHTER EEN ROTS DAAR IS EEN GROT WAARLANGS WE BINNEN KUNNEN KOMEN... KOM MEE...

EVEN LATER...
SNEL, ZOEK DEKKING...

FFFFFFSSSSHHHHH

BROOOOOM!

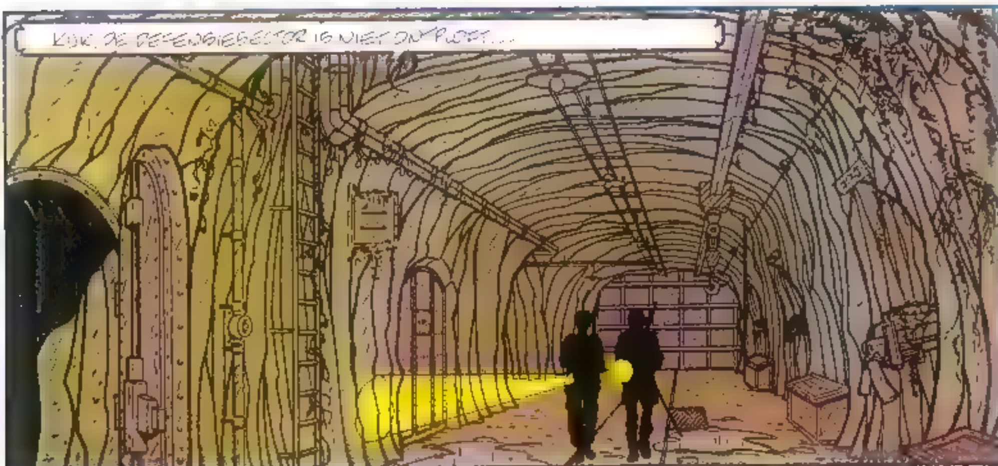

VIER JAAR WACHT IK AL OP DIT OGENBLIK...

OH... IK DROOM... EEN VERLATEN JAPANSE BASIS... DAT WAS HET DUS...

SLA OM

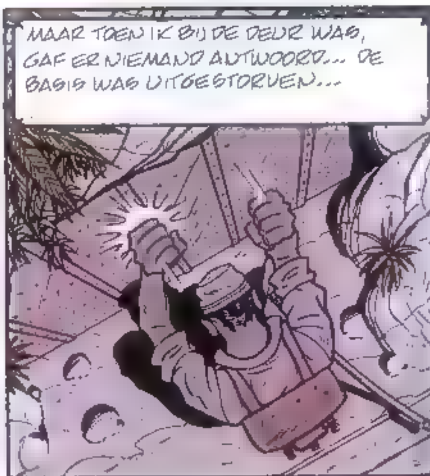
ADLER

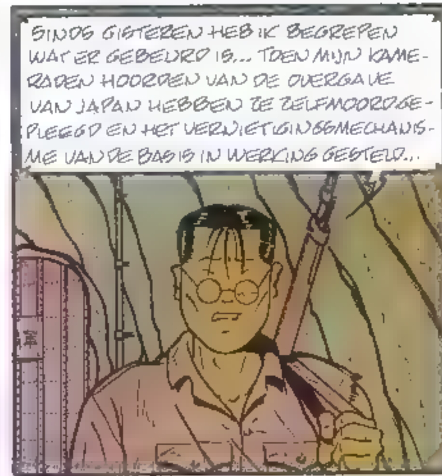

KIJK, DE DEFENSIESECTOR IS NIET ONTPLOFT...

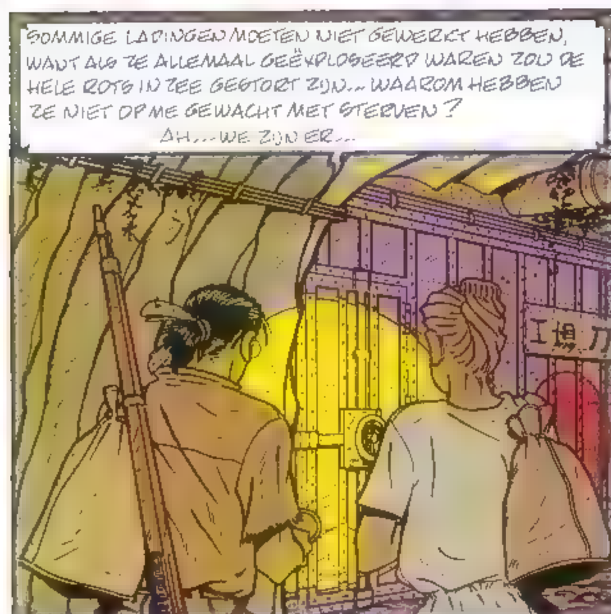

MAAR TORU... WAT BEDOEL JE... WAT IS HIER GEBEURD? HOE KOMT HET DAT JIJ ALLEEN OVER BENT?

15 AUGUSTUS 1945 ZAL IK MIJN HELE LEVEN ONTHOUDEN... IK HAD DE BASIS VERLATEN OM WAT WILD TE VANGEN. UIT VOORZICHTIGHEID EN OM DE BASIS ULTRA-GEHEIM TE HOUDEN, GINGEN WE SLECHTS ÉÉN VOOR ÉÉN NAAR BUITEN... DIE DAG, TOEN IK TERUGKWAM VAN DE JACHT, HOORDE IK ZWAAR GEROMMEL DIEP IN DE BERGEN... ER KWAM ROOK UIT DE OPENINGEN IN DE BASIS...

IK HAASTTE ME TERUG...

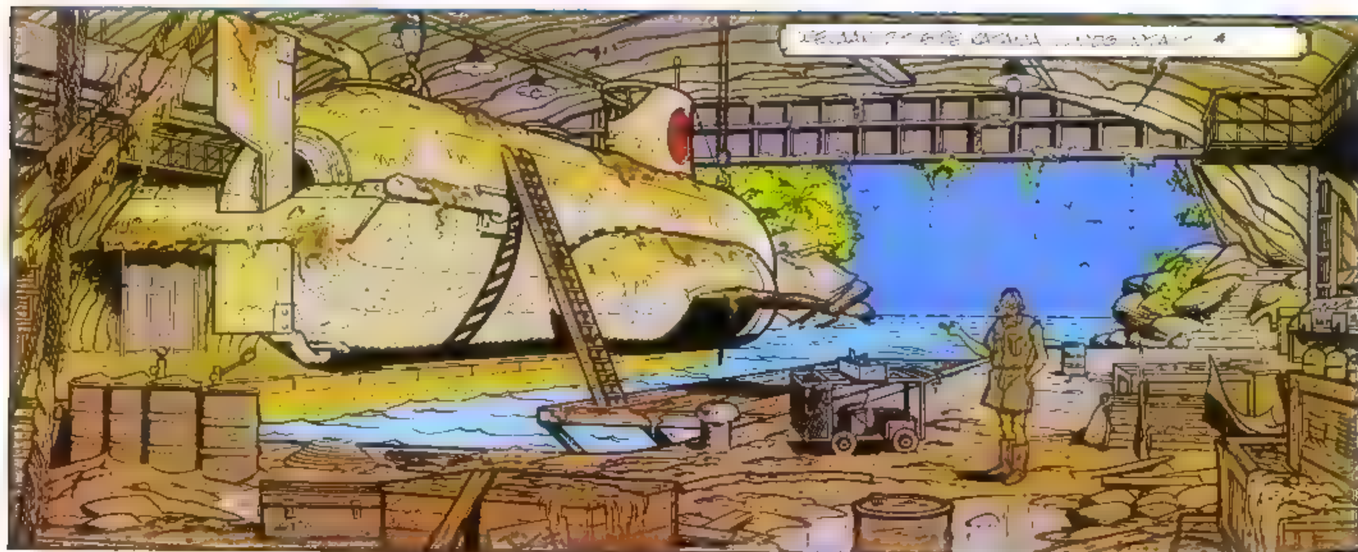

MAAR TOEN IK BIJ DE DEUR WAS, GAF ER NIEMAND ANTWOORD... DE BASIS WAS UITGESTORVEN...

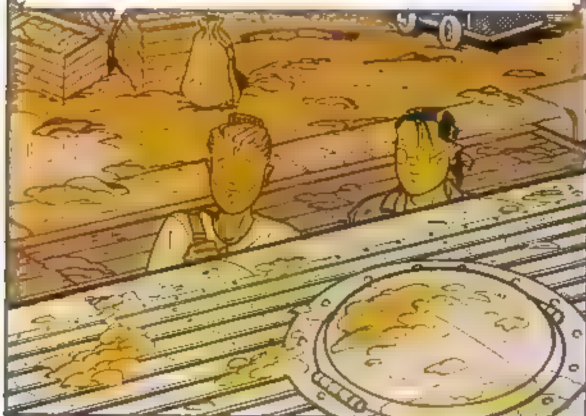

SINDS GISTEREN HEB IK BEGREPEN WAT ER GEBEURD IS... TOEN MIJN KAMERADEN HOORDEN VAN DE OVERGAVE VAN JAPAN HEBBEN ZE ZELFMOORD GEPLEEGD EN HET VERNIETIGINGSMECHANISME VAN DE BASIS IN WERKING GESTELD...

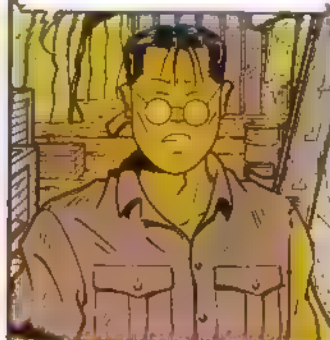

SOMMIGE LADINGEN MOETEN NIET GEWERKT HEBBEN, WANT ALS ZE ALLEMAAL GEËXPLODEERD WAREN ZOU DE HELE ROTS IN ZEE GESTORT ZIJN... WAAROM HEBBEN ZE NIET OP ME GEWACHT MET STERVEN? AH... WE ZIJN ER...

ACHTER DEZE DEUR BEVINDT ZICH DE REDEN VAN DEZE GEHEIME BASIS. WACHT, IK ZAL DE HANDBEDIENING VAN DE BUITENDEUR GEBRUIKEN... DAN KUN JE BETER ZIEN...

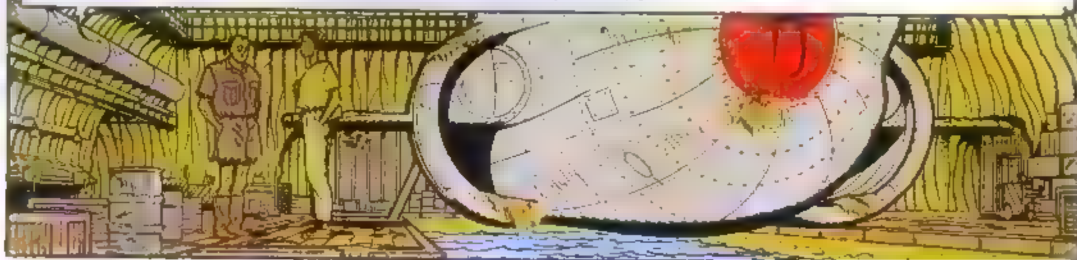

EVEN LATER...
NE... NEE MAAR...

* KATANA: SOORT JAPANSE SABEL.

wordt vervolgd

Grote wedstrijd

200 jaar Toerisme in ZWITSERLAND

REIZEN TE WINNEN!

Eerste proef: DEZE WEEK!

Tweede proef: VOLGENDE WEEK

NEEM DEEL!

ONZE PRIJZEN:

Voor onze Belgische lezers:
2 weken van 3 tot 15 augustus naar de engelse les in de «Wessex Academy» in Lausanne voor een jongen of een meisje van 14 tot [illegible] jaar.

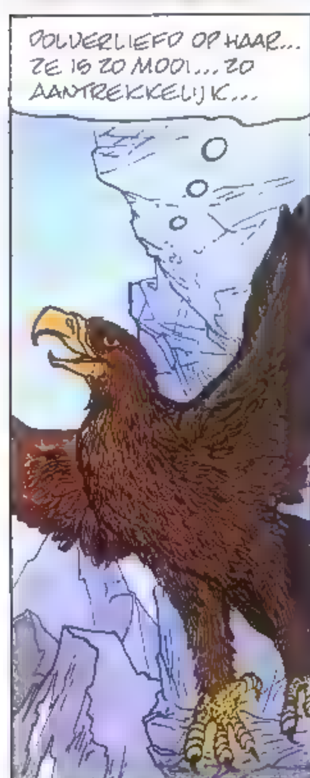
Voor onze Hollandse lezers:
26 dagen vanaf [illegible] juli tot 20 augustus naar de franse les in de «Chantemerleschool» te Blonay (Montreux) voor een jongen of een meisje tussen 7 en 16 jaar.

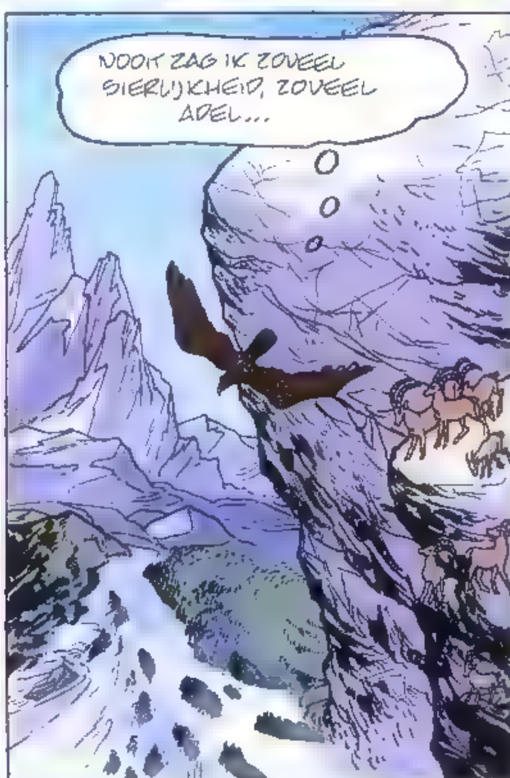
MET MEDEWERKING VAN HET NATIONAAL ZWITSERS VERKEERSBUREAU

EEN GEKKE, GEKKE LIEFDE...

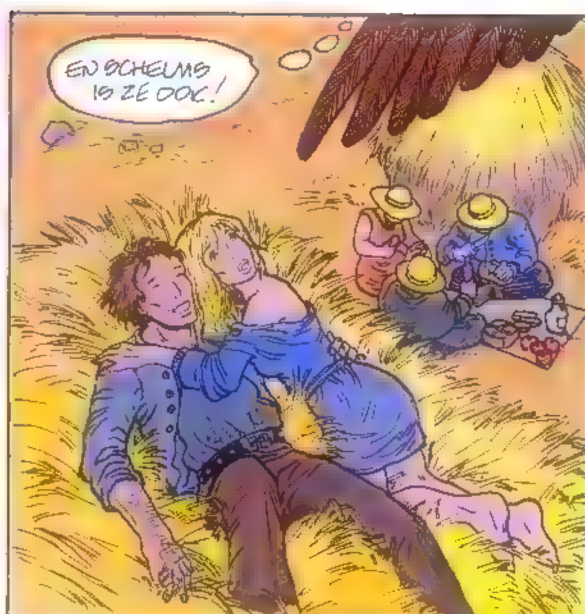

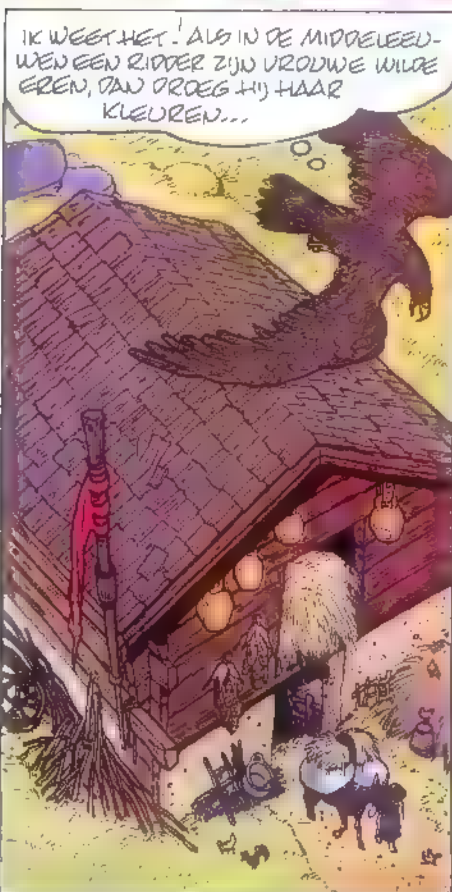

KIJK, EEN AREND! WAT IS HIJ MOOI!
EEN SLOKJE FENDANT, JONGEN?
VALA

EN SCHELMS IS ZE OOK!

IK HOUD VAN HAAR... OH, WAT HOUD IK VAN HAAR! IEDEREEN MOET HET WETEN!
WAT MOET IK DOEN?

IK WEET HET! ALS IN DE MIDDELEEUWEN EEN RIDDER ZIJN VROUWE WILDE EREN, DAN DROEG HIJ HAAR KLEUREN...

J. et R. Rahir 87

EINDE

200 JAAR TOER

Zwitserland, dat toeristenland bij uitstek, was ongetwijfeld het eerste Europese land dat ontsloten werd voor het toerisme in al zijn vormen. Al twee eeuwen lang is het een geliefkoosde bestemming voor reizigers uit de hele wereld. De grootse berglandschappen, de romantische meren, het rijke culturele verleden en vooral de warme ontvangst van de bewoners maken het tot een land waar het goed toeven is. Er zijn maar weinig streken waar je zowel wintersport als zomertoerisme kunt bedrijven, en de mogelijkheden voor steeds nieuwe ontdekking zijn onuitputtelijk. Weinig landen hebben ook zo'n goede toeristische infrastructuur, die zo volledig is aangepast aan de wensen van de gasten. Tweehonderd jaar voortdurende zorg zijn daar debet aan. En die kunnen wij illustreren met een paar anecdoten geput uit de geschiedenis en de bekoorlijke Zwitserse tradities.

J.L.-L.

DE ALPENHOORN

De Alpenhoorn, sinds onheugelijke tijden bekend, was in de loop der eeuwen wat in de vergetelheid geraakt. In 1805 herstelde een groot herdersfeest in Unspunnen, waar meer dan 3.000 deelnemers uit het Europa aanwezig waren, het instrument opeens weer in ere. De aubade die bij die gelegenheid gegeven werd door twee blazers had zoveel succes dat er drie jaar later een nog overweldigender feest werd aangericht. Om de Zwitsers aan te moedigen het instrument te bespelen deelde de regering in Bern in 1820 gratis hoorns uit aan belangstellenden, en organiseerde ze cursussen. In 1868 werd de componist Johannes Brahms, die door de Alpen reisde, zo getroffen door het geluid, dat hij besloot het op te nemen in zijn Symphonie nr. 1 in Ut mineur. Ook nu nog weerklinkt de enorme hoorn over de Alpenweiden en er is geen folkloristische manifestatie waar hij niet bij aanwezig is. Er zijn in Zwitserland nog een twaalftal handwerklieden die Alpenhoorns vervaardigen in maten tussen de 2 en 14 meter. Het bespelen leer je vooral van ervaren blazers, maar er is ook een speciale school in Sörenberg. Eens in de vijf jaar is er een groot festival op de Pilatus, bij Luzern, waar een honderdtal Alpenhoorrns te beluisteren valt van de allerkleinste tot de meest bovenmaatse. Het eerstvolgende is in 1991. Maar degenen die het geluid van de Alpenhoorn niet kennen krijgen dit jaar de kans het vaak te horen. 1987 is uitgeroepen tot het «Jaar van de Volksmuziek». En in Zwitserland is er geen volksmuziek denkbaar zonder Alpenhoorn!

DE GOEDE GAVEN VAN DE MELK...

Vanaf het midden van de vorige eeuw kwamen heel wat toeristen naar Zwitserland met het oog op hun gezondheid. Ze deden er melk- en melkwei-kuren. Degenen met zwakke zenuwen ademden elke dag een paar seconden lang de geurige stallucht in, die als een heel doeltreffend middel werd beschouwd. Om vieze voeten te voorkomen stelden hoteliers speciale kamers ter beschikking waarin ze regelmatig verse mest in een tonnetje kwamen afleveren. Deze geurige kuur ging meestal gepaard met een dieet op basis van melkwei. Dat afvalprodukt van melk na de kaasfabricage werd bovendien nog onderscheiden naar de herkomst: koe, geit of schaap. Tegenwoordig stellen toeristen zich niet meer bloot aan de weinig smakelijke geuren van de stal. Melk en wei worden echter nog steeds gewaardeerd. Gasten in Breiten (Wallis), Lustmühle en Wienacht (Apenzell), Weggis (Luzern) en Breganzona (Tessin) kunnen elke ochtend verse porties krijgen. Als je ondanks alles meent het niet zonder die witte weelde te kunnen stellen, dan verhindert je niets om ervan te proeven tijdens een tocht door de Alpen, als je er in een van de vele schilderachtige boerderijen langs de route neerstrijkt. Tenslotte: het is niet toevallig dat het grootste deel van de Zwitserse boeren over een onverwoestbare gezondheid beschikt!

ISME IN ZWITSERLAND

EEN PIJL, EEN APPEL EN WAT VRAAGTEKENS

Als er één Zwitserse beroemdheid genoemd moet worden dan is dat zonder twijfel Willem Tell. Merkwaardig genoeg, zoals je deze week kunt lezen in het verhaal van Yves Duval en Thierry Cayman, is die nationale held geschapen door een Duitser die nooit in Zwitserland is geweest. De grote dramaturg Friedrich Schiller heeft hem tot een held gemaakt naar een idee van zijn vriend Goethe. Vóór 1804, het jaar waarin het toneelstuk verscheen, had geen Zwitser ooit van Wilhelm Tell gehoord... Het stuk werd over de hele wereld gespeeld met enorm succes. De componist Rossini maakte er een opera van, waarvan de ouverture tot de populaire klassieken is gaan behoren. Toen de Zwitsers eenmaal een kennelijk beroemde « nationale held » bezaten, trachtten ze tevergeefs de historische werkelijkheid van zijn bestaan aan te tonen. Toen hij inmiddels het symbool van de Onafhankelijkheid was geworden, kreeg hij ook een aantal plaatsen toegewezen waar hij geleefd zou hebben. Zo wordt er verteld dat het kapelletje in een dorpje bij Bürglen gebouwd is op de plek waar zijn geboortehuis stond. In het vredige stadje Altdorf is een standbeeld opgericht op het plein waar de befaamde episode met de appel zich moet hebben afgespeeld. Een toren, voorzien van een geschilderde « beeldroman » van de legende staat op de plek waar de zoon van Wilhelm Tell zou zijn vastgebonden. Overal getuigen kapellen, torens en monumenten van de heldendaden van de grote figuur. Op de oevers van de Schächenbeek herdenkt een kruis zijn verdwijning. Op die plek wilde hij een kind van de verdrinkingsdood redden en kwam daartij om. Natuurlijk werd zijn lichaam meegevoerd door de stroom en nooit gevonden... Maar de Zwitsers zijn niet ondankbaar. Op een enorme steen, 26 meter boven het Vierwoudstedenmeer vlakbij de Rütli-weide, waar de eerste Eedgenoten bijeenkwamen om te zweren de onderdrukkers [illegible] verjagen, staat in reusachtige letters te lezen: « De Oerkantons, aan Schiller, de dichter van Tell, 1859 ». En dat waren ze hem inderdaad wel verschuldigd. Sinds 1912 wordt het stuk van Schiller elke zomer gespeeld bij het meer van Interlaken. Een boer uit de streek zorgt voor de geiten, paarden en de hond die nodig zijn. Zo'n 300 plaatselijke acteurs doen mee aan het schouwspel dat meer dan drie uur duurt en 19 weken lang elke donderdag en zaterdag opgevoerd wordt.

HET ZWITSERSE CHALET

De ontdekking van de landelijke bouwkunst was een van de treffendste indrukken die de reizigers in de afgelopen eeuwen overhielden aan hun verblijf in de Zwitserse Alpen. Vooral de schitterende boerderijen van Wallis en het Berner Oberland bekoorden de bezoekers. Zo ontstonden er aan het eind van de 18e eeuw in de parken van vele Europese kastelen houten paviljoenen die daarop geïnspireerd waren. Al in 1803 liet Joséphine de Beauharnais, toekomstig keizerin van Frankrijk, een chalet in Berner stijl bouwen bij haar residentie Malmaison, ten westen van Parijs, waar ze een aantal herders installeerde die als opdracht hadden voor een kudde schapen [illegible] zorgen. Een paar jaar later liet koningin Victoria voor haar kinderen een Zwitsers chalet bouwen in het park van Osborne House in Londen, waarmee ze een hele mode van « shallies » in Engeland ontketende... Vandaag nog ontdekt de reiziger in Zwitserland vele van die typische bouwsels in de Vooralpen, de Alpen en de Jura. Vooral in Stein am Rhein en in Stammheim vind je de mooiste types in originele staat bewaard. Andere schilderachtige dorpen als Ernen in Wallis en Sonongo in Tessin getuigen ook van de verdiensten van deze bouwkunst. In het Berner Oberland zijn ook in moderne gebouwen invloeden van die stijl te vinden: overal gebeeldhouwde stukken hout, harmonisch gevormde balken, uitgesneden teksten in de gevels... Het openluchtmuseum van Ballenberg, vlakbij Brienz, biedt een goed overzicht van de verschillende types Zwitserse chalets. Oude huizen uit alle streken zijn hier nauwgezet nagebouwd. Als je in de buurt komt, ga er dan heen! Het is elke dag open van april tot en met oktober.

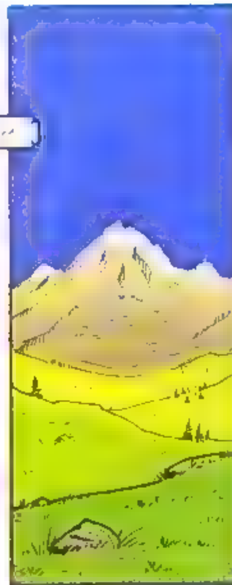

ADLER

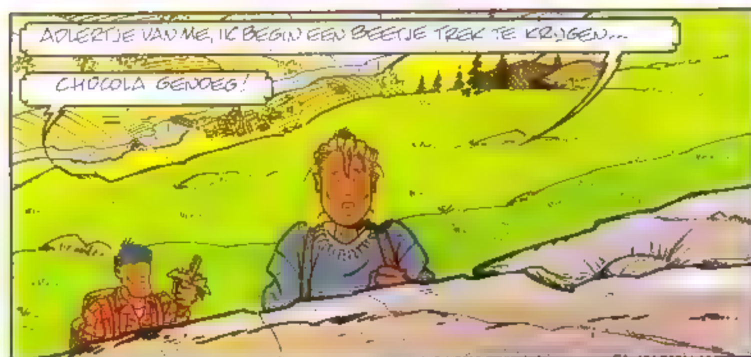
RENE STERNE

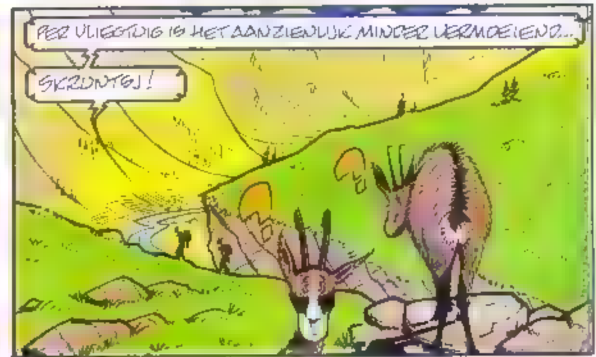
GOUDEN BERGEN

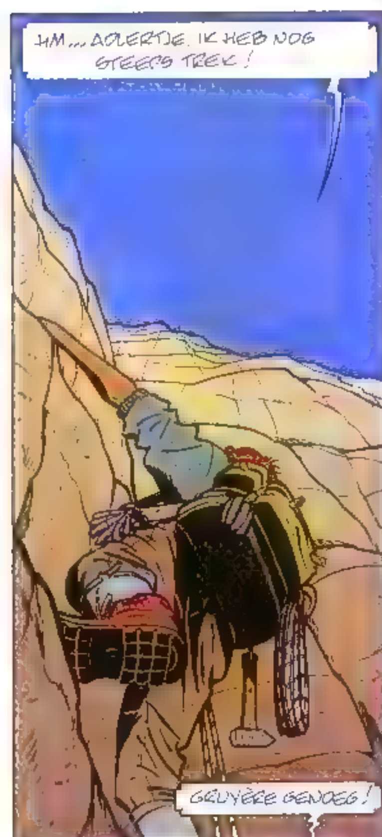

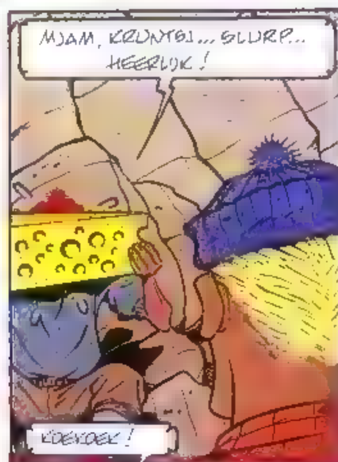

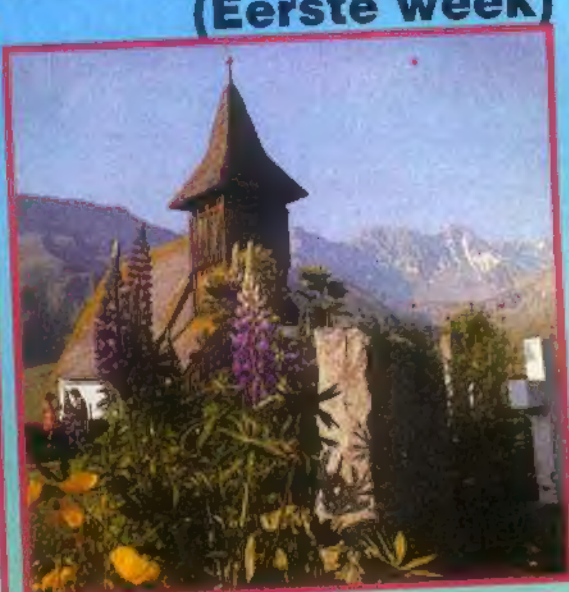

EINDE

Grote wedstrijd ZWITSERLAND
(Eerste week)

VERTREK MET VERLOF NAAR ZWITSERLAND

Vraag 1
Welk honderas wordt alleen gefokt in de Valais (Wallis)?
1. De bouvier van Bern
2. De Sint Bernard
3. De Hovaward

Vraag 2
De langste gletsjer van de Alpen bevindt zich in Zwitserland. Hoe luidt zijn naam?
1. De Aletsch-gletsjer
2. De Monte Rosa
3. De Matterhorn

Vraag 3
Schaffhouse heeft de bijzonderheid op de noorderoever te liggen van de Rijn doch is geheel Zwitsers.
Bij het verlaten van de stad zetten de bezoekers grote ogen op bij het zien van een overrompelend natuurverschijnsel. Wat voor een verschijnsel?
1. Het versteende woud
2. De diepe ijskloven
3. De watervallen van de Rijn

Vraag 4
Welke Zwitserse stad werd « Het Protestantse Rome » genoemd?
1. Lausanne
2. Genève
3. Bazel

Vraag 5
In 1291 werd een pact getekend tussen de kantons Uri, Schwyz en Unterwalden, dit bestempelt de geboorte van de Zwitserse Confederatie. Hoe noemt men dit pact?
1. Het eeuwige pact
2. Het pact van Schwyz
3. Het pact van de drie

Vraag 6
Johanna Spyri, een Zwitserse schrijfster, schreef een reeks kinderboeken die zich vooral afspeelden in het Grauwbunderland (Grisons). Hoe luidt de naam van haar jonge heldin?
1. Heida
2. Heidi
3. Hilde

HOE DEELNEMEN?

Door te antwoorden op het deelnemingsformulier op de 6 multiple choice vragen. Zend deze week niets terug. Wacht op de verschijning van de bijkomende proef en stuur dan alles te samen op vóór 28 april naar Grote Wedstrijd Zwitserland/Weekblad Kuifje.

Voor België:
Ter attentie van Mevr. HARMS, Nationaal Zwitsers Verkeersbureau, Koningsstraat 75, 1000 Brussel.

Voor Nederland:
Nationaal Zwitsers Verkeersbureau, Koningsplein 11, 1017 BB Amsterdam.

De bijkomende proef zal bestaan, uit een literaire tekst dat opgesteld moet worden aan de hand van foto's. De jury die de kandidaten zal beoordelen, zal bestaan uit vertegenwoordigers van het Zwitsers Verkeersbureau en scenaristen van het Weekblad Kuifje. De beslissingen van deze jury zijn onherroepelijk. De winnaars worden persoonlijk verwittigd en hun namen worden gepubliceerd in het Weekblad Kuifje. De prijzen kunnen niet geruild worden in geld. Door deelneming aan deze wedstrijd aanvaardt men het aanwezige reglement.

GROTE WEDSTRIJD ZWITSERLAND

Deelnemingsformulier

Op te sturen **samen** met de bijkomende proef (verschijnt volgende week) vóór 28 april 1987 datum poststempel.

Naam ....

Voornaam ....

Geboortedatum ....

Adres ....

....

Postcode ....

Plaats ....

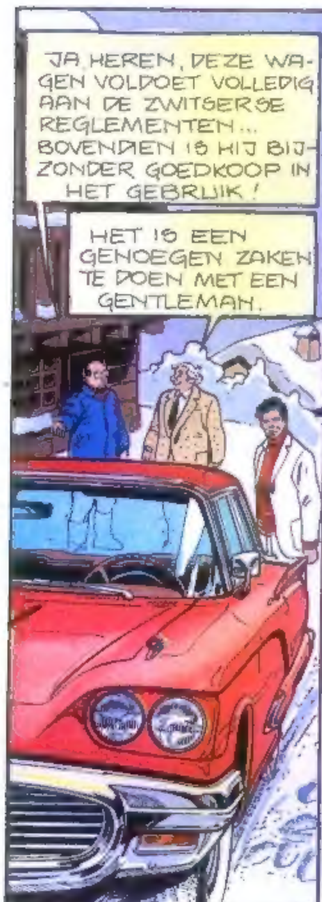
Vraag 1 ☐ **Vraag 4** ☐
Vraag 2 ☐ **Vraag 5** ☐
Vraag 3 ☐ **Vraag 6** ☐

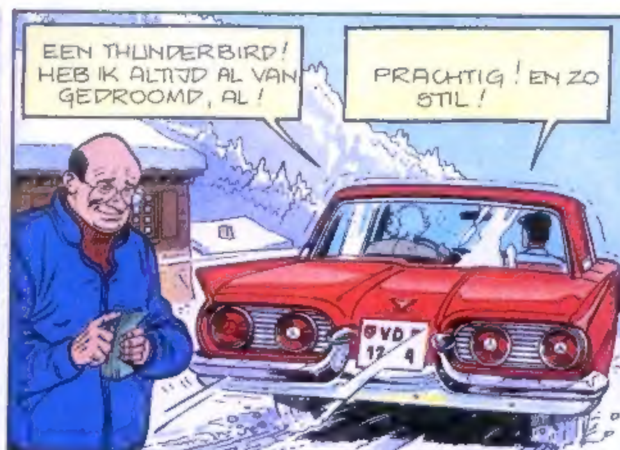

DE BROKKENMAKERS

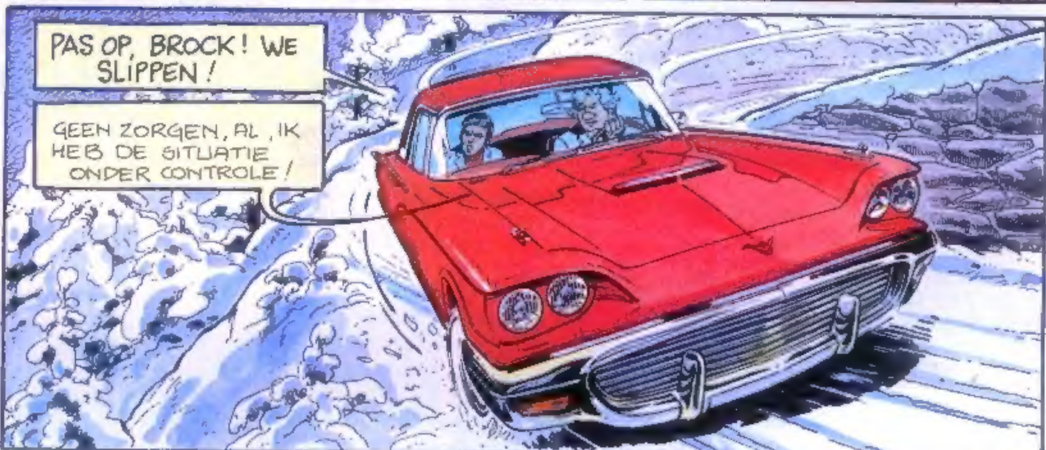
CHR. DENAYER

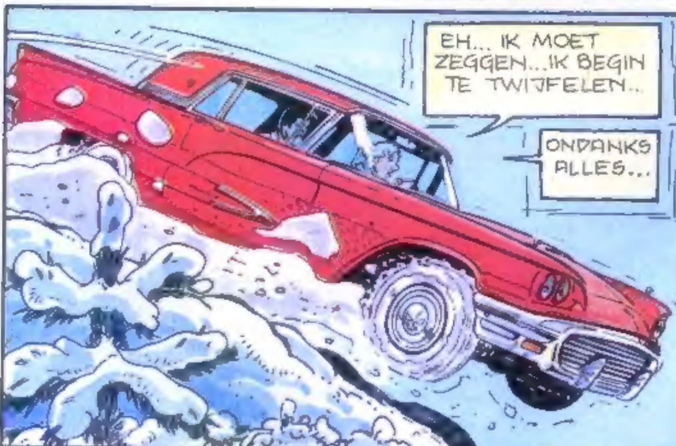
DE VERVUILER BETAALT

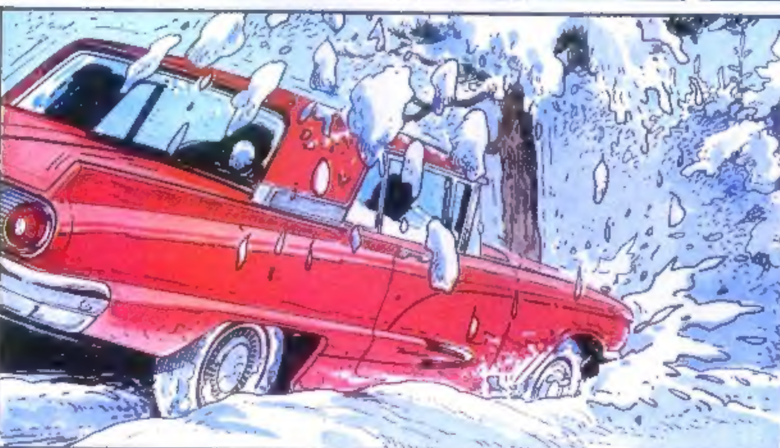

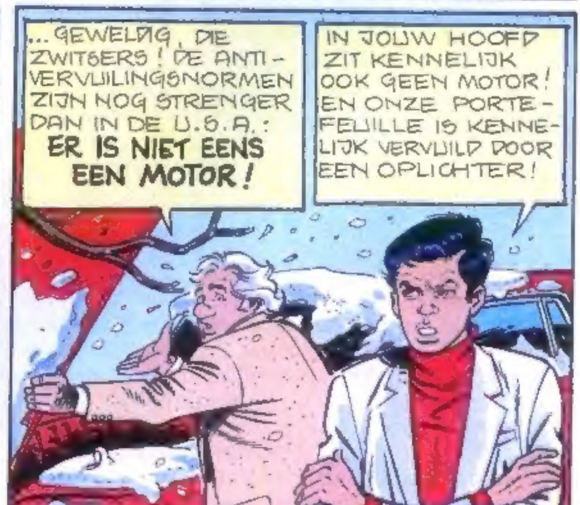

CHR. DENAYER -87-

Einde

De zwitserse precisie

Een ongemakkelijke positie

Het valt niet te verhelen: de Zwitsers, die lange tijd de grootsten waren op het gebied van de fabricatie en verkoop van horloges, hebben tegenwoordig te maken met scherpe concurrentie van Japan — met vooral Seiko — en Amerika — met Timex. Het roemruchte digitale horloge heeft de uurwerkwereld op z'n kop gezet en veegde radertjes, tandwielen en wijzertjes van de baan, waardoor de Zwitserse horloge-industrie terrein verloor. De horlogemakers kunnen zich er niet langer tevreden mee stellen goede uurwerkmakers te zijn, ze moeten ook eersteklas elektronicamonteurs zijn. Dat neemt niet weg dat juist in Zwitserland, in 1957, het eerste horloge dat niet opgewonden hoefde te worden werd ontwikkeld, en kort daarna het eerste kwartshorloge, dankzij de onderzoekers van het Elektronisch Uurwerkcentrum in Neuchâtel. Vertrouwen in de Zwitserse «precisie» is terecht: dankzij handelsovereenkomsten, het openleggen van nieuwe markten en specialisatie in «het betere horloge» blijft Zwitserland het land van het goede en mooie horloge.

Oude klok uit Neuchâtel

Een observatie-genie

Als je in het plaatsje Le Locle in het kanton Neuchâtel komt, een stadje van 14.000 inwoners, dat zijn bloei dankt aan de uurwerkindustrie, dan zullen ze je zeker het mooie verhaal van Daniel-Jean Richard (1665-1741) vertellen. Hij was een kundig handwerksman die hier een precisiewerkplaats opende. Als jongen werkte hij bij een smid toen een Engelse reiziger hem een horloge toevertrouwde om te repareren. Hij had dat nog nooit gedaan, en onderzocht het mechanisme zorgvuldig. Hij bestudeerde de verschillende tandwielen en slaagde erin het gebrek te herstellen. Tot tevredenheid van de klant. Zodra hij weg was wist Daniel-Jean uit zijn geheugen een horloge te maken dat precies gelijk was aan dat van de Brit. En zo, zegt de legende, werd hij «meester-horlogemaker».

ISSN 0023 - 5024
Het weekblad Kuifje moet verkocht worden tegen de verplichte prijs. Het mag niet in een leesmap, noch in huur gegeven worden, behalve wanneer de uitgever zijn toestemming heeft verleend. Tekeningen en manuskripten — niet door ons gevraagd — worden niet teruggezonden.

DE LOMBARD UITGAVEN
P.-H. Spaaklaan 1-11, 1070 Brussel — Prk. 000-0190916-20
Uitgever: Raymond LEBLANC, ls. Gerardlaan 9 - 1160 Brussel
Directeur: Guy LEBLANC
Redactie: J.-L. VERNAL, Martine VIENNE
Fotogravure: DE SCHUTTER N.V.
Offsetdruk: DE BIEVRE, p.v.b.a. - Brasschaat

Advertenties voor België: Tel.: 02/522.56.00

ABONNEMENT
GELDT NIET VOOR NEDERLAND

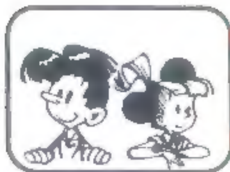
	BELGIE	BUITENLAND	
		+ verzending	TOTAAL
3 maanden (+ extra-nummer)	610 BF	—	—
6 maanden (+ 2 extra-nummers)	1.200 BF	840 BF	2.040 BF

KUIFJE-NEDERLAND
Lombard Uitgaven Nederland B.V.
Postbus 341, 2100 AH Heemstede
Telefoon 023 - 290190 / 290192
ABONNEMENTSOPGAVE/KLACHTEN
P.V.O.-abonnementen service
Postbus 77, 5126 ZH Gilze
Telefoon 01615-5925 toestel 411-412
Abonnementsprijs: 3 maanden: 32,50 fl.
6 maanden: 65 fl.
Adreswijziging: 4 **weken** van te voren **schriftelijke** opgave via wikkel rond KUIFJE
Annuleringen: opzegging **4 weken** vóór het einde van de abonnementstermijn **schriftelijk** opgeven
ADVERTENTIES
Special Media b.v.
Postbus 3300, 1001 CA Amsterdam Telefoon: 020-222 366

VOLGENDE WEEK

Een speciaal nummer met
100 pagina's
PAASVAKANTIE
opgevuld met gags
en volledige verhalen
en vooral... vooral...
De tweede en laatste proef
van onze grote wedstrijd
ZWITSERLAND...

TON en TINNEKE

WALLI
BOM

DE TIENKOPPIGE CHINEES,
EEN VOLLEDIG VERHAAL MET DUIZEND DOLLE STREKEN

